NETTA MUSKETT

Dă-mi viața înapoi

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
M94

Capitolul 1

– Mai vrei puțin ceai, draga mea?

– Ceai? Nu.

Bărbatul care stătea în fața ei, într-un separeu discret de la Old World Tea Shoppe, începu să râdă iar ea i se alătură, destul de timid la început. Nu se atinsese de ceaiul pe care-l avea în față, ci doar ronțăise din prăjitura pe care o alesese la întâmplare, cu o jumătate de oră în urmă.

– Văd că n-ai poftă de mâncare, observă el, nu cumva ești îndrăgostită?

Ea zâmbi din nou. Era tânără, frumoasă și îndrăgostită pentru prima oară. Viața i se părea foarte frumoasă. Încuviință fără a ridica privirea, lucru care o făcea să pară un ghiocel care nu îndrăznește să scoată capul de sub zăpadă.

– Cred că asta ar fi o explicație, zise ea.

– Sper că nu te va face să-ți pierzi definitiv pofta de mâncare, o necăji el. Și nici pe mine nu mă vei face să aștept prea mult...

Figura ei frumoasă se înnegură pe moment.

– Nici un minut mai mult decât trebuie; dar știi asta deja, nu, Giles?

– Ce să știu? Că familia ta nu este de acord să te măriți cu un bărbat mult prea bătrân pentru tine? Știu, dar vom trece peste asta, vei vedea. Mergem, Alison? Am multe probleme de rezolvat.

Ea încuviință și-și luă poșeta din piele dăruită de el, ca și vechile mănuși ieftine, care-i dădeau fără să știe de ce un sentiment de siguranță.

Îi plăcea totul la Alison; tinerețea ei, timiditatea, părul blond ca al unei zâne, ochii albaștri de copil, gura cu buzele pline.

Giles Paraway era îndrăgostit, lucru care nu sperase să i se mai întâmple și mai ales de această Alison Clurey.

Viața lui căpătase alte sensuri, de când o cunoscuse.

– O s-o luăm pe drumul ocolit, zise el, după ce plăti și-și trecu mâna pe sub brațul ei, conducând-o spre mașina sa de curse care aștepta liniștită acolo unde o lăsase în această după– amiază de vară.

– N-am voie să întârzii prea mult, Giles, zise ea încruntându-se.

– Foarte bine. Urcă, iubito, dar o voi lua pe drumul ocolit, ca să am timp să te mai sărut de câteva ori.

Ea începu să râdă, sfioasă. Era încântată. Deși îi spusese prudentă că nu avea voie să întârzie, el știa prea bine că ar merge și ar face tot ce-i spunea el.

Și nu era rău, pentru că lui îi convenea să lase lucrurile să se deruleze așa cum le plănuise ea, fără a le

modifica în vreun fel, pentru a n-o dezamăgi. Nimeni nu fusese vreodată mai atent să n-o dezamăgească pe Alison.

Dar când ajunsese în locul care însemna pentru el „ocolit“, opri mașina la umbra unor copaci, o prinsese în brațe și-i reamintise intențiile sale. Fata era atât de inocentă, de tentantă pentru un bărbat, cu brațele agățate de gâtul lui, cu buzele ei moi și fierbinți, cu trupul atât de aproape de al lui, gata de dăruit.

– Giles, nici nu știi cât de iubesc, murmură ea.

– Scumpa mea, nici nu știi ce fericit mă faci. Te doresc ca un nebun.

– Știu, Giles. Și eu te doresc cu disperare. Giles, vei face ca totul să devină realitate? Spune că așa va fi....

– Desigur, iubito, dar știi că mare lucru nu pot face singur. Tu va trebui să-i convingi pe toți. Ești sigură că vrei să vin în seara asta?

– Absolut! Îi voi spune mamei și va înțelege că este ceva serios. De ce este atât de greu să fii înțeles de părinți? De ce vor să ne controleze viețile ca și cum ar fi ale lor? Ei s-au căsătorit cu cine au vrut, noi de ce n-am face la fel?

– Așa sunt toți, zise el sărutând-o, zâmbindu-i, apoi sărutând-o din nou, mângâindu-i părul de mătase.

Ea se lăsă mângâiată.

– Vor trebui să consimtă, zise ea, dar dacă n-o vor face, nu vom avea mult de așteptat; doar trei luni, după aceea, la douăzeci și unu de ani, pot face ce vreau.

– Da, este adevărat, dar nu așa vrem să se desfășoare lucrurile, nu, Alison? Totul trebuie făcut cu discernământ, așa cum trebuie, cu rochie de mireasă și tot restul, nu?

– Sigur că așa aș vrea! admise ea. Majoritatea fetelor se căsătoresc astfel și nici n-aș simți că m-am măritat dacă tata nu m-ar conduce la altar, iar mama n-ar vărsa câteva lacrimi. Giles, îi vei iubi pe ai mei. Sunt foarte drăguți, deși uneori mă scot din sărite.

El zâmbi.

– Important este să mă placă pe mine, zise el.

– O vor face. Trebuie s-o facă. După ce te vor cunoaște, vor înțelege ce prostie au făcut că s-au împotrivit și că n-aș putea fi fericită cu alt bărbat. O, Giles, iubitule!

El o sărută din nou.

– Acum, te duc acasă, zise el cu fermitate. Stai acolo și nu îndrăzni să faci vreo mișcare până nu-ți spun eu să cobori.

– Ai atâta grijă de mine încât ar părea total deplasat din partea lor să nu înțeleagă că mă iubești, zise ea.

– Da, dar poate nu sunt ceea ce vor pentru tine!

– De ce, din cauza celor câțiva ani în plus? Mie nu-mi plac puștii.

El îi zâmbi, apoi o luă pe autostradă.

Alison îl privea cu ochii inimii. Desigur, părinții ei vor constata asta imediat ce-l vor vedea. Cum să nu-l placă? Era un bărbat foarte distins. Cunoștea fiecare trăsătură a chipului lui, bărbia puternică, ochii cenușii, liniile din jurul lor. Îi plăcea și părul lui grizonant, ușor ondulat, pe care-l pieptăna cu peria.

Era un bărbat foarte reușit, un exemplar care făcea cinste. Nu, era un rege al bărbaților. Iar cei de acasă voiau s-o mărite cu un bărbat de vârsta ei! Unul de douăzeci și unu de ani!

Chiar nu înțelegeau ce se petrecea cu ea, ce simțea?

De Giles avea nevoie cu fiecare fibră a trupului ei, cu fiecare gând, pentru totdeauna.

Ea uită să-i amintească s-o lase la colțul străzii.

– Nu voiai să mă opresc aici? o întrebă el.

– Desigur, dar numai de data asta. Vii diseară?

– Sigur că da. La ce oră? Șapte?

– Mai bine la opt. Mama va avea astfel timp să termine pregătirea cinei. Nu va pregăti nimic special, totuși.

– Eu vin pentru tine, nu pentru mâncare, iubito.

– Știi întotdeauna ce trebuie să spui, iubitule.

– Să te sun mai întâi, să văd dacă totul este în ordine?

– Nu, va fi totul bine.

Giles o mai privi o dată, așa cum era cu pletele în vânt. Era un norocos.

Alison o porni pe aleea care ducea la o clădire veche în suburbia în care trăia familia Clurey. Înainte de război fusese una dintre cele mai bune zone ale orașului, cu case independente, în care locuiau oameni de afaceri.

Războiul schimbase totul, mai ales această zonă a orașului.

Majoritatea celor care locuiseră aici, când Simon Clurey, om cu teama lui Dumnezeu, împrumutase banii de care avusese nevoie pentru a cumpăra casa de la nr. 11, se mutaseră.

La capătul drumului, unde căzuse o bombă, se mai vedeau acum doar niște prefabricate și fuseseră primiți cu amuzament de ocupanții caselor care se ridicaseră în jurul

lor. Copiii se jucau și țipau acum pe drumul pe care altădată domnise calmul și tot mai mulți locuitori se mutau, vânzându-și casele altora, care nu-și permiteau să fie selectivi, sau le lăsau să fie rechiziționate de consiliul local. Tot mai multe femei cu șorțurile în față pălăvrăgeau în fața porților unde altă dată treceau trăsuri și perechile se plimbau.

Familia Clurey trăia la oarecare distanță de acele prefabricate, dar acum nu mai ocupa decât o parte din casă, ceea ce pentru ei era o sursă de regret și necazuri. S-a întâmplat pe la sfârșitul războiului. Foarte mulți au rămas fără casă după bombardamente și familia Clurey nu-și putea permite servitoare, astfel că acele încăperi libere ale casei lor parcă stăteau pe cap Helenei, care se duse la consiliul local și le oferi până la terminarea războiului.

– Dar numai până la terminarea războiului, zisese ea.

– Desigur, doamnă Clurey, este de la sine înțeles. Este doar o măsură temporară și vă mulțumim pentru înțelegere.

Helena se grăbise acasă, să arunce resturile de mobilă veche aflate acolo și alte lucruri nefolositoare. Nu mai era timp să dea măcar cu bidineaua pe pereți.

– Nu vă faceți probleme în privința asta doamnă, zisese domnul Oliver bucuros. Eu și soția nu avem nevoie de așa ceva. Nu, Flo? se adresă el unei femei dezordonate și cam murdare.

– Nu, nu avem nevoie și este doar temporar, de altfel.

– Temporar?

Trecuseră nouă ani de atunci și familia Oliver locuia încă acolo, ca un spin în carnea familiei Clurey, dar nu se puteau atinge de ei pentru că erau protejați de lege.

Simon Clurey voia să reintre în posesia casei sale; avea nevoie de ea pentru că-i crescuseră copiii.

Între timp, Helena Clurey făcuse altă prostie, din compasiune pentru acei oameni năpăstuiți, așa cum îi considerase atunci. Conștientă că aceștia aveau nevoie de câteva îmbunătățiri și facilități le instalase apă, un vas de toaletă nou, apoi le dăduse voie la ea în bucătărie și în baie, așa că rufele acestora atârnau acum peste tot prin casă.

– Trebuie să ne spălăm și noi rufele ca toți oamenii, pufnise doamna Oliver disprețuitor când fusese întrebată dacă nu putea să-și limiteze întinderea rufelor la nivelul scării sau al grădinii.

Când venise din armată, Simon Oliver, care avusese o carieră lipsită de strălucire și semnificație, fiind lăsat la vatră caporal, instalase o chiuvetă și un aragaz și o mai scosese pe soția sa din bucătăria familiei Clurey, dar din păcate, cu intrarea și cu scările nu se descurcaseră. Doamna Oliver începu să toarne copii unul după altul, așa că în fața ușii de la intrare se afla în permanență un cărucior. Peste tot apărură vlăstarele familiei Oliver jucându-se pe scări, mergând de-a bușilea, alunecând pe balustradă, alergându-se prin încăperile familiei Clurey, distrugând

florile familiei Clurey sau gazonul. Helena protestă o vreme, dar apoi se declară învinsă. Îi era mai ușor să-i lase pe Oliveri să facă ce voiau decât să se certe cu doamna Oliver, care se dovedi imediat o țață cu limba ascuțită fără nici o legătură cu cea care fusese la început.

Crescând, tinerii Clurey, preluaseră bătălia părinților lor. În zadar încercaseră să găsească o altă locuință. Nu se mai afla nici o casă prin apropiere pe care s-o închirieze.

Simon Clurey, funcționar la un birou de avocatură, care avea un venit nu foarte mare dar stabil, nu aparținea acelei clase sociale pentru care recuperarea casei să nu fie o problemă.

I se spusese că dacă găsea familiei Oliver o locuință asemănătoare celei oferite de el, putea scăpa de ei, dar cum acest lucru nu era de găsit, ce putea face?

Nici măcar nu puteau mări chiria pe care o cereau acestor Oliveri.

Iar aceștia nu vedeau de ce și-ar căuta altă casă, întrucât aici le era foarte bine, așa că n-o făcură.

Alison se gândea pentru a mia oară la toate astea când descuie ușa, mutând leagănul aflat ca întotdeauna în fața intrării, culegând lucrușoarele pline de pipi ale copiilor Oliver, care se amuzau cu o furculiță scoțând cât puteau de mult din bucățile de mozaic din hol.

Ce va crede Giles când va intra în casa asta imposibilă? Venea la ora opt, oră la care frații ei, de-o seamă cu ai Oliverilor erau deja culcați, iar casa părea liniștită și curată.

Doamna Oliver, îmbrăcată într-o salopetă murdară, întindea niște rufe. Oare era din nou gravidă?

– Bună dragă! zise ea. Ai avut o zi grea?

– Nu, zise Alison cu jumătate de gură. Nu credeți că este timpul să duceți copiii sus, doamnă?

– Păi de ce? întrebă aceasta, este doar șase și jumătate.

– De fapt, nu trebuie să se joace aici, zise Alison.

– Și ce să fac cu bieții copii? Unde să se joace? Tatăl tău face scandal dacă se duc în grădină, iar mama ta la fel. Trebuie să se joace undeva bieții de ei, nu?

– De ce să nu se joace în partea dumneavoastră de casă? întrebă Alison.

– Da' ce rău fac aici? întrebă doamna Oliver.

– Pentru că scot gresia cu furculița după cum vedeți; știți că tata a schimbat-o anul trecut. Luați-vă lucrurile și plecați sus cât mai repede, le spuse Alison copiilor, aruncându-le jucăriile într-o cutie de carton. Puneți la loc bucățile de gresie, nu sunt ale voastre.

Copiii începură să se strâmbe la ea, iar doamna Oliver veni pasămite, să-i urnească în grădină.

– Haideți copii, plecați din locurile astea. Nu sunteți de nasul domnișoarei. Nu știți ce să mai inventați tu și familia ta împuțită ca să mă supărați. Mai bine v-ați face curat în casă, vă mănâncă viermii! Cu aceste vorbe, femeia dispăru biruitoare pe scări, lăsând toată mizeria și bucățile de lemn în urma ei, jucării rupte și ambalaje de înghețată.

Alison le ridică de pe jos strâmbând din nas, furioasă că puștanii scoseseră mozaicul și căutând un covor cu care să acopere găurile. Nu mai era timp să-l roage pe tatăl ei să le lipească la loc.

Se auzeau tot felul de strigăte din camera de zi unde familia Clurey lua masa acum când crescuseră copiii și aveau nevoie de dormitoare separate. Salonul îl transformaseră în dormitor pentru Helena și Simon, iar ceilalți trei membri ai familiei ocupau cele trei dormitoare, cu familia Oliver deasupra.

Alison deschise ușa. Mobila era sărăcăcioasă și cam stricată, covoarele cam subțiate, iar în cameră domnea dezordinea. La un capăt se aflau cărțile lui John Clurey care sta cu creionul între dinți și se scărpina în cap cu cealaltă mână.

– Bună copii, le spuse Alison intrând. Cum v-ați distrat azi cu Oliverii? Distracție, zic? John, chiar nu crezi c-am ajuns la limita răbdării? Nu putem face nimic să scăpăm de ei? Este totuși casa noastră, pe care copiii ăștia needucați ne-au transformat-o într-o cocină. Ce putem face?

– Putem da foc casei ca să scăpăm de ei, sugeră John.

Era evident că pe el Oliverii nu-l deranjau atât de tare ca pe restul familiei. La treisprezece ani, era interesat de alte lucruri.

Între el și Alison era o diferență de șapte ani. Mai existase o soră care, din păcate, murise în copilărie. Brian, cel mai mare dinte frați, avea douăzeci și doi de ani.

– Asta ne-ar lăsa și fără ceea ce numim acum casă, zise Alison. M-am săturat de acești copii și mi-e teamă să nu ne îmbolnăvim de febră tifoidă sau altceva. Deși acum nu mă mai interesează atât de mult...

– De ce? o întrebă John, curios.

– Pentru că urmează să mă căsătoresc, zise Alison dintr-o suflare.

– Dumnezeule! exclamă John. Cu cine? Cu acel Caraway Seed?

– Aș vrea să nu-i mai spui așa. Îl cheamă Giles Paraway.

John fluieră a uimire.

– Allie, dar nu este cam bătrân pentru tine?

– Nu este bătrân. Este desigur, mai mare ca mine, dar mie nu-mi plac puștanii, se înfurie Alison.

– Ce vor spune părinții? Te-ai gândit la asta?

– Ei nu știu, deocamdată. Oricum, am aproape douăzeci și unu de ani și peste trei luni pot să fac ce vreau.

– Și cum te vei simți știind că te-ai măritat cu cineva care nu este pe placul lor?

– Cum să nu-l placă, din moment ce nu l-au cunoscut? Probabil vor protesta că este prea bătrân pentru mine. Dar astăzi îl vor cunoaște, l-am invitat aici.

– Când?

– În seara asta, răspunse Alison.

– Le-ai spus? o întrebă John.

– Nu încă. Mama unde este?

– La cumpărături, cu mătușa Ruth.

Alison întinse o mână și opri aparatul de radio care funcționa cam tare.

– Cum poți să-ți faci temele cu radioul la maximum?

– Mă ajută să gândesc. Sinatra îmi place mult.

Alison se duse direct spre un tablou aflat pe perete care ilustra o scenă dintr-o luptă, pe care-l întoarse pe partea cealaltă, unde se afla un piesaj.

John făcu o grimasă și se întoarse la temele sale.

– John, n-ai vrea să fii băiat bun și în loc să pierzi vremea să faci puțină curățenie în baia de la etaj? Cred că este nenorocire acolo, Oliverii au avut grijă de asta...

– Și ei ce vor face dacă încui baia?

– Se pot duce la toaleta din curte. John, ce avem la cină?

– Pește, cred, zise John dezgustat.

– Cred c-o să ne crească tuturor înotătoare, dacă mâncăm atâta pește, mormăi Alison.

– La ce oră vine Caraway Seed? întrebă John.

– John te rog să nu-i mai spui așa! Îl cheamă Paraway.

– Aș prefera să-i spun Giles, dacă va intra în familie.

– Da, eu sunt hotărâtă să mă mărit. Nu știu ce vor spune părinții, dar te rog să nu faci lucrurile și mai grele decât sunt pentru mine, cu glumele tale proaste. N-ar fi mai bine să te duci la un film? Este unul care te-ar interesa la Royal, cu lupte, sânge, bătăi.... Uite, îți dau eu banii pentru bilet.

– Dacă încerci să mă mituiești, surioară, va trebui să dai mai mult. Și de fapt, l-am văzut deja. E destul de bun, nu rămâne nici unul viu.

Apăru o figură încruntată, cea a doamnei Oliver.

– Bună copii. Mama nu este acasă? întrebă ea de parcă nu s-ar fi confruntat cu Alison doar cu câteva minute în urmă.

– Nu este. Aveți nevoie de ceva?

– Nu. Mai cobor când se întoarce mama. Voiam să-i dau o bucată de ficat.

Cei doi se strâmbară.

Doamna Oliver începu să râdă.

– Nu mai faceți figuri! Și mama voastră a cumpărat ficat săptămâna trecută. Știu că tu ești cam glumeț, Johno...

– Mă cheamă John, dacă tot vreți să-mi pronunțați numele...

– Ei mi-am permis să-ți spun așa pentru că sunt ca din familie. Nu-i nimic, mă întorc când vine mama voastră.

– Sunt sigur c-o veți face, mormăi John.

Doamna Oliver urcă spre camerele pe care le ocupa, iar John pufni.

– Cum naiba mai scăpăm de ăștia? De ce naiba nu-i dă tata afară ?

– L-ai văzut vreodată făcând asta? bombăni Alison.

În clipa aceea se auzi ușa de a intrare. Sosise doamna Clurey.

– Șșt, este mama! zise Alison.

Doamna Clurey își făcu apariția cărând mai multe sacoșe, însoțită de eleganta ei soră.

– Slavă Domnului c-am ajuns acasă! Tu ești Allie, iubito? Tata a venit?

– Nu, sunt doar eu și John.

Helena observă pachetul din colțul holului și exclamă:

– Iarăși? Parcă am mai aruncat unul ieri!

– Bună, mătușă Ruth, zise John. Pe unde vrei să ieși de bine ce ai sosit?

– Ce obraznic ești, John! exclamă Ruth.

– Ce-ai cumpărat, mamă? interveni Alison pentru a preîntâmpina o discuție în contradictoriu.

– Am stat la coadă pentru că vindeau fructe mai ieftin la Galloway! Mă dor picioarele cumplit de tare!

– Nu vrei un pic de ceai? o întrebă Alison, afectuoasă.

Helena Clurey îi zâmbi. Știa că făcuse familiei o bucurie cumpărând atâtea fructe.

– Mulțumesc dar am băut, Ruth m-a dus la o ceainărie unde ne-au servit foarte elegant.

– Nu m-a lăsat să iau un taxi, zise Ruth privind picioarele umflate ale surorii sale, care-și scosese pantofii vechi de câțiva ani. Cât despre fructele astea pentru care te-ai spetit acum, ți-am mai spus că Hump ți-ar putea aduce câte vrei!

– Da, de pe piața neagră, la un preț egal cu al aurului! răspunse Helena.

– Ești o prostuță! Ție nu ți-ar fi luat mai mult!

– Știi că Simon nu suportă lucrurile de pe piața neagră! ripostă Helena.

– Dar chiar trebuie să-i spui?

– Lasă lucrurile așa cum sunt, zise Helena.

– La picioarele tale nu te gândești? Nici nu știu cum faci față, dragă surioară! Eu comand totul prin telefon și-mi aduc cumpărăturile acasă.

– Dacă aș face asta, aș pierde o mulțime de lucruri despre care tu nici nu bănuiești că există! zise Helena.

– Și ce dacă? Oricum, n-am de gând să mă transform într-un animal domestic! Se spune că pentru un bărbat stomacul contează foarte mult... dar stomacul lui nu este important pentru mine...

Ruth își netezi părul cu un gest dezinvolt, fericită și mulțumită de sine.

– Eu nu mi-aș permite să fac toate astea, zise Helena și nici Simon n-ar fi de acord. Știi cum este el.

– Slavă Domnului că m-am măritat cu un bărbat fără principii! exclamă Ruth. Dar și voi veți mai scăpa de necazuri pentru că Brian și-a luat o slujbă.

– Nu este încă sigur de ea, interveni Alison, dar i-a fost promisă și dacă nu se întâmplă nimic... El a promovat examenul și nu are o reputație pătată.

– Iar acum lăsați-mă să pregătesc cina, copii, zise Helena.

– Ce avem la cină? o întrebă John.

– Parcă n-ai știi! exclamă Helena. Pește!

– În seara asta n-am putea mânca altceva, mamă? sări Alison.

Helena o privi uimită. Lui Alison nu-i prea păsa ce mânca de obicei.

– De ce, draga mea?

– Mamă, am invitat pe cineva la cină, începu Alison.

– Pe cine, Allie?

– Pe Giles. Domnul Paraway.

Helena se opri brusc.

– Aș fi vrut să-mi fi spus din timp, draga mea, se încruntă ea. Puteam să iau un iepure, sau altceva... chiar trebuie să-l aduci în seara asta?

– L-am invitat deja, mamă, dar nu-ți face probleme, mănâncă orice.

– Asta înseamnă că este un bărbat ciudat, mormăi Ruth.

– Ei, o să mă descurc eu cumva, zise Helena. De fapt, toată lumea mănâncă pește acum. O să mai prăjesc niște cartofi, fac și plăcintă cu mere.

– Cartofi prăjiți? repetă John. Mie te rog să-mi faci un lighean!

– O să-ți fac atâția cât o să-mi cureți, îl liniști Helena.

– Mamă, pot să mă duc să mă aranjez puțin? întrebă Alison.

– Du-te, draga mea, și vezi dacă avem destule șervete curate.

Capitolul 2

– Frumoasă fată ai! zise Ruth după ce plecă Alison. Dacă ar fi fost să am copii, Helena, aș fi vrut să fie ca ai tăi; Brian este totuși cel mai reușit. De unde a ieșit atât de inteligent? Cred că nu din partea familiei noastre a moștenit inteligența.Și John este foarte reușit, dar nu se ridică la nivelul fratelui său.

– Poate că nu, dar eu îl iubesc mult, murmură Helena. Ce zici, să fac niște mazăre ca garnitură la pește?

– Mie nu-mi prea place peștele, după cum prea bine știi, dar lumea face tot felul de garnituri. Vrei să te ajut cu peștele?

– Nu, ia loc să mai stăm puțin de vorbă, nu are rost să te murdărești.

– Ai nevoie de un costum nou, draga mea, observă Ruth.

– Știu, dar acum mai important este să-i cumpăr unul lui Simon. Eu mai pot aștepta, zise Helena.

– Nu știu cum suporți atmosfera de aici, Helena. Copiii ăștia care viermuie pe scări, toată hărmălaia pe care o fac...

-Ești în pană de bani în permanență, muncești mult, ești mereu obosită. Ești o sclavă în casa asta. Eu mă înțeleg cu Hump, nu ne prea certăm. Fiecare își face de cap așa cum crede și ne amenințăm cu divorțul cel puțin o dată pe săptămână, dar între tine și Simon este altceva.

– Da, dragoste adevărată, zise Helena zâmbindu-i.

– După atâția ani?

– Poate este așa pentru că suntem niște oameni de rând și n-am cerut perfecțiune unul de la celălalt. Am împărțit tot ce am avut, și bune și rele. Simon nu se așază în fotoliu decât dacă fac și eu la fel. Mă ajută chiar și la călcat! Contează foarte mult aceste lucruri mici în aparență într-o căsnicie. Nu ne-am căsătorit religios, știi asta, dar mă iubește și ne simțim foarte bine împreună.

– În clipa asta nu prea se vede că te-ai simți bine, Helena.

– Cu toate astea așa este, zise Helena. De fapt, ne-a ajutat foarte mult faptul că niciodată n-am încercat să părem ceea ce nu suntem. Majoritatea își aleg un soț sau o soție pentru că-i admiră pentru felul în care sunt și imediat ce se căsătoresc încearcă să-i schimbe. Eu și Simon ne iubim așa cum suntem. Simon este atât de tolerant! Crede în oameni.

– Dar nu te-ai căsătorit cu el din dragoste, nu? o întrebă Ruth.

Helena o privi uimită.

– Ce te face să crezi asta?

– Draga mea, am crezut întotdeauna că mama ți-a aranjat căsătoria asta, părându-i-se că ți-a găsit bărbatul potrivit.

Helena se încruntă.

– Nici nu vreau să mă gândesc la asta!

– Nu poți închide ochii, totuși. Am citit ziarele în ultimele zile și am observat că este sezonul bârfelor. Spuneau chiar că un avocat obscur va ajunge baronet.

– Mă supără că lumea vorbește prea mult pe seama lui Brian, zise Helena. Este realizarea lui, a ajuns acolo prin forțe proprii, nu are nici o legătură cu Curtis și titlul de noblețe al acestuia. Oricum, noi nu avem nevoie de un titlu de noblețe. Ar fi ridicol pentru oameni ca noi.

Ruth începu să râdă. Era invidioasă pe sora ei.

– Ei, oricum, când va muri sir Curtis Clurey îl vei obține, chiar dacă nu-l vrei. Ce păcat că nu mai trăiește mama! Ar fi fost fericită! N-ar fi avut de unde să știe că de pe listă au fost șterse trei persoane pentru a-i lăsa calea liberă lui Simon, dar cred că-ți imaginezi ce tapaj ar fi făcut cu faptul că te-a determinat să te măriți cu un baronet! Sir Simon Clurey! Sună bine, nu? Nu-i pasă ce crezi, Helena. Știi sigur că nu-l iubeai când te-ai măritat cu el, deși nu înțeleg de ce te-ai lăsat măritată. Tu întotdeauna ai fost mai frumoasă decât mine și ai avut mai mulți curtezani. Îți mai amintești zilele acelea, Helena? Ce bine ne distram! Îmi amintesc de un tip anume Geoffrey Nu-Știu-Cum, care-ți dădea târcoale. Cum îl chema? Pallet? Pellet? A, da Geoffrey Pellet. Îți mai amintești de el?

– De ce naiba ți-ai amintit chiar acum de el? întrebă Helena.

– Nu știu. Mi-a venit în minte; parcă erai vrăjită de el! Mama nici nu voia să audă că te-ai îndrăgostit de el, deși când am plecat cu Hump în India ai jurat că te vei mărita cu acel Pellet. Și apoi a venit ca un trăsnet vestea că te-ai măritat cu Clurey! N-am înțeles niciodată ce te-a făcut să recurgi la acest gest.

– Poate că așa am vrut! răspunse Helena.

– Pe naiba! Erai înnebunită după Pellet și apoi te-ai îndrăgostit de un bărbat cu totul diferit, ca Simon. Știi ce-am crezut?

– Nu, și nici n-aș vrea să știu. Este de mult istorie. Au trecut douăzeci și cinci de ani de atunci.

– Dumnezeule, nu vorbi despre atîția ani! Când mă gândesc că Geoffrey te-a lăsat baltă și mama te-a forțat să te măriți cu Simon Clurey! Poate că acum te-ai obișnuit cu bietul Simon și ți se pare că-l iubești chiar, dar nu te-ai măritat din dragoste!

– Ce mai contează acum? zise Helena. Am fost atât de fericită cu el, încât tot ce-am trăit înainte de căsătorie pare că s-a întâmplat cu altcineva, nu cu mine. Am dus o viață bună cu el, am oferit copiilor noștri un cămin fericit, asta este ce contează.

– Da, este teribil, admise Ruth trecându-și porttigaretul în mâna cealaltă. Eu sunt măritată cu Humphrey Mallow și asta e de– ajuns ca să facă o cinică din orice femeie. Mi-aș fi dorit să moștenesc eu titlul Clurey, ție nu ți se ...

– Înțeleg, zise Helena privind în jur. Știu că este absurd pentru mine care sunt mereu cu mâinile până la coate în apa de vase. Lady Clurey! Lady cratiță mi se potrivește mai bine.

– Da, mai ales că nici una din noi nu l-a cunoscut pe sir Curtis.

– Când a murit cel de al doilea fiu al lui, i-a scris lui Simon și l-a invitat la el, dar Simon știi că n-a vrut să se ducă. Apoi, când i-a murit cel de al treilea fiu în accidentul aviatic, Simon tot n-a vrut să se ducă. Repeta mereu că dacă atâta vreme n-a vrut să știe de noi, n-are rost să se ducă.

– Și nu v-a mai chemat?

– Ne-a mai scris. Trecuse printr-o tragedie teribilă, după ce-și pierduse trei fii. Dar nu l-a mai chemat pe Simon. A primit o scrisoare de la un birou de avocatură. Cred că bătrânul își cam pierduse mințile.

Ușa se deschise brusc și apăru... cine altcineva decât doamna Oliver?

– O, aici erai? Nu te-am auzit venind și nu-mi place să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, mai ales când știu că nu sunt dorită. Bună seara, doamnă Mallow, ce mai faci? Mi s-a părut că l-am văzut pe bărbatu' tău deunăzi, dar nu mă întreba unde și ce făcea că n-o să-ți spun!

Ruth îi aruncă o privire ca de gheață.

– Adevărat?

Doamna Oliver roși.

– Știu că nu este treaba mea...

– Aici ai perfectă dreptate, i-o reteză Ruth.

– Voiai ceva, doamnă Oliver? o întrebă Helena.

– Am venit să-ți dau bucata asta de ficat, cred c-o să-ți placă, bărbatu' meu a adus-o de la fabrică. Mi-a rămas puțin din ea și m-am gândit să ți-o dau.

Helena o luă și o puse pe masă, așa cum era învelită în ziar.

– Ești foarte amabilă, mulțumesc. Cât costă?

– Nu vreau bani, vreau doar să fim prietene, zise doamna Oliver. Ia-o liniștită, draga mea.

– Mulțumesc, dar aș vrea să ți-o plătesc, zise Helena scoțând portmoneul din poșetă. Ajunge atât?

Doamna Oliver înșfăcă banii.

– Ei, dacă insiști să mi-l plătești...

– Da, insist, doamnă Oliver, zise Helena. Mai dorești altceva?

– Nu, nimic, zise femeia și se retrase, dar fără a închide ușa după ea.

Helena se ridică oftând.

– Dacă va fi vreodată să ajung să locuiesc la Holt, mă voi bucura c-am scăpat de familia Oliver, zise Helena.

– Cred că vor veni și acolo după tine să-ți aducă o bucată de ficat, pufni Ruth. Bine că sir Curtis nu locuiește pe aproape, așa că nu vor avea bani să ajungă până acolo.

– Nu-mi pot imagina cum se trăiește la Holt, zise Helena. De fapt, după ce vom plăti taxele de succesiune mă întreb dacă va mai rămâne vreun ban. Nu știu dacă au avut bani sau nu, dar știu că dacă voi locui acolo voi scăpa de făcutul paturilor și de spălat. Desigur, nu mă dau înapoi de la a pune o cârpă de praf peste diadema mea, să-mi suflec mânecile și să fac curățenie lună.

Alison apăru cerându-i să-i ridice fermoarul la spate.

– Roag-o pe mătușa ta, draga mea, am mâinile ude și trebuie să mă apuc de curățatul peștelui. Trebuie să fac și un sos. La ce oră vine domnul Paraway?

– Pe la opt. E bine, mamă?

Helena se forță să zâmbească.

– Desigur, draga mea, numai să nu te dezamăgească.

Alison o îmbrățișă.

– Ești cea mai bună mamă!

– Eu și mama ta alunecasem pe panta amintirilor. Ce frumoasă ești, fetițo! N-am crezut că mai poți roși atât de frumos! Cum este acest Giles al tău? Giles i-ai spus?

– Da, Giles Paraway. Nu rămâi la cină, mătușă?

– Nici vorbă! Cred că nici nu vă ajunge peștele! Eu ce să caut?

– Mătușă, tu ești mai umblată decât ai mei. Cred că l-ai putea face pe Giles să se simtă mai degajat în casa noastră.

Ruth începu să râdă.

– S-o iau ca pe un compliment? Dar dacă ai tăi nu-l vor plăcea?

– Asta este. Nu m-ar mira, pentru că este mai bătrân. Cred că acesta ar putea fi singurul lucru pe care l-ar putea avea împotriva lui.

– Cât de bătrân este? întrebă Ruth.

– Cu câțiva ani buni, mătușă, dar nu asta contează. Eu mă înțeleg perfect cu Giles, așa cum nu m-aș putea înțelege cu un băiat de seama mea. Sunt cam necopți la minte.

– Tot nu mi-ai spus câți ani are, insistă Ruth.

– În jur de patruzeci, se confesă Alison, deși știa prea bine că Giles avea patruzeci și șase.

– Draga mea, ăsta este un bărbat aproape terminat, are dublul vârstei tale, nu m-ar mira ca părinții tăi să nu fie de acord. Cu ce se ocupă?

– Nu prea știu, cred că este ceva legat de finanțe, dar cheltuiește foarte mult, fără a-i păsa. Are și două mașini.

– Ce te atrage la el, banii?

Alison roși, fâstâcită.

– Nu, sigur că nu. L-aș fi iubit chiar dacă n-ar fi avut bani. Am sperat să mă ajuți, mătușă Ruth.

– Și eu aș vrea să faci o căsătorie bună, nu să trebuiască să trăiești și să te spetești așa ca maică-ta, dar nu trebuie să te măriți pentru asta cu un om terminat. Nu crezi că vrei vrea să cunoști un bărbat mai tânăr?

– Adică dacă ar muri sir Curtis Clurey? întrebă Alison.

– Când va muri, pentru că nu mai are mult de trăit. Alison, draga mea, nu mai poți aștepta puțin, mai ales că părinții tăi nu vor fi de acord cu acest Giles? El știe?

– Despre sir Curtis Clurey? Da, știe.

– De la tine?

– Nu, știa deja.

– Apropo, cum v-ați cunoscut?

– A venit la birou la noi, unde avea niște afaceri cu domnul Mackerley.

– Și a început să-i curteze dactilografa?

– Faci ca totul să sune cam prea lipsit de romantism, mătușă. N-a fost chiar așa. Am început să discutăm despre tablourile din birou, apoi despre un film pe care-l văzusem.

– Și apoi te-a invitat la alte filme?

Alison încuviință.

Ruth se ridică de pe scaun.

– Așadar, așa v-ați cunoscut, zise Ruth care începu să lege faptele între ele. Știa și despre Clurey?

– Mătușă, pe Giles nu-l interesează nimic altceva, decât dragostea mea!

Ruth Mallow pufni în râs.

– Draga mea, tu știi că eu sunt o femeie cu picioarele pe pământ. Nu văd de ce nu te-ar iubi pentru ceea ce ești. Ai jumătate din vârsta lui, ești frumoasă. Așa era și mama ta pe vremuri. Tocmai vorbeam cu ea despre vremurile acelea. N-aș vrea să fii nefericită. Acum trebuie să plec. Știi că tu ai fost întotdeauna favorita mea.

După ce Ruth plecă, Alison se duse la bucătărie.

– Te pot ajuta cu ceva, mamă?

– Așază masa, draga mea. Tocmai făceam un sos de creveți. Să fac și o supă?

Alison o privi îngrijorată. Mama era roșie la față, obosită și ciufulită.

– Ești atât de bună, mamă, zise Alison. Nu avem nevoie și de supă. Peștele este bun așa cum îl faci tu, iar Giles nu este pretențios.

– Voi face tot posibilul, draga mea. Este grozav să fii îndrăgostit, iar noi vrem să fii fericită. Știi că nu este indicat să te mărițI cu un bărbat bătrân, el a cunoscut multe femei înaintea ta. Ce știi de fapt despre acest domn Paraway? Este văduv, sau...

– Divorțat, vrei să spui? întrebă Alison cu candoare. Nu n-a fost căsătorit niciodată și n-a fost nimeni important în viața lui până acum. M-a așteptat pe mine.

– Nu vrem decât să fii fericită, draga mea. Dar văd că tata mai întârzie...

– Poate că n-a venit autobuzul. Du-te să te îmbraci, să arăți bine.

Helena începu să râdă.

– Nu te voi face de rușine în fața acestui Giles, nu-ți fie teamă. Doar nu vrei să port rochie de seară! Am o rochie dinaintea războiului...

Alison începu să râdă.

– Te va adora, indiferent cum te vei îmbrăca mamă, zise Alison. Am noroc că ești mama mea!

Helena se schimbă rapid și-și auzi soțul strigând-o din dormitor.

– Ai ajuns, dragule?

– Am fost reținut la serviciu, iubito, dar de ce te-ai gătit așa?

Soțul Helenei era un bărbat scund, înclinat spre corpolență, fiind de vârstă medie, ușor grizonant, dar cu ochii și figura unui om bun. Acest bărbat nu se distingea

prin nimic, doar prin bunătate; era de o inteligență medie, un om care se împrietenea foarte repede cu oricine și toată lumea vorbea numai de bine despre el.

El își puse servieta pe pat, își sărută soția apoi se dădu un pas înapoi spre a o admira.

– Avem un invitat, îi spuse ea.

– Ieșim undeva? întrebă el cu un aer cam dezamăgit.

– Nu, vine cineva. Prietenul lui Alison, Giles Paraway.

– Hm, zise Simon. Și tu te-ai gătit așa frumos, draga mea. Am mai văzut rochia asta?

Helena începu să râdă.

– De vreo cincizeci de ori! Mi-a dăruit-o Ruth acum patru ani. Să-mi pun și perlele? Ce zici?

– Desigur, draga mea, zise Simon. Păcat că sunt de cultură. Știu ce mult ți-ai fi dorit unele veritabile.

– Și astea sunt frumoase. Nu vreau ca lui Alison să-i fie rușine cu mine.

– Cum asta, draga mea? Nu se poate teme că acest Giles s-ar putea îndrăgosti de mamă și nu de fiică! Nici n-ai zice că ai copii mari, nu arăți mai mult de treizeci de ani, iubita mea!

– Nu trebuie să mă flatezi, dragul meu, zise Helena râzând.

La patruzeci și unu de ani, nu avea prea multe riduri, părul îi era la fel de frumos, tuns scurt, ondulat natural, puțin mai deschis la culoare ca al fiicei ei.

– Nu țineam să-l cunosc pe tipul ăsta se confesă Simon, dar poate este mai bine s-o facem. Crezi c-ar trebui să mă bărbieresc din nou?

– Nu, schimbă doar cămașa și costumul, îl sfătui Helena.

– Ce ciudat că am ajuns să mă îmbrac pentru a-l cunoaște pe prietenul fiicei mele! Cred că următorul va fi Brian. L-am văzut alaltăieri cu o blondă, într-un taxi.

– Să sperăm că era tânără, cel puțin. Alison abia așteaptă reacțiile noastre, pentru că bărbatul este mai copt. Nu mi se pare normal, Simon. Ea este atât de tânără! Atât de inocentă, de proaspătă! El n-are cum să nu fie îndrăgostit. Dar ce-i poate el oferi în schimbul frumuseții, tinereții și inocenței ei?

– Și eu gândesc la fel, iubito, dar ce putem face? Dacă ne vom împotrivi, vor continua să se vadă pe ascuns. Apropo, m-au sunat astăzi de la Holt.

Helena îl privi consternată.

– Pentru ce?

– Curtis nu merge spre bine. M-a sunat avocatul lui, a redactat un testament nou și voia niște detalii.

– Dragul de tine, știu că nu-ți face nici o plăcere! De ce vor să te forțeze să accepți? De ce nu dau acest titlu cuiva care abia îl așteptă? Lui Ruth, de exemplu. Ei i-ar place teribil să fie „ lady“.

– Nimeni nu merită acest titlu mai mult ca tine, iubita mea. Nu-l voi accepta decât pentru a-ți putea oferi ceva ce nu ți-am oferit toată viața.

– O, dragul meu, Simon! Helena îl prinse în brațe și-l sărută pe amândoi obrajii. De parcă nu mi-ai fi dat totul până acum! Ne avem unul pe celălalt, copiii, un cămin, sau mare parte din el. Nu există femeie mai bogată ca mine!

– Draga mea, îți mulțumesc pentru aceste vorbe! Și eu simt la fel, dar aș vrea să-ți pot oferi ceva deosebit, să nu te mai las să muncești atât...

– Dar tu? Dacă moare sir Curtis, crezi că vei lua Holt și vei renunța la slujbă?

– Depinde ce-a mai rămas din avere. Dar oricum omul n-a murit încă, așa că este prematur să discutăm asta. Cu ce cămașă să mă îmbrac?

– Ți-am scos eu una; mă duc să termin cina. Avem pește, desigur.

Helena era fericită cu familia ei. Câteva luni, sau poate doar săptămâni dedicate exclusiv familiei, caracteristic pentru cei care nu aveau prea mulți bani și nu-și permiteau nici un fel de extravaganțe. Simon lucrase mulți ani la o firmă bună, de la care voia să iasă la pensie, iar Brian urma să-și ia diploma. Alison era pe picioarele ei, iar John sănătos și isteț, care avea aproape treisprezece ani, mai avea încă nevoie de ea.

Și acum?

Simon va deveni sir Simon Clurey of The Holt și nu mai putea continua slujba de la birou, de acum. Lui Brian i se oferise o slujbă bună la un departament guvernamental, iar Alison voia să se mărite cu un bărbat care-i putea fi tată. Iar ea, Helena Clurey, urma să devină lady Clurey, ceea ce era ceva fantastic, dar și absurd. Se și vedea scoasă din casa ei și mutată undeva unde nu se va simți în largul ei și chiar ridicolă.

– Mamă, poate să rămână și Stinks la cină? se auzi strigătul lui John care abia coborîse dintr-un copac din fața casei.

– Nu, dragul meu! răspunse Helena. Abia ne ajunge nouă peștele pe care-l avem și nici măcar nu avem și felul doi!

– Dar eu mor de foame, mamă!

– Ar fi bine să mănânci pentru început câteva felii de pâine cu margarină. Mai avem și niște unt de arahide.

– Mai bine niște ouă! Mamă, cum de vine Caraway Seed la noi? Nu-l sufăr!

– John, fii atent cum vorbești! Nu trebuie să-i creăm probleme lui Alison.

Puștiul zâmbi. Poate că nu era cel mai frumos dintre copii, dar avea un aer ștrengăresc, unul din dinții din față îi lipsea și era plin de pistrui.

Helena îl îmbrățișă.

– Du-te la spălat, dar să nu folosești prosopul meu.

– Nici pe al meu! strigă și Alison. Al meu este cel roz. Al tău este cel mai murdar.

– Foarte bine, răspunse John. Vedeți că sună cineva la ușă.

– O Alison, nu sunt gata încă, zise Helena din ușa bucătăriei. Răspunde tu, te rog. Vin și eu imediat.

– Totul va fi bine, nu-ți face probleme, o să vezi.

Giles Paraway intră în holul casei, privi în jur apoi o luă în brațe pe Alison.

– Am venit prea devreme, iubito?

– O, dragul meu, este atât de bine c-ai venit!

– Am adus niște flori pentru mama ta, zise el, cu un buchet superb de trandafiri galbeni.

– Ce frumos din partea ta, Giles! Va fi fericită. Vine și mama imediat. Dă-mi haina te rog, s-o pun la cuier. Cuierul este în camera de zi pentru că nu avea loc aici pe hol. Asta este camera în care locuim ziua. Ți-am spus că nu trăim pe picior mare.

– Dar este un adevărat cămin, după asta tânjesc, zise Giles intrând după ea în camera cam plină de tot felul de nimicuri dar care strălucea de curățenie. Tocmai asta mi-a lipsit mereu, un cămin!

– Vorbind despre asta, vom avea ce-ți oferi dragul meu, îi promise Alison, rezemându-și capul la pieptul lui. În clipa aceea intră Simon Clurey care surprinse scena.

El se încruntă instinctiv și privirea lui blândă de obicei, căpătă un aer feroce pe care și-l corectă însă imediat. Era ca și cum ar fi văzut lupul înșfăcându-i oaia preferată. Făcu un efort și se apropie cu un aer binevoitor de cei doi.

Giles Paraway îl văzu și o îndepărtă încetișor pe Alison, venind în întâmpinarea lui.

– Domnul Clurey? Ne-am cunoscut!

Simon Clurey făcu un efort să-și amintească dar fără rezultat:

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc, domnule Paraway. Ne-am cunoscut?

– Desigur, la biroul Galton Somerley and Co. Aveam o mică afacere de derulat acolo și am avut puțin de așteptat.

Simon începu să-și amintească vag. Deși la firmă exista o sală de așteptare destul de confortabilă, clienții importanți erau rugați să aștepte în biroul funcționarului șef.

– Da, încep să-mi amintesc, spuse Simon. Am și uitat să vă urez bun venit în casa noastră, domnule Paraway. Doriți ceva de băut?

Alison urmărea scena destul de confuză.

– Sigur că dorește, tată, zise ea, ducându-se spre dulapul unde nu avea cum să găsească ceva pe gusturile sofisticate ale lui Giles. Nu se afla acolo decât o sticlă de Porto, de la Crăciunul trecut.

– Mă tem că nu prea avem de băut, constată ea cam jenată. Noi nu suntem consumatori de băuturi alcoolice.

– Draga mea, cred c-a mai rămas o sticlă pe care ne-a adus-o unchiul Humphrey la Crăciun; este în pivniță, zise Simon. O aduc imediat.

– Nu te mai deranja tată, îl opri Alison. Îl trimit pe John. Este fratele meu mai mic, îi explică Alison lui Giles. John! strigă ea.

– Sunt aici! se auzi răspunsul acestuia de la etaj.

– John, avem nevoie de o sticlă de vin din pivniță.

– Vine! fu răspunsul puștiului. El apăru rânjindu-i lui Giles.

– Domnul este prietenul lui Alison, domnul Paraway, îi explică Simon. Te rugam să aduci din cămară sticlele de la

unchiul Humphrey. Dar să fii atent, continuă domnul Clurey indicațiile către fiul său. Coboară treptele cu atenție. John îl urî pe acest musafir din cauza căruia trebuia să coboare în acel loc imposibil, plin de pânze de păianjeni. Casa noastră trebuie reparată, se scuză Simon Clurey musafirului. A fost bombardată la sfârșitul războiului. La pivniță nici nu mai avem toate treptele.

– De aceea nu vrem să-l lăsăm pe tata să coboare, zise Alison.

John apăru cu o sticlă plină de praf în mână.

– Ar fi bine să-ți cureți hainele înainte ca mama să te vadă așa, John, îl sfătui Simon. Alison, adu niște pahare, vrei?

Alison deschise ușa bucătăriei de unde venea un miros foarte apetisant.

– Mamă, am luat o sticlă cu vin din pivniță, iar tata a cerut pahare. Ne-ar trebui patru pahare de același fel, mamă.

– Stai să vedem! Am două și poate mai găsesc unul pe undeva! zise Helena. Du-te la musafirul tău, draga mea, o să aduc eu paharele.

Helena trase aer în piept spunându-și că de fapt acest Giles Paraway care urma să devină membru al familiei lor nu trebuia să vrea ceea ce nu prea aveau: bani. Se duse la baie, se pieptănă, apoi luă tava cu paharele și vru să-și facă intrarea în sufragerie.

– O, iată-te, draga mea, zise Simon.

Dar era prea târziu. El nu mai apucă să-i ia tava din mână pentru că Helena îl văzu pe Paraway și pentru o clipă rămase paralizată, iar paharele îi alunecară de pe tavă spărgându-se de podea. Printre cioburi, căzu și Helena.

Capitolul 3

Ruth Mallow se întoarse la casa ei confortabilă pe care n-o merita și pentru care nu făcuse nimic, așa cum îi reproșa mereu soțul ei, amintindu-și de zilele când, tânără fiind, se mai afla în căutatea unui bărbat bogat, iar Helena după prințul visurilor sale.

Ce se întâmplase pentru ca frumoasa, inocenta, romantica Helena să ajungă în brațele lui Simon Clurey, cu un sfert de secol în urmă? Nici nu mai știa cât trecuse de atunci, mai precis... Desigur, avusese noroc cu soțul ei, Hump, care agent de bursă fiind, reușise cine știe cu ce eforturi care pe ea n-o interesaseră oricum, să-i pună totul la picioare, să nu-i lipsească nimic, nici măcar în timpul războiului.

Lui Hump, care n-o mai iubea de mult îi plăcea să aibă o viață comodă și îndestulată în afara orelor de program, așa că închisese ochii la aventurile ei. Nici el nu fusese ușă de biserică.

Cu toate acestea, reflectă Ruth, avuseseră o viață bună împreună, mai precis se îngăduiseră reciproc. Viața ei nu se putea compara cu a bietei Helena, care abia își ducea viața cu Simon și trudea pentru cei trei copii.

Cum începuse totul?

De fapt, începutul fusese făcut când Helena terminase școala, la optsprezece ani, fără a ști nimic despre viață.

Pauline Thorwell era o femeie care știa ce voia și decisese pentru Helena o căsătorie bună, conform principiilor sale. Ruth, care era cu trei ani mai mare, nu avea nimic din fragilitatea, inocența, frumusețea surorii sale mai mici. Era dură ca făptură, cu părul negru, cu ochi negri scânteietori.

Ruth, hotărâse mama ei, putea fi lăsată să se descurce singură cu un minim de instrucțiuni, pentru că știa prea bine ce voia: un bărbat cu bani.

Doamna Thorwell rămăsese văduvă, cu o pensie destul de mică, cu două fiice de măritat și luptase din greu să le țină la o școală cu taxe destul de ridicate, să le trimită la Lausanne, ceea ce în anii o mie nouăsute douăzeci era locul unde mergeau doar oamenii cu bani.

– Trebuie să puneți mâna pe bărbatul potrivit chiar de la început, le spusese ea.

Ruth fusese de acord. Era la fel de hotărâtă ca mama ei să facă o căsătorie de succes. Nu suporta să facă economii după moartea tatălui său, să se priveze de la tot ce-i făcea plăcere. O prietenă a mamei o introduse la curtea regelui George V.

– Știu că nu sunt vreo frumusețe, zisese Ruth, dar cu străduanii pot scăpa de aerul idiot pe care-l am. Helena este frumoasă, dar eu trebuie să mă mărit rapid și bine.

– Ai un aer distins, draga mea, zisese doamna Thorwell, încercând s-o consoleze.

– Am nasul prea lung, ochii prea negri și picioarele mult prea lungi față de restul trupului, zisese Ruth. Oricum, voi face tot ce-mi stă în putință să mă mărit.

Asta se întâmpla la vreo două luni după ce-l cunoscuse pe cel cu care voia să se mărite.

– Ce ai aflat despre Humphrey Mallow, mamă? o întrebase într-o zi.

Doamna Thorwell o privise peste ramele ochelarilor.

– Mallow? Din Downshire?

– Cred că da. Poți afla ceva despre familia lui?

– Sigur că da. Te-a cerut?

– Nu insistent, dar cred că nu știe nici el c-o va face curând, râsese Ruth. Dar fă-o repede, continuase ea, este un tip foarte incisiv și vreau ca nunta să fie deja fixată când vine Helena. Vreau s-o ții departe de aceste locuri până mă logodesc, măcar.

– Desigur, draga mea. O să aflu totul despre familia Mallow.

Cercetările ei despre Mallow se dovediră satisfăcătoare.

– Merită oricum, deși nu are nici un titlu de noblețe în familie, pe care să-l poată moșteni. Are bani destui.

– Lucrează la bursă, oricum, zisese Ruth. Are un talent deosebit din a face bani, dar sunt mulțumită că are destui deja din familie. Cred că m-am hotărât la el, mamă.

– Nici n-ai găsi unul mai bun, o aprobase mama. Și după cum ai spus, vom aranja lucrurile înainte s-o aducem aici pe Helena.

– Din păcate nu prea ai de unde alege... dar pentru Helena care arată superb poate vei găsi ceva mai bun.

– Sper că voi reuși, deși nu sunt prea sigură. Helena este lipsită de pretenții, nici un pic sofisticată, timidă. Poate să se mai schimbe, la Lausanne.

Ruth îl luă pe Mallow. Era deja logodită cu el când sosi Helena, însoțită de alte două colege și sora Marie Claire.

La masă îl cunoscuse pe Geoffrey Pellet, cu toate că ea fusese printre cele mai cuminți, mai bine educate tinere.

Helena se dusese singură la salonul în care se servea masa și se așezase pe locul indicat de steward. Cu toate că erau multe locuri libere, un tânăr se așeză chiar în fața ei și întrucât erau singuri la masă, Helenei îi fu imposibil să nu discute cu el.

Era un tânăr înalt, foarte plăcut, cu părul negru, ondulat, bronzat, cu o dantură frumoasă, care zâmbea mereu.

Helena nici nu știa despre ce discutau, dar după aceea rămaseră mai mult timp pe punte, dorind să vadă primele stânci care apăreau în zare, apoi deodată Helena simți nevoia să se întoarcă la colegele ei care respirară ușurate văzând-o.

Tânărul se afla și la tren. Helena nu putea să creadă că pe ea o aștepta, dar când sora Marie Claire o zori să intre în compartiment, el se afla chiar în fața acestuia.

Reuși s-o facă să iasă de acolo de câteva ori, cu toate interdicțiile călugăriței.

– Sora Marie Claire s-a cam supărat, așa că este ultima oară când mai pot să ies, îi puse ea.

– Vrei să spui că nu ne vom mai vedea? întrebă el.

– Cred că da, murmură ea, evitându-i privirea.

– Nu cred că vrei asta. Nici nu-mi cunoști numele, măcar. Mă numesc Geoffrey Pellet. Al tău este... Angel? Titania? Aurora?

Helena râsese.

– Nu am un nume atât de romantic. Mă cheamă Helena Thorwell. Uite cum se scrie. Mi-a trimis sora mea acest articol din ziarul de seară.

Geoffrey se uită pe bucata decupată din ziar. Nu se putea deslușI prea bine chipul lui Ruth, care arăta mai mult ca o vrăjitoare.

Citi:

„Domnișoara Ruth Thorwell, fiica Amiralului Lessway Thorwell și a doamnei Pauline Thorwell și logodnicul ei, Humphrey Mallow."

– De asta mă duc acasă, se confesă Helena. Trebuia să rămân la mănăstire până la optsprezece ani, dar întrucât voi fi domnișoara de onoare a surorii mele nu mai avea rost să mă mai întorc pentru câteva săptămâni, nu? Mama a organizat cununia religioasă la St George și nunta la Claridge. Ne vom distra foarte bine.

Geoffrey se uită din nou pe bucata de ziar, apoi la chipul Helenei ca un trandafir îmbobocit și fermecător, cu tot veșmântul călugăresc. Nici părul nu i se putea zări de sub bonetă, dar el intui că era blond.

Geoff realiză cu uimire că se îndrăgostea de fata din fața lui.

– Trebuie să plec, zise ea, altfel Marie Claire va veni după mine.

– Unde și când ne vom revedea, Helena? o întrebă el, luându-i mâna în palmele sale.

Helena vru să-și tragă mâna, dar n-o făcu. Simți că ar fi vrut să rămână așa pe vecie.

– Când, Helena?

Ea ridică ochii albaștri spre el.

– Cum am putea? întrebă ea cam nefericită.

– Dacă vrem, se poate. Tu ai vrea să mă mai vezi, Helena?

Ea încuviință, evitându-i privirea.

– Spune-mi cum. Uite, voi scrie numărul meu de telefon și numele, ca să nu-l uiți. Sună-mă și spune-mi unde te afli și vom vedea. Nu trebuie să-ți spui numele menajerei, deși este foarte discretă. Îmi promiți că ne vom vedea, Helena?

După un alt moment de ezitare, în care ea se gândi acasă, la mama ei, la Ruth, încuviință încă o dată.

– Bine, voi face toate eforturile.

Helena se întoarse în compartimentul în care celelalte aranjau bagajele de mână.

– A, te-ai întors Helena, zise călugărița. Va trebui să-i spun doamnei Thorwell, mama ta, că ai un deranjament stomacal să-ți administreze ceva, poate clorodină. Este cea mai indicată în deranjamente.

– Da, soră, răspunse Helena, foarte umilă în aparență.

Clorodină pentru o dragoste care se ivea la orizont? Și cine ar vrea un remediu pentru asta?

Căci asta era Geoffrey pentru ea, dragostea cu D mare, o privire în viitor. Nu știa cum va scăpa de sub ochiul atent al mamei sale până când va ajunge în fața altarului – desigur la St George– și va fi înmânată intactă unui bărbat cu care mama să fie de acord.

Doamna Thorwell era însă prea ocupată cu nunta lui Ruth pentru a-și face probleme cu Helena încă vreo două trei zile după ce aceasta sosi acasă.

Familia Thorwell nu avea mașină și aceasta a fost ocazia cu care cea a lui Humphrey a ajuns la dispoziția ei.

– Mă voi descurca singură cu rochia mea de domnișoară de onoare, mamă, o asigură Helena foarte veselă și imediat ce dispăru din raza ei vizuală se îndreptă spre o cabină telefonică. Îl lăsă pe șoferul lui Humphrey spunându-i că va avea probleme cu rochia la un magazin de lux.

Geoffrey apăru imediat la locul de întâlnire, iar inima Helenei începu să bată mai tare. Era înalt bine făcut, elegant, fermecător, manierat.

Nu făcu greșeala s-o întrebe ca orice bărbat „ce ai vrea să facem?“ sau“unde mergem?“ căci ea n-ar fi avut răspunsuri la o astfel de întrebare. Unde se putea duce cu un bărbat la ora trei după-amiaza?

El opri un taxi și dădu instrucțiuni șoferului.

– Unde mergem? îl întrebă Helena intrigată.

– La British Museum.

Ea începu să râdă.

– Pentru ce?

– Este unul dintre cele mai frumoase locuri din Londra, dacă vrei să fii singur cu cineva; funcționarii de acolo nici nu te observă. Mă bucur să te revăd, Helena. Tu ce simți?

– La fel, admise ea cu timiditate. Dar nu pot sta prea mult. Acasă se știe că m-am dus la probă. Am fost de fapt dar n-am avut nimic de obiectat la felul în care a lucrat doamna respectivă, tocmai pentru ca să termin foarte repede.

– Asta înseamnă că nu poți petrece cu mine decât timpul destinat probei ...

– Dar aș mai putea invoca probleme cu traficul, sugeră ea.

El începu să râdă, o prinse de mână și-și apropie palma ei caldă de obraz.

– Ești atât de dulce, Helena, zise el și acela fu momentul fatal în care ea se transformă total într-o ființă necunoscută ei, de care nu fusese conștientă până atunci, o femeie pasională, care renunță la toate valorile vieții ei de până atunci.

Era îndrăgostită de bărbatul din fața ei.

Geoff avusese dreptate că nu vor fi deranjați la muzeu. În acele încăperi spațioase, dar mai ales înalte, cu mari cutii de sticlă în care nu aveau habar ce se afla, fură singuri. Mai trecea din când în când câte un angajat al muzeului, care veghea la integritatea exponatelor, sau câte un vizitator, dar nimeni nu observa perechea de îndrăgostiți.

Astfel, Geoffrey Pellet și Helena Thorwell discutară, se plimbară de mână, apoi el o luă după umeri, o trase mai aproape pentru că i se părea încântătoare, făcând toate acestea cu grijă să n-o sperie.

Helena vru să se îndepărteze de el, dar Geoffrey continua s-o strângă la piept.

– Nu, nu trebuie să facem asta, murmură Helena.

– De ce? Nu-ți voi face nimic rău. Doar realizezi ce se întâmplă cu noi, Helena!

Helena știa doar ce i se întâmplase ei; se îndrăgostise de acest bărbat.

– Știi prea bine, draga mea, suntem îndrăgostiți!

– Nu se poate. Abia ne-am cunoscut! protestă ea.

– Ce contează? Eu te-am iubit din prima clipă. Totul a fost fulgerător, Helena. Doi oameni s-au cunoscut, s-au plăcut și și-au spus fiecare „aceasta este perechea mea". Ce ți-a spus inima când m-ai văzut, Helena?

Trebuia să te îndrăgostești cândva. Ei bine, acest moment a venit. Dacă nu ne-am fi întâlnit acum, ne-am fi cunoscut mai târziu, dar tot am fi făcut-o! Așa se întâmplă cu toți oamenii.

Helena încerca să conștientizeze ce-i spunea el. Asculta atentă tonul profund al vocii lui care-i provoca emoții nebănuite; era conștientă de brațul acestuia, de masculinitatea sa, de faptul că toată viața nu așteptase decât apariția acestui bărbat.

Numai tinerii pot avea astfel de gânduri, înainte ca realitatea să-i facă să devină conștienți de duritatea ei.

Nici nu știu când Geoff o întoarse spre el și o sărută.

– Geoffrey, șopti ea.

Acesta a fost începutul dar nu și sfârșitul, așa cum se gândise Geoffrey, pentru că foarte curând descoperi ceva ce nu sperase, că este îndrăgostit nebunește de această fată.

Era cu cinci ani mai mare ca ea, cinci ani de viață pe care– i trăise din plin, avusese multe experiențe cu femeile, foarte devreme; soția șefului său îl sedusese într-o cămară aflată în spatele magazinului unde el trebuia să vândă țigări și dulciuri. Atunci, pe când avea doar șaisprezece ani cunoscuse trupul cald, îmbietor al unei femei mature și devenise cunoscător în secretele dragostei.

Acum se afla într-o situație inedită, cu o tânără ca Helena.

Se întâlniră destul de des, pentru că mama Helenei era ocupată cu nunta lui Ruth.

– Mă tem că te simți neglijată, draga mea, spusese doamna Thorwell, privindu-și fiica cea mică. Imediat ce are loc nunta, mă voi ocupa de tine.

– Nu-ți face probleme, mamă, mă simt foarte bine așa.

Doamna Thorwell fusese nevoită să mai angajeze niște servitori și era foarte ocupată, pentru că voia să facă totul foarte bine. Acești servitori nici nu știau că Helena iese atât de des.

Cei doi îndrăgostiți trecură repede de stadiul întâlnirilor din muzeu. Geoff făcu rost de o mașină sport la mâna a doua, care cam scârțâia din toate încheieturile și

nu oferea nici un pic de siguranță, dar cu care puteai părăsi Londra. Iar cu fiecare oră petrecută alături de el, iubirea Helenei creștea. Cu toate acestea, chiar dacă părea nebună după el, Geoff descoperi că exista între ei o barieră care-l împiedica să pună definitiv stăpânire pe ea. Un al șaselea simț, pe care poate numai femeile îl au, o făcea să nu-i permită prea mult. Chiar dacă și ea îl dorea, opunea încă rezistență pe care n-o putea îndepărta decât căsătorindu-se cu ea.

Și cum se putea el căsători cu Helena Thorwell? Ruth abia se căsătorise cu un bărbat cu bani și relații sociale, dar Geoff avea o idee exagerată în privința stării materiale a familiei Thorwell și nu putea aspira la mâna Helenei.

El trecuse demult de zilele în care avusese prima slujbă ca vânzător, își terminase studiile, dar nu la școli la care familii ca Thorwell își puteau trimite copii. Fusese apoi funcționar la un ziar local, devenise jurnalist după câteva luni și se ocupase apoi de rubrica sport. Când o cunoscu pe Helena se apucase de pariurile cu cai și câini, și-și cumpărase și el două exemplare superbe, cu care participa la lupte.

Helena știa că este agent de bursă, dar n-o interesase prea mult.

Când se apropie foarte mult data nunții lui Ruth, Helenei îi veni ideea să-l introducă pe Geoff în grupul lor de prieteni, pentru ca mamei să i se pară normal s-o vadă în preajma lui.

– Vei veni la nunta lui Ruth, dragule? îl întrebase Helena pe drumul de întoarcere de la plajă, când părul ei nici nu apucase să se usuce.

– Cum aș putea, iubito? Ai tăi nici nu știu despre existența mea!

– Îți voi trimite o invitație. Știu că se află în biroul mamei. Vei avea nevoie de una pentru că va veni foarte multă lume și va trebui să arăți invitația

– Bine, dacă tu crezi că este indicat... zisese el cu îndoiala în suflet, întrebându-se cum putea să intre în cercul familiei Thorwell. Nu-și imagina că i s-ar oferi mâna Helenei.

– Sigur că este, răspunsese ea fericită. Va fi un eveniment monden, așa că va trebui să ai o ținută specială.

– Nu-i face griji, iubito, știu cum trebuie să mă prezint.

***

Helena se ținu de cuvânt, sustrase o invitație de la mama ei și i-o trimise, iar Geoff o complimentă pentru manevrele făcute.

– Știu că nu este bine c-am procedat așa, dar imediat ce te va cunoaște, mama te va îndrăgi.

Geoffrey nu era la fel de sigur, dar nu zise nimic și când o văzu îmbrăcată domnișoară de onoare, de o mie de ori mai frumoasă ca mireasa, se hotărî să facă orice ca s-o aibă.

Și Ruth remarcase că toată lumea nu-și mai lua ochii de la sora ei.

Helena, îmbrăcată într-o minunată rochie de satin bleu cu trenă, îi zâmbi imediat ce-l văzu.

Veni și clipa în care Helena trebui să-l prezinte mamei sale.

– Hump, i se adresă ea proaspătului ei cumnat, vrei să fii bun să-l prezinți mamei pe Geoffrey Pellet?

Hump începuse să râdă.

– Ce pui la cale, frumoaso? Cine-l mai cunoaște?

– Eu. Te rog, Hump, fă-o pentru mine!

Lucrurile nu se desfășurară atât de simplu cum estimase Helena, pentru că nu se mai despărți de Geoff și mai apoi după ce plecară invitații, doamna Thorwell făcu referire la el.

– Draga mea, cine era acel Pellet? Ruth și Hump nu mi-au dat prea multe informații despre el. Cum a ajuns la nuntă?

– Invitat, răspunsese Helena, cum altfel?

– Se vedea de la o poștă că-ți plăcea, remarcă doamna Thorwell. Aș vrea doar să știu cine era acel individ?

– Este de la bursă, cred, bâlbâi Helena.

– Să nu mai procedezi astfel, Helena, zise doamna Thorwell. O să-l întreb pe Hump la întoarcere ce știe despre el, pentru că nu vreau să te știu în compania unor oameni periculoși, sau fără bani. Ești foarte tânără încă; am întrebat cunoștințele noastre, dar nu-l cunoaște nimeni.

Geoffrey procedă așa cum trebuia și trimise flori doamnei Thorwell, iar la prima vizită fu primit în salon unde dedică toată atenția mamei și nu fiicei acesteia.

Cu toate acestea, Helena trebui să înțeleagă că Geoff nu era încurajat în cercul lor de prieteni. Doamna Thorwell începuse să regrete că-și ținuse fetele cam departe de realitate, de viața socială, mai ales pe Helena, care abia scăpase de la mănăstire și voia să-și ia viața în propriile-i mâini.

Nimic nu o va opri să-l vadă pe bărbatul de care era disperat de îndrăgostită și care avea cel mai important rol în viața ei. Helena nu trăia decât pentru orele pe care le putea fura pentru a fi cu el și era imposibil ca manevrele ei, ieșirile și sosirile ei neașteptate, să scape atenției mamei sale.

Când doamna Thorwell realiză că fiica ei avea o relație cu acest Geoffrey, bărbatul cu care ea nu era de acord, izbucni furtuna și Helena fu expediată la țară, să locuiască în casa unei mătuși care-i displăcea teribil, până la deschiderea sezonului. Doamna Thorwell regreta teribil că n-o putuse prezenta și pe Helena la Curte; Helena va trebui să se descurce și fără asta. Frumoasă fiind, va putea face o căsătorie bună.

Degeaba protesta Helena.

– Vei rămâne la mătușa Alice cel puțin până când se va întoarce Ruth, pentru a avea grijă de tine; observ că n-o poți face singură.

– Nu este normal, mamă. Ai un stil aproape victorian de a fi. Nu ai nimic împotriva lui Geoffrey, numai că nu se înrudește cu familiile pe care le cunoști.

– Ești foarte tânără și cam prostuță, Helena, zisese mama. Faptul că nu aparține unei familii de renume poate că nu mai are importanță, dar eu nu vreau ca fiica mea să se implice cu un bărbat pe care nu-l cunoaște nimeni și nu știu cum și din ce trăiește. Iubirea voastră s-a terminat. Îți interzic să-l mai vezi.

Helena îi scrise disperată din casa mătușii Alice, de unde se strecura noaptea să pună scrisorile la poștă sau să urmărească poștașul pentru a intercepta scrisorile lui Geoff.

Este absurd și demodat, scria ea furioasă. Mama trăiește în secolul trecut. Închipuiește-ți că m-a sechestrat aici, dar asta nu ne va despărți, iubitule! Nu poate. Nimeni n-o poate face. Ne vom vedea cumva. Poate că dacă o voi vedea pe Ruth ,ea mă va ajuta.

Dar când o văzu pe Ruth, aceasta îi spuse că pleca în India cu soțul pentru niște afaceri care aveau să-i îmbogățească.

Helena îi destăinui iubirea pentru Geoff, dar Ruth, prea preocupată de afacerile soțului, nu vru să se implice.

– Nici eu nu știu nimic despre tipul ăsta, zicea Ruth. Cu ce se ocupă? Cine este? Nu te poți arunca astfel în neant, fără să știi unde vei ateriza. O să apară și alte variante mai interesante.

– Ruth, tu te-ai măritat cu bărbatul dorit, o admonestă Helena.

– Draga mea, eu n-am pierdut timpul cu toți găgăuții, ca tine. L-am vânat de la început. Tu, în schimb...

– Cât sânge rece ai, Ruth! M-am îndrăgostit de el și mi s-a părut normal să fie așa.

– Dragoste zici? Te-ai îndrăgostit de un bărbat sărac fără nume, fără viitor? Crezi că eu sunt îndrăgostită de Hump? L-am luat pentru că era singurul care corespundea standardelor mele.

– Eu nu voi putea iubi un alt bărbat. Geoff este universul meu și dacă nu mă mărit cu el mă duc la mănăstire, zise Helena cu dramatism.

Ruth pufni în râs.

– Draga mea, dacă vei face asta, îi vei zăpăci pe preoți, așa că vor fi fericiți să scape de tine. Nu fi proastă, Helena. Uite ce! Imediat ce eu și Hump ne stabilim la Bombay, vino la noi într-o vizită. Vei găsi acolo un bărbat interesant.

– Dacă voi veni, voi fi în luna de miere cu Geoffrey.

Helena fu trimisă înapoi la mătușa Alice, imediat ce plecă Ruth și acolo îl cunoscu pe Simon Clurey.

Capitolul 4

Simon Clurey, care avea doar douăzeci și doi de ani pe atunci, fusese angajat prin bunăvoința unui unchi la o firmă de avocatură, dar după cum se văzu curând, nu avea cum să treacă examenele necesare, și i se găsi o slujbă mai modestă la o altă companie, apoi fu uitat acolo. Era genul de om liniștit, care suferea în tăcere, un tânăr pe care te puteai baza, un bun funcționar, dar atât. Simon nu mai avea părinți; aceștia muriseră de câțiva ani, iar unchiul care se ocupase de educația lui considerase că făcuse deja prea mult. Astea toate până când Helena Thorwelll apăru ca o rază de soare în viața lui.

Se cunoscuseră la un bazar al bisericii. Helena, care avea grijă de standul mătușii ei încerca să vândă o colecție de broderii și alte fleacuri de acest gen.

Bărbații aflați acolo gravitau în jurul ei, atrași parcă de un magnet.

Simon știa cine este Helena. O mai văzuse pe la biserică, dar nu râdea și strălucea ca acum, așa că o văzu cu alți ochi.

Lui Simon i se dăduse sarcina de a vinde bilete pentru un spectacol, dar se plictisise și pornise pe la standuri.

– Ai venit să cumperi ceva? îl interpelă Helena, văzându-l că s-a oprit în dreptul ei. Uite, ai putea lua broderia asta; nu știu ce reprezintă, dar simt că este pentru un bărbat.

El nu se uită la ce-i arăta Helena, ci continua s-o privească, pierdut de frumusețea ei.

– Ești miss Thorwell? reuși el să întrebe. Eu sunt Simon Clurey, continuă el, deși nu credea că pe fată o interesa numele lui.

– Locuiești la Bickford? îl întrebă Helena.

– Deocamdată. Lucrez la Prentiss and Co, firma de avocatură, știi?

– Da și mătușa mea apelează la ei. De unde mă cunoști?

– De la biserică, murmură Simon roșind.

La câteva zile miss Alice Thorwell scrise cumnatei sale o scrisoare, spunându-i:

„Helena a cunoscut un tânăr drăguț, Simon Clurey. Nu are avere, dar are relații de familie foarte bune și cred că va primi ajutor substanțial. Pare un tânăr pe care te poți baza, este sensibil. Nu cred că el și-ar putea permite o căsătorie acum, dar cine știe peste câțiva ani, cine știe. De ce să nu încurajăm prietenia asta?“

Doamna Thorwell veni imediat la Bickford, reuși să-l cunoască pe Simon Clurey și fu întru totul de acord cu sora ei că Simon Clurey nu prezenta nici un pericol.

Cu toate convingerile celor două surori, Simon Clurey o întrebă pe Helena dacă se gândea ca în viitor să se mărite cu el. Helena îl refuză cu delicatețe.

– Mă bucură cererea ta, Simon, zise ea, dar nu vreau să mă mărit vreodată, indiferent cu cine.

– Știu, dar pot aștepta oricât, îi spusese el cu acel zâmbet plin de bunătate, care spre uimirea ei îi trezea emoții anume pe care Geoffrey, cu tot farmecul lui, nu reușise să i le provoace.

– Nu văd de ce nu te-ai vedea cu acest Clurey, dar nu-i promite căsătoria, zisese doamna Thorwell. Păcat că, deși vine dintr-o familie foarte bună, nu are nici un ban. Cred că ți se pare că sunt dură și calculată, Helena, dar viața m-a învățat că în țara asta să fii soția unui bărbat sărac este o misiune imposibilă. Pentru tine, ar fi un chin să trăiești fără bani, pentru că ai fost crescută într-u anume stil de viață. Poți fi prietenă cu Simon Clurey dacă vrei, dar nu-l încuraja. Și nici nu te implica.

– Nici n-am de gând să mă implic cu Simon, spusese Helena, sătulă de cicăleala mamei sale. Știi cu cine vreau să mă mărit, mamă, nu are rost să mă împingi spre alt bărbat. Îl vreau doar pe Geoff.

– Am crezut c-ai terminat o dată cu tâmpenia aceea, Helena, se enervă doamna Thorwell. Nu ai pic de mândrie, de bun-simț? Mă dezamăgești! Nu vreau să mai aud numele acelui bărbat, este mort pentru tine.

Helena nu spusese nimic. De fapt, niciodată nu avusese curajul de a-și înfrunta mama.

La puțin timp, Geoff îi scrise spunându-i că vine la Brickford pentru câteva zile. Se întâlniră undeva lângă gară. Mătușa Alice era țintuită la pat de o gripă cumplită, iar Helena pretextă că trebuia să meargă la o întrunire anuală.

Când îl văzu coborând din tren pe bărbatul iubit, înalt, frumos, Helena fugi în întâmpinarea lui, cu lacrimile pe obraji.

– O, dragul meu, suspină ea. Ia-mă cu tine, nu mă mai lăsa aici. Dacă mama mă ia acasă nu ne vom mai putea vedea niciodată. Te rog, ia-mă cu tine, este singura rezolvare.

El nu venise cu această intenție. Oricum, nu voia să ajungă la acest rezultat. Era îndrăgostit de Helena, sau ar fi mai nimerit să spunem c-o dorea.

– Bine, iubito, o liniști el. Dar cum și unde să fugim?

– Plecăm chiar acum, zisese ea hotărâtă. Am tot ce-mi trebuie cu mine pentru noaptea asta. Când ne vom căsători, vor trebui să-mi dea și restul lucrurilor. Este un tren spre Londra la patru și jumătate. Am bilet pentru tine, este al mamei de fapt, este biletul cu care trebuie să se întoarcă; i l-am furat din poșetă.

– Ai acționat minunat, draga mea, zise el luând biletul din mâna ei, entuziasmat de idee. Ești sigură că nu te va opri nimeni?

– Nu vor putea. Va fi prea târziu. Și cum va putea personalul gării să mă oprească dacă am bilet? Imediat ce ajungem la Londra, ne putem căsători, nu?

– Ar putea dura o săptămână sau două, nu știu...

– Mi-ar fi plăcut să mă mărit la biserică așa ca Ruth, dar...

– Nu-i nimic, vom fi și așa fericiți, o consolă el.

După cum spusese ea, nu-i putea opri nimeni și într-o oră se aflau deja la Londra într-un taxi, îndreptându-se spre un mic hotel, unde vor fi în siguranță până făceau aranjamentele pentru nuntă.

Geoff avu grijă de ea, o duse în propria-i cameră apoi o sui într-un taxi, după care ajunseră într-un birou mic cam sordid și după o procedură pe care se străduiși s-o înțeleagă, semnă și ajunse din nou pe stradă cu un inel de aur pe deget și Geoff ca soțul ei.

El îi spuse că trebuia să ajungă repede la Paris cu afaceri, iar ea exclamă, entuziasmată:

– Luna de miere la Paris! Sunt soția ta, Geoffrey! Nu-mi vine să cred! Sărută-mă, să mă conving că nu visez!

Minunata lor căsnicie dură două săptămâni, cu toate că primii nori apărură înainte, când Geoff nu mai era chiar atât de atent cu ea. Nu aveau încă o casă, deși i se promisese una la întoarcerea în Anglia.

– Am multe de rezolvat acolo, dar după ce pun la punct treburile cu agenții. Casa nu este o prioritate.

– Ești fericit cu mine, Geoff? îl întrebase ea.

El o prinsese în brațe, o sărutase, iar ea simțise că-și încredințase destinul pentru totdeauna acestui bărbat.

Încercă să nu-și facă probleme pentru că rămânea singură zile întregi. Cosea, pregătea lucrurile pentru casa pe care spera s-o aibă, dar după ce părăsiră Parisul, și

ajunseră în multe alte locuri fără vreun semn că s-ar mai întoarce în Anglia, renunță la gândul că vor avea vreodată o casă de care să aibă grijă, ca o soție adevărată și iubitoare, la prieteni și la multe alte lucruri care-i făcuseră viața plăcută înainte.

Pierduse toate acestea, dar în schimb câștigase iubirea lui Geoff, iar bucuria de a se afla în brațele lui i se mai părea încă tot ce-și poate dori o femeie.

Cu toate acestea, tânjea să se așeze într-un loc, să aibă o casă.

– Nu ne-am putea stabili măcar o vreme undeva, dragul meu? îl întrebă ea când rămaseră ceva mai mult în casa unei doamne, aflată la malul mării, de unde se vedea golful Biscaya, unde se întindeau nisipurile aparent fără sfârșit, unde vedea bărcile pescarilor de sardele, sau apusul de soare.

Se aflau în grija unei doamne numită Dulez, care avea o droaie de copii, soția unui pescar, privind cu invidie ori de câte ori acesta se întoarcea acasă de pe mare și tânjea după ceva permanent în viața ei cu Geoff.

– Ei, poate ne vom stabili și noi într-o zi, promise el cu jumătate de gură.

– Abia aștept, pentru că am un secret. Am găsit deja o casă pentru noi.

– O casă? Unde?

– Ți-o voi arăta, vino cu mine chiar acum! Geoffrey, este minunată!

Era o căsuță cu grădină de flori la care se ajungea coborând mai multe trepte. Avea o așa-numită cameră de zi cam joasă încât Geoff fu nevoit să se aplece pentru a intra. Era curată, zugrăvită, cu mobilă simplă folosită de mai multe generații.

Patul, mare de altfel, era acoperit cu o cuvertură lucrată de mână, ale cărei culori se cam decoloraseră de atâta spălat. Covoarele erau și ele cam uzate.

– Îți place, iubitule? îl întrebă ea, plină de speranță. Putem s-o închiriem pe termen lung, la un preț destul de mic.

– Îți place casa asta? întrebă el de parcă i s-ar fi părut imposibil. În fața ochilor lui apăru imaginea mamei ei, a casei în care se născuse Helena, cu servitori, confortabilă...

– Putem face și baie, continuă Helena, desigur, dacă facem focul cu lemne.

– Nu este tocmai ce-mi doream, mormăi Geoff, dar fu de acord să închirieze casa pentru câteva săptămâni.

Ea era fericită, și de cum plecă proprietăreasa, se transformă într-o adevărată gospodină, fiind chiar pe punctul de a refuza o servitoare care s-o ajute câteva ore pe zi. Dar cedă și sub îndrumarea acesteia învăță să coasă, să gătească, să facă pâine.

Helena era cât se poate de fericită, deși uneori, când Geoff era plecat, își amintea cu jind de casa ei, de prieteni, de Ruth care se afla acum în India, dar se forța să nu tânjească după ce avusese cândva, să se mulțumească doar cu dragostea lui Geoff.

Îi scrisese o dată mamei de la Paris fără a-i da vreo adresă. Îi scrisese că se căsătorise, că era fericită și că nu regreta nimic, decât că fusese nevoită să plece astfel pentru a se putea bucura de această fericire.

„Te rog să nu mă consideri nerecunoscătoare, mamă, îți sunt și voi rămâne o fiică iubitoare întotdeauna. Știu că ai renunțat la multe pentru a-mi da educație, pentru a mă trimite la Lausanne, în speranța că voi face o căsătorie bună. Dar fericirea mea este Geoffrey și sper că într-o zi voi obține iertarea ta și vom fi din nou apropiate."

Da, își dorea asta din tot sufletul, dar nu mai reveni cu vreo scrisoare, fiind sigură că mama n-o va ierta, n-o va accepta ca soție a lui Geoff.

Dar veni și toamna, iar mica lor casă se dovedi o calamitate când vântul începu să sufle prin toate cotloanele, iar în grădină nici nu mai putea ieși pentru că-și afunda picioarele în noroi. Servitoarea se mărită și-i părăsi și nu mai găsiră pe nimeni care să-i ia locul; focul din șemineu nu făcea altceva decât să umple casa de fum și praf, nu mai puteau face nici baie, iar absențele lui Geoff erau tot mai lungi și mai dese, iar ea contracta răceală după răceală, și începu să-și cam piardă entuziasmul.

Și ceea ce era mai rău începură să se certe; nu acele certuri mici care vin și trec ca o pală de vânt, ci certuri adevărate în care își spuneau cuvinte grele, după care nu se mai împăcau curând.

Acele certuri o speriau. I se părea că Geoff nu mai este bărbatul pe care-l cunoscuse. Nu-l mai putea face să râdă cu glumele și stângăciile ei. Ba chiar, când reveni acasă după o absență îndelungată, el o respinse pentru că mirosea a bucătărie, mai precis a supă de ceapă.

– În casa asta nu mai există nimic altceva decât supa asta oribilă? se răstise Geoff.

– Îmi pare rău, dragul meu, dar dacă aș fi știut că vii în seara asta aș fi gătit altceva, se scuză ea.

– Bine, nu contează, zise el privind în jur unde, în pofida sărăciei și a lucrurilor vechi, se vedea că este o curățenie perfectă. Nu ai niște brânză, măcar?

– Nu, doar câteva ouă.

– Cât despre o baie nici nu poate fi vorba, nu?

Ea îl privise cu ochii mari de groaza de a-i spune că nici nu mai puteau aprinde focul din baie.

– O să încerc, dragă, se prefăcu ea mulțumită de viața oferită de acel soț care nu mai emitea decât pretenții.

După zece minute de încercări nereușite, Geoff o strigă:

– Parcă spuneai ceva de niște ouă, Helena!

– Le fac imediat, dragă.

Îi luă câteva minute să-și spele mâinile de parafina pe care o folosea la focul din baie, dar mirosul acesteia nu dispăru și când îi aduse ouăle lui Geoff, acesta le aruncă fără a le gusta.

– Dumnezeule, oul ăsta are gust de parafină! Helena, nu poți face nimic ca lumea? Mai bine mă duc la un restaurant să cumpăr ceva de mâncare.

Ea începu să plângă, cu mâinile mirosind a parafină. O, numai dacă s-ar fi oprit vântul acela blestemat câteva minute! Dacă nu s-ar fi întors Geoff fără s-o fi anunțat! Totul părea altfel la lumina zilei!

Se gândi la dormitorul ei confortabil de acasă, la covoarele scumpe în care ți se afunda piciorul, la focul din șemineu, la lampadarul care arunca o lumină roz, adus de la Florența, la felul în care dacă ar fi fost acasă ar fi tratat-o mama cu câteva injecții și i-ar fi chemat un medic, cu siguranță. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult acum decât să se afle în patul acela mare, confortabil, să doarmă liniștită sau să citească!

Se trezi din visul acesta care n-o ducea la nimic bun, se strădui să înghită câteva linguri de supă de ceapă, dar nu mai avu putere să-și încălzească puțin lapte, sau să-și pună o buiotă.

Când Geoff veni la culcare se prefăcu adormită, dar tusea sâcâitoare o trădă și el izbucni:

– Nu-mi spune c-ai răcit din nou! Întotdeauna când vin acasă tușești și strănuți!

– N-am aceste răceli pentru că mi le doresc, ripostă ea, ci din cauza umezelii și a curentului din această casă.

– Cine a vrut să închirieze dărăpănătura asta? Nu tu? Am fi putut merge la Paris.

– Dar îmi doream un cămin! Nu-mi plac hotelurile!

– Un cămin! Sper că ăsta o să-ți fie de-ajuns! strigă Geoff, scos din răbdări. Mizeria asta!

– Nu este murdar, nu fac altceva toată ziua decât curățenie! Iar tu nu mă ajuți cu nimic!

– Cu ce naiba ai vrea să te ajut, Helena? Mama ta a avut dreptate, trebuia să te măriți cu un bărbat cu bani, care să-ți asigure și niște servitori.

– Nu-mi vorbi astfel, Geoff! Tu ai vrut să te însori cu mine...

– Nici vorbă! exclamă el privind-o rece, cu dispreț. Helena avea nasul roșu de la răcelile repetate, pe față îi șiroiau lacrimile, era nepieptănată... N-aveam chef să mă însor cu tine. Tu m-ai implorat să te duc departe de acele locuri. Aveai până și biletul de tren! Nu mi-ai dat de ales, a trebuit să te iau de nevastă.

Helena îl privea, considerându-l încă incapabil de asemenea cuvinte.

– Cum poți spune asta? zise ea printre lacrimi.

– Ce, vrei să spui că nu este așa?

Helena închise ochii amintindu-și tot ce se întâmplase. De fapt, el avea dreptate. Ea îl implorase s-o ducă departe de acele locuri.

– Parcă spuneai că mă iubești... că vrei să te căsătorești cu mine...

– Poate, dar nu atunci și nu așa cum am făcut-o. Nu eram pregătit pentru căsătorie.

– O, Geoff, bine că aflu măcar acum adevărul! Păcat că m-am măritat cu tine!

El o privi o clipă, apoi parcă-și luă inima în dinți și începu:

– Helena, dacă asta te doare cel mai tare, află că n-am făcut-o!

– Ce n-ai făcut, Geoff? repetă ea buimăcită.

– Nu m-am însurat cu tine.

– Geoff, cred că nu spui adevărul...vrei doar să mă rănești cu orice chip... sigur că suntem căsătoriți.

– Nu suntem, Helena, a fost doar o farsă. Ofițerul stării civile era un amic al meu... așa că nu suntem soț și soție.

Helena rămase uluită, incapabilă de a mai scoate vreo vorbă; îl auzi coborând, apoi trântind ușa de la intrare.

Nu erau căsătoriți. Desigur, așa stăteau lucrurile, citise asta în ochii lui, în răceala cu care i se adresase. Nu era soția lui Geoffrey, nu fusese niciodată.

Fusese doar o femeie oarecare, un amuzament pentru el, nimic mai mult.

Lacrimile nu rezolvară mare lucru, ci doar o epuizară și o ajutară să cadă într--un somn plin de coșmaruri din care se trezi fără a ști dacă nu cumva nu fuseseră reale.

Dimineața se simțea prea rău pentru a se mai ridica din pat, iar el nu se întorsese. Nici nu știu cât zăcu așa, dar pe la amiază reuși să coboare din pat, să se ducă la parter, unde găsi un bilet de la el pe care abia putu să-l citească, pentru că literele îi dansau în fața ochilor.

Geoff spunea că nu se va mai întoarce. Nici nu credea că Helena îl mai voia acum, când aflase adevărul. Îi lăsase ceva bani și-i sugera să-i scrie mamei ei să se întoarcă în Anglia, pentru că el n-o va mai căuta vreodată.

Spre seară, sosi Madame Dulez cu niște pâine de casă. Femeia bătu la ușă, dar cum nimeni nu-i deschise intră. Știa că monsieur o lăsă adesea singură pe madame, dar nu-i venea să creadă c-o lăsase în asemenea stare. Doar îl văzuse venind acasă cu o seară în urmă!

Helena căzuse în salonul unde zăcea inconștientă, iar madame Dulez se duse să aducă o altă vecină cu ajutorul căreia o cărară în pat și-l chemară pe doctorul Daudet, care afirmă că tânăra doamnă trebuia dusă repede la spital. El se miră cum de tânăra englezoaică fusese părăsită de soț în asemenea stare, iar madame Dulez îi întinse biletul de la Geoffrey pe care-l găsise pe podea alături de Helena.

– Nu mai are pe nimeni altcineva, biata femeie? întrebă el.

– Pe mama ei, în Anglia, dar cum s-o găsim? se întreba doamna Dulez. De internare în spital nici nu putea fi vorba, așa că o îngrijiră cum putură, dar cu multă dragoste și Helena începu să-și revină abia după o săptămână.

Când văzu că Helena deschide ochii într-un târziu, doctorul o întrebă:

– Draga mea, crezi că soțul dumitale se mai întoarce?

Ea scutură din cap.

– Dar cum putem da de el? Unde să-i scriem?

– Nici nu știu unde ne aflăm, dar nici n-aș vrea să-i scrie cineva despre mine, spuse Helena cu multă hotărâre cu toate că era atât de slăbită.

– Nu este bine ce faci, draga mea, insistă doctorul. Poate v-ați certat, dar este momentul să dați uitării motivele, pentru că te afli într-o situație în care fiecare femeie trebuie să fie îngrijită de soț.

– Ce vreți să spuneți? începu Helena.

– Draga mea, ești însărcinată, cu siguranță.

Helena știu că nu avea rost să nege sau să protesteze. Așadar temerile ei se adeveriseră. De aceea era atât de slăbită, de epuizată: era însărcinată.

Se agăță de brațul doctorului.

– Nu pot avea acest copil, doctore. Vă rog, nu mă forțați să-l am.

El nu făcu altceva decât s-o calmeze, s-o asigure că totul va fi bine, să fie curajoasă, căci să ai un copil este cel mai minunat lucru din lume.

Doctorul Daudet și madame Dulez o îngrijiră, își făcură probleme pentru ea, încercând s-o convingă că lucrurile se vor îndrepta, chiar dacă acum păreau fără speranță. Dar pentru ea situația era disperată chiar dacă se simțea mai bine și putea să se ridice din pat. Trebuia să plece undeva, la Paris sau Londra. Unde era mai bine să meargă?

Insistă ca madame Dulez să ia banii pe care-i lăsase aruncați Geoffrey, la plecare.

– Vă rog să-i luați, doamnă, pentru că ați cheltuit de la dumneavoastră foarte mult cu medicamentele pentru mine. Insist să-i luați.

După aceea abia realiză că trebuia să plătească și chiria casei și rămăsese fără nici un ban. Doamna Dulez văzu că era disperată și îndrăzni:

– Draga mea, dar mama ta? Nu te va lăsa la greu, îți este mamă, doar!

Helena își adună toate puterile și-i scrise mamei sale cu durere în suflet, trecând peste mândria ei și orgoliul rănit:

„Dragă mamă,

Știu că n-am dreptul să-ți trimit această scrisoare, dar sunt bolnavă și disperată, iar Geoffrey m-a părăsit; n-am nici un ban și nici unde să mă duc.

Helena“

Nu știa la ce să se aștepte, dacă mama ei va face vreun pas, dacă îi va răspunde măcar la scrisoare. Oricum, nu-și închipuia ca peste două zile mama ei să intre în încăperea în care zăcea ea.

– Ei bine, am sosit, Helena.

Ea se ridică în capul oaselor, prinse mâna mamei și o acoperi de lacrimi.

– Mamă... mamă...

Doamna Thorwell era realmente șocată de felul în care arăta acum frumoasa ei fiică, de mizeria în care trăia aceasta singură, îngrijită mai mult din milă de o localnică, o femeie cu mâinile murdare și nepieptănată, care vorbea în argou.

În felul ei aspru de a fi, doamna Thorwell își iubise fiica, dar de la plecarea iresponsabilă a Helenei preferase să se

gândească la ea ca la cineva mort, cineva care ajunsese la acest rezultat nefast prin propria-i voință, împotriva căreia ea, Pauline Thorwell, nu avusese cum să lupte.

Pauline ezită o clipă, apoi prinse mâna mică a Helenei în palmele sale.

– Gata, Helena, de– ajuns cu lacrimile. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede. Voi sta aici cu tine să te veghez să aștept să te înzdrăvenești și atunci poate îmi vei destăinui mai multe.

– Da, mamă zise Helena, apoi căzu fericită cu capul pe pernă știind că nu mai era singură.

Începu, cu ochii ațintiți în tavan, să-și spună povestea atât de dureroasă pentru ea de parcă ar fi fost a cuiva străin.

Doamna Thorwell o ascultă liniștită stând cu mâinile în poală, fără a o întrerupe. La un moment dat, Helena observă doar că mama ei era lividă.

Când Helena termină confesiunea, mama ei trase aer în piept, realizând că situația era mai grea decât își imaginase, dar se agăță de o singură speranță pe care o căpătase în timpul destăinuirii Helenei; aceasta era o femeie liberă.

– Cel puțin bine că nu ești măritată cu criminalul acela, Helena, zise ea în cele din urmă.

– Dar nu văd diferența mamă, începu Helena.

– Este un mare avantaj! O să-l uiți și te vei putea căsători cu un bărbat decent!

– Ce bărbat decent s-ar mai căsători acum cu mine? Ar fi mai bine să mor!

– Nu vorbi prostii! exclamă Pauline Thorwell. Nici să nu te mai aud spunând vorbele astea! Nici nu realizezi ce vâlvă s-ar crea în jurul morții tale și ce bârfă s-ar isca pentru mine și Ruth! Pentru prima oară în viață, Helena, învață să te gândești și la consecințele faptelor tale, la felul în care îi afectează pe ceilalți! Trebuie să iau legătura cu doctorul care te-a îngrijit. Este francez, nu?

Helena nu răspunse, nici nu bănuia ce se punea la cale.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Helena se gândi la felul în care se chinuise mama ei, cum trăise în simulacrul acela de casă, și-și închipui că probabil suferise foarte mult. Toate eforturile făcute de madame Dulez nu reușiseră decât să-i pună Paulinei Thorwell la dispoziție elementele primitive ale vieții, în care nici măcar apă curentă nu exista.

După ce plătise servitoarea și pe doctor, doamna Thorwell închiriase o mașină și o luase pe Helena învelită în pături.

Helena nici n-o întrebă încotro se îndreptau, dar se trezi după câteva ore în casa mătușii Alice din Bickford.

– Mamă, nu mă lăsa singură aici! se rugă Helena.

– Nu te las până nu te pui pe picioare și facem planuri împreună, răspunse doamna Thorwell.

Pe atunci, Helena nu înțelese că prin aceste planuri mama ei îl inclusese pe Simon Clurey.

Acesta reapăru în viața ei la o zi sau două după ce se ridică din pat.

Începu iarna englezească, o vreme cumplit de geroasă și închisă, iar Helena își petrecea tot timpul dormind datorită tabletelor pe care i le administra mama. Dar la un moment dat, aceasta decise că era cazul ca Helena să părăsească patul, să meargă împreună la cumpărături. Atunci, Helena îl întâlni pe Simon Clurey. Acestuia i se lumină chipul la vederea ei.

– Am aflat că te-ai întors dar nu te simți bine, așa că n-am îndrăznit să sun, zise el. Sper că ți-ai revenit, Helena, zise el cu speranță în glas.

– Da, mă simt ceva mai bine, confirmă Helena, prezentându-l mamei.

Simon le conduse înapoi spre casă și atunci ideea înflori în mintea doamnei Thorwell, care-l invită la ceai ziua următoare, invitație acceptată cu multă bucurie de Simon, deși Helena nu manifestă nici cel mai mic interes.

După acea zi, Simon o curta asiduu cu flori, declarații de dragoste, care o surprinseră până și pe doamna Thorwell, căreia el i se confesă că dorea din tot sufletul ca Helena să se mărite cu el într-o bună zi.

– Ești încă foarte tânără, începu doamna Thorwell; la fel și acest Simon. Nu cred că are situația financiară deocamdată pentru a se căsători, dar cu timpul... trebuie să-i găsim un post mai bine remunerat. Am discutat cu avocatul tatălui tău, domnul Gallant, și mi-a promis că-l va prezenta unei firme englezești de avocatură. Acum când ți-ai bătut joc de viața ta nu mai ești în situația de a putea alege, cred că ești conștientă de lucrul acesta.

– Doar nu-mi sugerezi c-ar trebui să mă mărit cu acest Clurey, mamă?

– Ba chiar asta fac. El este gata să se însoare în orice clipă cu tine, iar eu nu voi obiecta. Vom face o nuntă mică, aici la Bickford, iar când se va naște, copilul va fi desigur, considerat o naștere prematură.

– Vrei să spui că acest copil va figura ca fiind al lui Simon? Nu va ști adevărul? întrebă Helena stupefiată.

– Nu este nevoie să-i spui nimic. Va fi un copil născut prematur. Desigur, căsătoria trebuie să se încheie și mai ales să se consume cât mai repede. Am aranjat să plec la Ruth câteva luni, dar acum îmi voi schimba planurile pentru tine. Îi voi spune lui Simon că trebuie să plec, dar că mi-aș dori să fiu prezentă la căsătoria voastră, de aceea va trebui să aibă loc cât mai repede, ca să pot pleca liniștită. Ești extrem de norocoasă, Helena, mult prea norocoasă și nu meriți asta, trebuie să ți-o spun. Mătușa Alice îl va invita la cină și vei avea ocazia să fii singură cu el.

– Mamă, nu pot face asta! ripostă Helena. Simon nu reprezintă nimic pentru mine, iar copilul... cred că este cel mai urât lucru pe care l-aș putea face vreodată...

– Și atunci, cum vei justifica existența lui? Vrei să-l naști în afara căsătoriei? Să fii arătată toată viața cu degetul? Helena, trebuie să fii conștientă că nu prea mai am bani și nici nu intenționez să împart cu tine toată viața ce mi-a mai rămas.

Simon Clurey este un tânăr onorabil, prezentabil și chiar dacă nu are bani, nici vreun viitor strălucit, este de familie onorabilă. Insist să faci așa cum ți-am spus, Helena.

Slăbită și înfrântă de viață, speriată de viitor, se trezi singură cu Simon și acceptă propunerea făcută de el.

– Iubito, te rog să nu plângi îi spunea el neîncetat, mângâind-o pe părul ei mătăsos. Poate că te-am cerut prea repede, ar fi fost bine să mai las să treacă timpul. Dar îți promit că voi face tot ce-mi ceri, tot ce-mi va sta în puteri. Știu că n-am ce să-ți ofer, dar tu ești totul pentru mine. Lasă-mă să am grijă de tine, te rog, acceptă să fii soția mea...

Helena se lăsă sub influența vorbelor lui, fără să știe ce făcea. După ce trecuse prin dragostea disperată pentru Geoff prin spaima abandonului, a singurătății, atenția și căldura lui Simon o copleșiră.

Astfel că începu să se pregătească de căsătoria cu Simon și se trezi în fața ofițerului stării civile alături de Simon și acesta îi puse pe deget verigheta, tot pe degetul de pe care mama ei îi scosese verigheta lui Geoff. Acum era soția lui Simon Clurey cu adevărat.

Avocatul familiei Thorwell îi găsi lui Simon o slujbă mai bună, cu care putea să-i asigure un trai decent, dar fără nici un fel de extravaganțe Helenei.

Iar când se născu primul copil, doamna Thorwell răsuflă ușurată, căci Helena păstrase secretul.

Din nericire, copilul se născu firav și cam mic, așa că nu mai fu necesar să-i spună lui Simon că se născuse prematur. Doamna Thorwell aranjase ca nașterea să aibă loc sub controlul unui medic care abia venise în localitate și nu prea avea experiență, iar pe moașă o plătise triplu ca să nu comenteze.

Cu toate aceste precauții, doamna Throwell nu lăsă nici acum frâiele din mână, ci îi spuse chiar ea lui Simon.

– Știi, nașterea s-a produs înainte de vreme, pentru că Helena s-a împiedicat ieri și a căzut. A fost lăsată o perie pe scară de unul din servitori. Știi cum sunt ei, mai neatenți cu problemele astea. Sper că micuțul nu va avea de suferit.

– Sunteți sigură că va naște normal? întrebase Simon îngrijorat.

– Helena este foarte slăbită, trebuie să avem grijă de ea.

– Sigur că da. Aș vrea să mă duc chiar acum la ea.

– Domnule, aveți un băiat! anunță la scurt timp moașa.

Simon urcă scările în fugă.

După ce el coborî și urcă doamna Thorwell, Helena îi spuse printre lacrimi:

– Nu-l pot privi în ochi, mamă...

– Ba trebuie s-o faci! Din fericire, băiatul seamănă perfect cu tine!

– Mă simt cea mai josnică dintre femeile lumii...

– Nu mai ai ce face acum, iar dacă încerci să mărturisești nu vei avea decât de pierdut. Înțelegi, Helena?

– Da, mamă, înțeleg, zise ea și închise ochii de parcă lumea devenise dintr-o dată prea urâtă pentru ea.

Simon urcă din nou, cu ochii în lacrimi de fericire.

– Iubita mea, zise el, te simți bine?

– Sigur că da, îl asigură ea. Nu-ți face probleme, Simon.

– Este atât de mic copilul nostru încât mi-e teamă să-l iau în brațe, se confesă el.

Doamna Thorwell interveni la momentul oportun.

– Doar s-a născut prematur! Cum ai vrea să arate? Acum ar trebui să-i lăsăm să se odihnească, dragul meu.

Simon o mai privi o dată pe soția sa cu dragoste, apoi coborî în vârful picioarelor.

Doamna Thorwell răsuflă ușurată, apoi se duse după el.

– Nu fi îngrijorat; nașterea următoare va fi mai ușoară, îi spuse lui Simon.

– Încă o naștere? întrebă el îngrozit. N-aș putea s-o mai supun încă o dată la astfel de chinuri.

Dar o făcu desigur și astfel apărură Alison, un an mai târziu, micuța Paulette la patru ani și John după alți patru.

În tot acest timp, Helena nu ai auzi nimic despre Geoff Pellet și cu timpul nici nu se mai gândi la el.

De aceea i se păru ciudat că Ruth îi amintise tocmai acum de el, după atâția ani, dar și mai ciudat să se trezească față în față cu el.

Capitolul 5

Când Helena își reveni după șocul de a se fi trezit față în față cu Geoffrey Pellet, își văzu familia adunată cu fețe îngrijorate în jurul ei, Simon încercând s-o facă să bea puțină apă, Alison făcându-i vânt cu un ventilator, iar John privind-o speriat, de la piciorul sofalei pe care o așezaseră.

Helena se ridică în capul oaselor, simțind cum mintea i se limpezește, rușinată că leșinase în prezența unei persoane necunoscute.

Alison îi spuse ca s-o liniștească:

– Nu-ți face probleme, mamă iubită, zise ea. Giles a realizat că nu te simți bine și a plecat. A telefonat să ne întrebe dacă ți-ai revenit.

Giles!

Da, desigur, acum nu mai era Geoffrey Pellet ci Giles Paraway! Helena închise ochii din nou, de parcă n-ar fi vrut să se mai trezească, să-și amintească ce văzuse și ce simțise. Dar nu se înșela; îl avusese în fața ochilor chiar pe Geoffrey Pellet!

– Am trimis după doctor, draga mea, vorbi Simon. Cum te simți?

– Acum mă simt bine, nu mai am nimic. Ce copilărie din partea mea! Nu am nevoie de doctor, nu se întâmplă nimic ciudat cu mine.

Simon o împinse cu blândețe înapoi pe perne.

– Vom afla imediat ce este cu tine, tocmai pentru că nu ți s-a mai întâmplat.

Doctorul Hewlett, un vechi prieten al familiei, îi zâmbi intrigat.

– Ai muncit prea mult, ca de obicei, nu-i așa, Helena? Voi femeile, nu vă cunoașteți limitele nu știți când să vă opriți. Nici un bărbat n-ar rezista la munca pe care o face o gospodină. De ce te suprasolicițI, Helena?

– Acum mă simt foarte bine, nu mă doare nimic, și oricum nu muncesc mai mult decât alte femei.

– Și ai leșinat pentru că te simți foarte bine? Du-te înapoi în pat și odihnește-te.

– Dar pregăteam cina... începu ea, dar Alison o opri.

– Cine crezi că are chef de mâncare văzându-te așa?

La plecare, doctorul îi spuse lui Simon:

– Nu pare ceva serios, dar cred că este suprasolicitată, iar natura își spune cuvântul. Dar Helena este prea tânără pentru a se pune problema menopauzei.... Las-o să se odihnească, mai precis forțeaz-o să stea liniștită, Simon.

Simon își făcea probleme, cu toate cuvintele liniștitoare ale doctorului iar Alison abia aștepta ca Helena să se simtă bine și să facă invitația pentru Giles.

Dar Helena n-o făcu și cu toate astea, într-o zi, când ridică receptorul auzi vocea lui Giles.

– Tu ești, Helena? Știi cu cine vorbești, nu?

Ea nu putu să articuleze nici un cuvânt. Păli și se prinse cu mâna de marginea mesei.

– Ești uimită, nu? îi spuse el cu acel glas amuzat pe care ea îl cunoștea prea bine. Sper că te simți mai bine acum. Vreau să te văd. Spune-mi, unde ne putem întâlni?

– Nu vreau să te mai văd vreodată, murmură ea.

El începu să râdă.

– Va trebui să ne vedem, Helena, fie că vrei, fie că nu...Să te mai sun?

– Nu! Nu! exclamă ea disperată, pentru că se deschisese ușa și apăruse fiul ei Brian.

– Ce faci, draga mea? o întrebă Brian prinzând-o drăgăstos după umeri. Te simți mai bine? Ești totuși prea palidă...Am primit scrisoarea lui Alison și am venit imediat.

Brian participa la un curs postuniversitar; semăna perfect cu mama sa, cu același păr blond, ochii albaștri.

– Mă simt destul de bine, murmură Helena așezându-se pe un scaun. O, acest coșmar numit Geoffrey nu va lua sfârșit niciodată? Mă bucur că ai putut veni fiule, zise ea cu glas tare. Rămâi câteva zile?

– Nu mamă, din păcate va trebui să plec diseară. Am împrumutat mașina unui coleg. Mama, vreau să cunoști pe cineva. O fată.

– O fată? repetă Helena.

– Da, o cheamă Lois Garner și știu că-ți va plăcea, este o persoană minunată.

– V-ați logodit? îl întrebă Helena.

– Oficial, nu, dar i-am cunoscut părinții, sunt niște oameni drăguți și au fost de acord să ne logodim imediat ce primesc confirmarea pe post. Nu ne vom căsători decât peste un an sau doi. Lois lucrează în cercetare. Ce zici mamă, ți-o aduc în seara asta? Sau nu te simți bine să primești oaspeți și lăsăm pe altă dată?

– Te-ar deranja, Brian? Nu mă simt încă destul de bine pentru ca s-o primesc cum se cuvine.

– Ea știe că nu te-ai simțit prea bine. O să mă întâlnesc cu ea la șase, ne plimbăm și apoi plecăm înapoi.

Brian ieși din încăpere, dar se întoarse aproape imediat.

– Mamă, te caută cineva, un domn Paraway. Așa ați spus? se întoarse el spre bărbatul care stătea în cadrul ușii.

Helena sări în picioare.

– Bună ziua, reuși să murmure. El este fiul meu, Brian. Domnul Paraway, prietenul lui Alison.

Cei doi se măsurară din priviri, dar nici unul nu întinse mâna.

– Bună ziua, zise Brian destul de rigid, nu cred că ne-am mai cunoscut.

– A fost o plăcere prea mult amânată, zise Giles. Abia așteptam să-l cunosc pe fratele lui Alison, vreau să spun pe cel mare, căci pe celălalt l-am cunoscut deja.

– O să aduc niște pahare, mamă, zise Brian și dispăru.

– Nu trebuia să-ți permiți să vii aici, șuieră Helena.

– Din contră, trebuia s-o fac de mai mult timp. Pot fuma aici? întrebă Giles scoțând o tabacheră luxoasă din aur. Totul era de foarte bună calitate la Giles; purta un costum foarte bine croit, un inel cu diamant, nu mai semăna deloc cu cel pe care ea îl văzuse ultima oară pe coastă. N-ar fi trebuit să leșini, Helena, puteai strica totul. Cine știe ce aș fi putut spune...

– Sper că n-ai...

– Nu, iubito, n-am spus nimic, sunt discreția întruchipată...

– Spune-mi, Geoff, știai că urma să te întâlnești cu mine? îl întrebă Helena.

– Mă numesc Giles Paraway acum. Geoffrey Pellet a murit, sau așa să zicem; depinde de tine... Știam că va trebui să te întâlnesc, dar mi-am închipuit că nu vei fi de acord cu venirea mea aici.

– Sigur că n-aș fi fost! De ce să vii în casa noastră?

El își scoase țigara de foi cu mișcări lente, înainte de a-i răspunde:

– Ce să-ți răspund, Helena? Hai să încep cu ce este mai simplu. Am venit pentru că Alison a vrut să mă prezinte părinților.

– Cum ai îndrăznit să te legi de fiica mea?

– De ce să n-o fi făcut? Alison este de fapt pivotul în jurul căruia se învârte totul. Se consideră logodită cu mine.

– Imposibil! Oribil! exclamă Helena. Ai de două ori vârsta ei, Geoff!

– Iubito, nu uita că numele meu este Giles. Nu uita asta, pentru că vei produce confuzie.

– Pot să-ți spun oricum, pentru că nu ne vom mai întâlni.

El începu să râdă.

– Faci o mare greșeală, Helena; sper că mă vei lăsa să-ți spun pe nume pentru că suntem aceeași generație, doar nu vrei să-ți spun mamă? Geoff pufni în râs.

– Știi ce? Spune de ce ai venit și dispari! Prezența ta este dezagreabilă.

– Am venit să te revăd și să cunosc familia viitoarei mele soții.

– Indiferent de motivul pentru care ai reapărut, nu cred că vorbești serios cu privire la Alison...

– De ce nu? In afară de diferența de vârstă...

– Nici să nu te gândești, Geoff! Este ca și cum...

Ea nu mai apucă să-și termine ideea.

– Incest? Ăsta era cuvântul? Nu este valabil, draga mea, între mine și fiica ta nu există nici o legătură de sânge.

În clipa aceea, Helena realiză că el știa despre Brian, că era fiul lui.

Helena căzu realmente într-un scaun, speriată de moarte.

– Sigur că știu de Brian, draga mea, dar nu te-am deranjat cu nimic în acești ani. Acum douăzeci de ani m-am întors în mizeria aceea în care te lăsasem, dar nu foarte repede din cauza afacerilor care m-au purtat departe de

acele meleaguri, nu te-am găsit și acea femeie cum o chema... Dufois, Dulez... mi-a spus totul. De la ea am aflat că a apărut mama ta și te-a luat de acolo și am realizat că nu avea rost să te mai deranjez. Totuși, n-am fost sigur că ai reușit să scapi de copil, până acum câteva luni...

– Cum ai aflat? murmură Helena.

– Printr-o coincidență. Interesele mele financiare m-au dus la firma de avocatură Galton, unde l-am întâlnit pe soțul tău. El nu era în birou și am fost invitat să aștept. Pe biroul lui se afla o fotografie de familie, în care te-am văzut, draga mea. Trebuie să recunosc că nu te-ai schimbat prea mult. Apoi, după ce m-am uitat fascinat la fotografia ta timp de câteva clipe am observat băiatul... am știut imediat...

– De unde? Îmi seamănă perfect...

– Exact. Dar te-ai uitat vreodată cu atenție la urechile lui? Uită-te și la ale mele. Helena nu se mai uită pentru că-și amintea perfect urechile lui, care se îngustau foarte mult spre vârf, semănând cu ale unui faun.

– Sper că nu vrei să revendici paternitatea acum! exclamă Helena.

El începu să râdă.

– Nici vorbă, draga mea! Ce să fac cu un fiu atât de mare? Simon mi-a ținut locul destul de bine...

– Simon îi este tată în toate privințele...

– Așa este, dar cred că nu știe... m-am informat că la data nașterii băiatului erai deja măritată cu Simon Clurey. Știe?

– Nu, și sper că nu-i vei spune, vestea asta l-ar ucide.

– Stai liniștită, nu asta intenționez, altceva mă interesează.

– Cine? Alison, presupun.

– Da, sunt îndrăgostit de copila asta, care seamănă cu cea care ai fost tu cu douăzeci de ani în urmă.

– Doar nu vrei să spui că m-ai iubit la vreme aceea!

– Nu are rost să te mint, Helena, te-am iubit la început căci erai fermecătoare, copilăroasă, inocentă, educată.

– Și consideri c-a fost bine cum ai procedat?

– Poate că n-aș fi procedat așa dacă nu te-ai fi agățat disperată de gâtul meu; cred că-ți amintești că ai fugit cu mine.

– Cu toate astea, nu te poți însura cu Alison.

– Asta rămâne de văzut. Știi că ea se consideră logodnica mea?

– Nu, fără consimțământul nostru.

– De data asta, n-am de gând să fug cu ea, așa cum am făcut cu tine. O voi face legal, cu o nuntă fastuoasă, având desigur binecuvântarea părinților. Vreau să mă accepți, Helena.

– Niciodată!

– Cred că realizezi că te afli într-o poziție cam dificilă.

În clipa aceea apăru Brian.

– Mamă, am adus-o totuși pe Lois...

Helena se ridică și prinse ușurată în mâinile sale palmele fetei.

– Draga mea, sunt fericită că Brian te-a adus la noi. Dânsul este domnul Paraway. Miss Garner.

– Mă bucur că te cunosc, miss Garner. Poate ne vom revedea, zise el cu curtoazie și se ridică. Te invit cu această frumoasă domnișoară la clubul meu, Brian.

– Mulțumesc, dar suntem foarte ocupați amândoi deocamdată.

– Nu vă mai obosiți să mă conduceți, zise Giles și nimeni nu mai spuse nimic până nu auziră ușa trântindu-se.

– Ce figură detestabilă, comentă Brian.

– Draga mea, pot să-ți spun Lois? o întrebă Helena pe tânără.

– Desigur, doamnă Clurey. Vă simțiți mai bine ? Am auzit că ați fost bolnavă.

– Da, mă simt mai bine acum, confirmă Helena.

Lois Garner era exact genul de fată pe care l-ar fi ales pentru fiul ei, se gândi Helena plăcând-o foarte mult. Era tânără, plină de candoare. Se vedea că sunt foarte îndrăgostiți. Aveau pasiuni, sfere de interes comune. Lois îl va ajuta pe Brian, se gândi Helena. Nimic nu trebuia să distrugă ce era între ei.

Când Lois, oferindu-se să pregătească singură ceaiul, se duse la bucătărie, Brian o privi pe Helena.

– Ce zici, mamă?

– E încântătoare.

– Dar ce căuta acest Paraway aici, mamă?

– Voia să știe cum mă simt.

– De ce l-ar interesa?

– Este prietenul lui Alison!

– Cu cât va scăpa mai repede de el...

– Știi ceva despre el, Brian?

– Nimic concret, dar se vede de la o poștă că este o creatură detestabilă. Și mult prea bătrân pentru Alison. Un bărbat de vârsta lui să umble după o copilă... nu mi se pare normal... are pe undeva vreo nevastă, probabil. Dar lasă-l în seama mea, îi voi cerceta eu trecutul.

– Dragul meu, fii foarte atent! Alison va putea curând să decidă singură...

Brian se încruntă.

– Bine, în acest caz n-o să fac prea mare vâlvă, dar n-o s-o las să se mărite cu el...

– Nu face nimic în acest sens, dragul meu, lasă-l pe tata.

– Bine, las totul în seama voastră, zise Brian ridicându-se, pentru a o aduce pe Lois de la bucătărie.

Capitolul 6

Două sau trei săptămâni mai târziu, Helena se afla în baie curățând robinetele, pentru că deși Simon îi angajase o femeie s-o ajute, aceasta o lăsase baltă. De data asta, se îmbolnăvise unul din copiii femeii. Helena, fiind și ea mamă, o înțelegea foarte bine.

Vru să iasă din baie auzind sunetul telefonului, dar doamna Oliver care-și târșâia papucii scâlciați chiar prin fața telefonului ridică imedat receptorul.

– Da? Nu este doamna Clurey. Sunt Florence Oliver, zise femeia chicotind. Vreți s-o chem pe doamna Clurey? Cred...

Dar Helena coborâse repede scările

– Mulțumesc, doamnă Oliver, dar nu este nevoie să răspundeți la telefon.

Aceasta o privi sfidător.

– Nici nu aveam intenția, dar dacă tot eram aici...

– Oricum, vă rog să n-o mai faceți, i-o reteză Helena, apoi zise: sunt eu, doamna Clurey.

Auzi vocea lui Giles Paraway.

– Asta a fost chiriașa ta?

– Da. Helena se întoarse spre doamna Oliver care continua să asculte convorbirea. Te rog să te duci în partea dumitale de casă.

– Sigur că da! exclamă doamna Oliver, dar Helena era sigură că nu se depărtase prea mult, pentru a nu-i scăpa nimic.

– Ce dorești? i se adresă Helena lui Giles. Parcă ți-am spus să nu mai telefonezi!

– Este doar un telefon de curtoazie, draga mea! Am vrut să aflu dacă ți-a trecut supărarea.

– Nu este nevoie să suni, zise Helena, dar nu îndrăzni să pună receptorul în furcă, știind că astfel îl va face să insiste.

– Să încerc mai târziu, Helena? insistă el.

– Nu, răspunse ea și închise.

Așa cum își imaginase, doamna Oliver se afla pe aproape.

– Doamnă Oliver, chiar trebuie să repet mereu rugămintea să rămâi în partea dumitale de casă? Și mai ales să nu mai răspunzi la telefon? Am stabilit de la început că este doar al familiei mele, așa că pe dumneata nu are cine să te caute la acest număr.

Doamna Oliver răspunse cu insolență.

– Erai la etaj, iar eu foarte aproape, așa că am vrut să te ajut doar. De unde să știu că era prietenul dumitale nu al lui Alison, dacă tot vine pe aici când ea este la serviciu?

Helena se înfurie.

– Te rog să nu fii impertinentă, doamnă Oliver. Te-am rugat de nenumărate ori să-ți găsești altă locuință, ar fi bine s-o faci mai repede.

– Lasă glumele astea, doamnă Clurey. Legea este de partea mea. Atâta vreme cât îmi plătesc chiria, nu mă poți da afară. O să stăm aici atât cât vom vrea. Asta e legea!

– Legea nu ne obligă să suportăm pe cine nu vrem și acum avem nevoie de toată casa pentru copiii noștri!

– Încearcă numai să ne dai afară! Vremurile s-au schimbat, dar în favoarea noastră, a clasei muncitoare. Legea este cu noi, lady Clurey! pufni ea disprețuitor.

Doamna Oliver avea dreptate. Legea era de partea ei, iar ea și Simon nu puteau face nimic dacă lucrurile continuau tot așa.

Helena se întoarse la munca ei, dar gândurile îi eau departe, la vizitele tot mai dese ale lui Giles Paraway, chiar când Alison nu era acasă. Vorbele doamnei Oliver că avea o idilă cu prietenul fiicei sale o revoltaseră.

Continua să muncească mecanic, pregăti masa de seară, cusu câțiva nasturi la o cămașă a lui Simon, apoi curăță bocancii lui John, spălă o bluză lăsată de Alison la înmuiat până când se trezi cu Giles Paraway chiar în spatele ei.

– Am intrat pe poarta dinspre grădină ca să nu mă mai vadă nimeni, zise el.

– Aș fi preferat să suni la sonerie, îi spuse ea cam lipsită de chef.

– Chiar nu vrei să mă tratezi ca pe unul de-al casei?

– Nu ești de-al casei și aș vrea să încetezi vizitele astea, Giles.

– Știi bine că nu voi face asta, Helena, îi spuse el zâmbind.

– De ce mă chinui astfel ? îl întrebă ea deodată. Ai obținut ce ai vrut. Te-ai impus în familia noastră și m-ai obligat să-ți permit s-o vizitezi pe Alison. De ce vii când nu este acasă?

– Nu realizezi? Să te văd, draga mea. Ești încă foarte atrăgătoare și simt că nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Dacă aș fi avut mintea de acum, nu te-aș fi părăsit.

– Mă bucur că ai realizat în cele din urmă că nu mai sunt fata pe care ai înșelat-o. Sunt femeie în toată firea, Giles, soția lui Simon Clurey, iar tu nu mai însemni nimic pentru mine.

– Regret, pentru că tu mă interesezi mai mult ca fiica ta.

– Atunci, las-o în pace!

– Asta înseamnă că dacă o voi face, vei fi mai amabilă cu mine?

– Niciodată. Tot ce vreau este să ne lași în pace, pe mine și familia mea.

– Helena, revino! Mă cunoști doar și știi că nu renunț prea ușor! Crezi că aș pierde vremea pe aici dacă n-aș ști că am ceva de câștigat? Închipuie-ți ce dezolată ar fi Alison dacă ar observa că mă interesează mai mult mama ei! Alison este foarte îndrăgostită de mine, iar tu știi prea bine ce înseamnă asta. Știi și ce înseamnă să ai un iubit ca mine.

– Nici nu cunoști semnificația cuvântului!

– Odinioară am crezut că-l știu.

– L-ai folosit doar pentru a decepționa o fată care credea în tine!

– Draga mea Helena, mi-era imposibil să-ți ofer tot ce voiai, nu eram un Sir Galahad.

– Așteptam dragoste, bunătate și decență, dacă asta ți s-a părut prea mult, Giles... cum te cheamă... Paraway! Nu pot face nimic s-o feresc pe Alison de tine? Să nu te las să-i strici viața?

– N-am de gând să-i stric viața fetei tale. Te asigur că voi fi un soț model. Sunt pregătit acum să mă așez la casa mea să fiu un om fără pată.

– N-o iubești! Nu ești capabil de sentimente!

– Poate că nu, dar nici nu sper să obțin prin căsătoria cu Alison numai o soție frumoasă.

– Dar ce altceva? Bani? Nu avem, îl informă ea.

– Nu bani, draga mea. Am destui și pot face și mai mulți dacă vreau. De fapt, tu n-ai știut niciodată prea multe despre mine, despre felul în care mi-am început viața.

– Nici n-aș vrea să aflu.

– Stai jos, draga mea, și nu mă mai privi acuzator cu ochii ăia frumoși ai tăi, n– ai de ce să te temi de mine, te asigur. Lasă lucrurile să decurgă lin și nu se va întâmpla nimic rău. Nici nu știi ce mult m-am schimbat; sunt un domn, acum!

Helena se așează.

– M-am născut de o familie foarte săracă. Tata era zugrav, un om care trebuia să trudească din zori până în noapte pentru ca să ne asigure mâncarea, nimic mai mult. Trăiam într-o colibă la marginea satului, iar când am mers la școală am fost pus să mă adresez colegilor mei cu sir și să-mi ridic șapca în fața lor. Mai apoi, am reușit să ajung funcționar. Am plecat la Londra și folosindu-mi mintea, am reușit să pun la cale mici afaceri. De asta ți-am spus că mă bucur că Brian mi-a moștenit mintea. Din nefericire, foarte curând am intrat într-un grup de studenți, pe care i-am cunoscut la niște pariuri, sau la partide de box. Mi s-a părut că mă tratează ca pe un egal, dar foarte curând am realizat că mă luaseră doar ca să aibă un partener de distracție pentru week-end. Nu mă mai includeau în planurile lor după asta. Am înțeles că de fapt, deși făceam parte din grup nu eram acceptat ca unul de– ai lor. Curând, au început să mă pună să le car lucrurile, să le fac servicii. Am început să-i urăsc, dar asta m-a îndârjit foarte tare. Îți spun doar ție, Helena, că asta m-a făcut să apuc pe drumul pe care am ajuns acum!

Am lăsat în urmă dragostea noastră, sau cum vrei să-i spui tu acum, deși eram îndrăgostit nebunește de tine, dar nu m-aș fi aventurat să fug cu tine dacă n-aș fi știut că ești Helena Thorwell și că poți reprezenta pentru mine măcar iluzia unei vieți bune. Mama ta, dacă ar fi avut puțină minte, m-ar fi acceptat și atunci nu te-aș mai fi lăsat baltă, așa cum am făcut. Dar ea n-a avut sclipirea de geniu ca să întrevadă ceva bun în mine. Am încercat de multe ori să

comunicăm cu ea, dar știi că a fost în zadar. Așadar, ai devenit pentru mine o pierdere de timp din punct de vedere al avansului meu social, căci asta căutam și asta caut și acum. Acum înțelegi de ce am revenit în viața ta? Nu în viața lui Simon Clurey, un biet funcționar dintr-un birou de avocatură, ci în a lui sir Simon Clurey de Holt. Acum înțelegi?

Helena îl ascultase fără a-l întrerupe. Dacă n-ar fi reprezentat o amenințare atât de mare pentru familia ei poate n-ar fi avut puterea să-l asculte.

– Știi ce doresc, de fapt? Sigur că știi. Ca prieten al familiei Clurey, ca ginere al lui sir Simon Clurey, voi intra în acea clasă socială și mă voi putea înfrunta cu aceia care m-au pus de multe ori să le car bagajele. Asta este povestea mea. Interesantă, nu?

– Vrei să spui că te vei însura cu Alison, vei rămâne în cercul nostru de prieteni și ne vei urma chiar și la Holt?

– Sigur că da. Poți să mă învinuiști pentru asta? Am ajuns aici tocmai pentru că n-am pierdut nici o șansă, iar când ți-am văzut fotografia în biroul avocatului Galton, mi-a sunat un clopoțel în minte. Am înțeles că mi se dădea o altă șansă. Mi-am amintit că am citit în ziar că atunci când va muri sir Curtis Clurey, titlul lui va fi moștenit de un funcționar de la un birou de avocatură, Simon Clurey, soțul tău. Am făcut investigații, am aflat de Alison și așa am ajuns la tine.

– Ești sadic, Giles, zise Helena dintr-o suflare.

– Nu este adevărat. Mi-am stabilit o țintă și o voi atinge. A venit cineva?

Era Alison, care se întorcea mai devreme de la slujbă. Fu surprinsă să-l vadă pe Giles discutând cu mama ei.

Helena se îndreptă spre fiica ei, roșind.

– Alison, draga mea, ai venit mai devreme. S-a întâmplat ceva?

– Nu, a sunat cineva și mi-a transmis că sunt așteptată acasă. Ai pățit ceva? Tu, Giles, ai făcut o glumă?

– Nu, draga mea, deși mă bucur mult să te văd. Abia am venit. Treceam pe aici și m-am gândit să văd cum se simte mama ta.

– Ai pățit ceva, mamă? Nu arăți prea bine. Ești cam palidă!

– Nu am nimic, draga mea, cred că ți s-a transmis mesajul altcuiva, dar imediat își imaginã cu o strângere de inimă că acea îngrozitoare doamnă Oliver fusese autoarea.

– Poate, mamă, dar acum, dacă tot am venit, tu de ce mai pleci, Giles? Stai jos să mai vorbim. Vine și John?

– Nu, este la Robinson.

– Vrei să plec, Helena? o întrebă Giles în șoaptă.

– Ce mai contează acum dacă pleci sau rămâi?

Helena nu avea nici o scăpare. Îl acuzase că fusese un nemernic și chiar așa fusese. Dar el nu va ezita și-i va spune tot adevărul lui Simon, dacă refuza să-l accepte pe el și planurile lui, iar asta l-ar distruge pe Simon.

Ceea ce-i spusese lui Ruth era adevărat; nu-l iubise pe Simon când se căsătorise cu el. Nici nu simțise pasiune sau sentimente năvalnice pentru el, așa cum simțise pentru Geoff. Dar cu trecerea anilor ajunsese să simtă mai mult

decât atât pentru Simon, ceva fără de care n-ar fi putut trăi acum. Se crease între ei o legătură indestructibilă, o legătură pe care numai timpul putea s-o rupă. În ani, deveniseră o singură ființă, împărțiseră aceleași probleme, găsiseră împreună soluții, iar casa era pentru ei centrul existenței.

Acum îl iubea cu adevărat pe Simon, din toată inima pentru dragostea lui necondiționată, pentru siguranța pe care i-o oferise, depindea realmente de el.

Dacă ar afla Simon cum fuseseră lucrurile cu adevărat! Dacă ar afla că a fost tras pe sfoară, că Brian nu era fiul lui, Brian, pentru care făcuse sacrificii, de dragul cui acceptase să primească acel titlu de noblețe. Iar Brian cum va accepta adevărul?

Ce rușine, ce dezonoare pentru amândoi!

Helena se ridică și-i lăsă pe cei doi să discute, conștientă că Alison o privea ciudat.

Paraway nu plecase încă la venirea lui Simon.

– O, tu ești, Paraway! exclamă Simon.

Alison se grăbi să-l oprească pe Giles, care voia să plece.

– Sper că nu te gândești să nu rămâi la cină, Giles?

– Nu vreau să fiu neprimitor, dar nu ne-ai putea vizita în altă zi? spuse Simon. S-a întâmplat ceva și am de rezolvat împreună cu soția mea mai multe probleme.

– Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Alison.

Simon ezită la început apoi începu să explice.

– Cei de la Holt insistă ca eu și mama să mergem mâine acolo.

– Și eu? întrebă Helena. De ce?

– Da, numele tău a fost menționat în mod special, ca și cele ale copiilor. Pe John cred că-l vom lăsa câteva zile cu Ruth.

– S-a întâmplat ceva cu sir Curtis?

– M-a sunat medicul lui și mi-a spus că vrea să ne vadă, aproape că m-a obligat să accept.

– Vreți să duc eu? se oferi Giles. Este mai aproape dacă mergem cu mașina, altfel va trebui să schimbați trenul și va fi obositor pentru doamna Clurey.

– Nu vrem să te deranjezi pentru noi, îl opri Simon.

– Nu este nici un deranj, din contră, va fi o plăcere să călătoresc cu viitoarea mea soție!

Simon nu era deloc fericit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar nu mai putea protesta pentru a nu-și supăra fiica.

– În acest caz... la ce oră plecăm?

– Eu m-aș simți mai bine cu trenul... începu Helena. Crezi că este cazul să ne punem într-o situație dificilă introducând un străin în familie?

– Mamă, Giles nu este tocmai un străin! exclamă Alison. Este logodnicul meu!

– Sper că nu-i vei spune asta lui sir Curtis, interveni Simon cu oarecare severitate. Nu dorește oaspeți neinvitați.

Cu toate acestea, Giles păși alături de ei la Holt a doua zi și fu prezentat doamnei Potter menajera lui sir Curtis,

ca „logodnicul lui Alison“ care a avut amabilitatea de a-i aduce cu mașina pentru a o scuti pe Helena care nu suporta prea bine oboseala călătoriei.

Cu toate că Holt nu mai era ce fusese o dată, era încă unul dintre cele mai însemnate castele din Anglia, cu parc propriu, păduri, ape curgătoare, helește, cu animale, sere.

– Sir Curtis vă roagă să luați masa singuri, pentru că nu se simte bine. Să sperăm că până veți servi masa va putea să vină și dânsul. Mai sunt aici domnii Mace, medicul, și Earnley, avocatul lui sir Curtis. Vă invită să vă simțiți ca acasă. Rămâne și domnul Paraway? întrebă femeia, foarte politicos.

– Dacă nu considerați că abuzez de ospitalitatea lui sir Curtis, vorbi Giles înaintea tuturor.

Menajera îi aruncă o privire suspicioasă, Helena roși, dar Giles nu păru stânjenit.

Cu toate acestea, după ce femeia plecă, Brian îi spuse:

– Nu mi s-a părut că ai fost invitat să rămâi, Paraway.

– Dragul meu, o fac doar pentru mama ta. Ce facem, nu bem nimic?

– Sigur că nu, i-o reteză Simon. Doar Helena ar trebui să bea ceva tonic. Tu, Alison?

Alison bău ceva răcoritor, iar Brian spuse:

– Este un castel minunat, tată, dar se vede că nu i s-a mai acordat atenție ca altădată.

– Da, este minunat. Bei whisky, Paraway?

– Mulțumesc, este cam rece pentru perioada asta a anului, sau poate că încăperea este prea mare și greu de

încălzit. Îmi imaginez că îngrijirea acestui parc costă cam mult... dar cred că nu se pune problema banilor.

El era singurul care se simțea în largul său aici. Familia Clurey acceptase situația asta ciudată care se ivise din senin ca o povară pentru ei.

Doamna Potter reveni pentru a-i conduce în camerele lor.

– V-am oferit o cameră din aripa de vest, domnule Paraway, spuse menajera. Vă rog să mă însoțiți.

– Îmi va face o deosebită plăcere, doamnă, zise Giles cu toate că era conștient că era privit ca nefăcând parte din familie.

– Sper că sir Curtis nu va considera inoportună prezența mea, dar fiind logodit cu Alison Clurey, pot fi considerat un viitor membru al familiei.

Femeia nu comentă, dar îl privi cu oarecare dispreț, după cum i se păru lui.

Masa fu o adevărată desfătare. Doctorul și avocatul erau obișnuiți ai casei și vorbiră despre felul în care arătase acest castel, despre măreția de odinioară, dar și Giles se simți foarte bine și nestingherit. Spre uimirea tuturor, Alison apăru cu un superb inel cu diamant pe deget, așa că Giles avu toate atuurile să se considere al casei.

După masă, Simon fu invitat să-și vadă vărul cu care avu o scurtă discuție formală, iar apoi sir Curtis apăru să-i cunoască și pe ceilalți. Era un om bolnav, i se citea cu ușurință suferința din priviri, era foarte palid, dar insistă să le arate castelul și principalele încăperi, desigur, sprijinindu-se în baston.

Giles Paraway interveni în toate discuțiile, aproape fiind singurul care vorbea cu sir Curtis. Sir Curtis iubise mult acest castel în care investise mari sume de bani. Simon părea depășit de ceea ce vedea, Brian era trist, iar Helena trăia un coșmar; doar Alison se bucura de succcesul logodnicului ei, pe care-l considera unul dintre cei mai inteligenți bărbați din lume.

– Giles este fenomenal! exclamă ea când observă că sir Curtis vorbea mai mult cu Giles care se pricepea la toate, până și la creșterea cailor.

Alison n-avea de unde să știe că faimosul ei logodnic citise mult despre acestea în ultimele două săptămâni pentru a putea părea informat în domeniu. Cu acestea, reușise să apară în ochii lui sir Curtis cel mai interesant oaspete.

Helena renunțase să-i mai opună rezistență lui Giles; se resemnase la gândul apropiatei logodne a lui Alison cu fostul ei iubit.

La sfârșitul săptămânii în care familia Clurey nu se simțise în largul său, avocatul lui sir Curtis le spuse că acesta făcuse un nou aranjament. În locul agentului său, Fanshaw, îl numise pe Paraway.

Familia Clurey rămase mută de uimire. Era ultimul lucru pe care vreunul din ei, cu excepția lui Alison, îl dorea. Asta însemna că Giles Paraway era parte integrantă din viața lor. Avocatul continuă:

– Sir Curtis dorește ca domnul Paraway să-și înceapă munca imediat. Se va întoarce la Holt imediat ce își va

aranja afacerile pe care le derulează în prezent. Va trebui să discutăm între timp problema testamentului lui sir Curtis. A, iată-l pe domnul Paraway, zise el, fericit că-l vedea pe Giles.

– Înțeleg că domnul Earnley v-a vorbit deja despre norocul meu, zise el. M-a surprins și pe mine, dar m-a și încântat pentru că este exact slujba pe care mi-am dorit-o.

– Da, ai avut un noroc pentru care ai uneltit destul, îi spuse Brian.

Giles îl ignoră.

– A mai apărut vreo problemă cât am lipsit, domnule Earnley?

– Da, sir Curtis dorește să fiți informați despre testamentul pe care l-a semnat în dimineața asta. Averea, moșia, vă revine dumneavoastră, domnule Clurey, desigur ca și o sumă destul de generoasă pentru a o întreține. Atâta timp cât domnul Paraway va fi agentul său va avea la dispoziție o sumă mare de bani.

După cum am mai spus la căsătoria lui miss Alison cu domnul Paraway, aceasta va primi o sumă mare de bani precum și casa cunoscută sub numele de Frant House, ocupată în prezent de sir Hugh Brasset, care desigur o va elibera la căsătoria cuplului.

Alison trase aer în piept. Acum înțelegea de ce fusese invitată de sir Curtis să vadă acea casă.

– Există ceva și pentru domnul Brian Clurey, continuă avocatul, un fond destul de mare, la fel și pentru fiul cel

mic John Clurey. Sir Curtis dorește ca doamna Clurey să primească întreaga colecție de bijuterii, care după moartea doamnei vor aparține soției lui Brian Clurey, sau dacă acesta nu se va căsători, lui Alison Clurey.

Mai sunt și alte prevederi testamentare, dar acestea nu sunt problema dumneavoastră. Dacă aveți întrebări, vă rog să mi le puneți acum, zise avocatul.

Deodată, Helena, care nu scosese nici o vorbă, explodă:

– Asta înseamnă că dacă fiica mea nu se mărită cu Paraway, nu va beneficia de toate cele menționate?!

– Mă tem că nu în aceeași măsură. Eu l-am sfătuit pe sir Curtis, dar n-a vrut să mă asculte. Există desigur o clauză privind posibila moarte a domnului Paraway înainte de intrarea în vigoare a testamentului. Sir Curtis își dorește cu orice chip ca această căsătorie să aibă loc, consolidând în acest fel legătura dintre domnul Parawy și averea sa.

Familia Clurey era consternată.

– Acum vă voi conduce acasă, le spuse Giles la fel de curtenitor. Eu voi reveni peste două zile să mai discut cu sir Curtis, dar îmi va lua două săptămâni să-mi lichidez afacerile de la Londra și să mă mut la Holt. Cât de repede plecăm, doamnă Clurey? Să zicem pe la două? Voi mai vorbi puțin cu sir Curtis și apoi putem pleca.

Familia Clurey rămase să-l aștepte pe Paraway.

– Este un loc minunat, zise Brian. Tu, tată l-ai mai văzut, desigur.

– Da, o singură dată, cu mulți ani în urmă.

– Și sir Curtis mi-a plăcut, cu toate că n-am înțeles cum l-a putut adopta imediat pe acest Paraway. Bine, Alison nu te supăra! Vom accepta situația și vom vedea ce se va întâmpla. Nu vreau ca bătrânul să moară, dar gândiți-vă ce diferență este între casa noastră și acest paradis! Nu simți că-ți aparține, tată?

– Deloc, fiule, zise Simon destul de trist.

– Știu că vor mai trece câțiva ani, dar când va fi castelul al tău, abia aștept s-o aduc pe Lois aici.

Helena găsi ideea oribilă, nu voia să locuiască aici!

– Nu crezi că este cazul să te mai temperezi cu planurile, Brian? Sir Curtis trăiește și planurile tale par indecente!

Brian începu să râdă.

– Mama are dreptate, interveni și Simon. Este într-adevăr indecent. Totuși, îmi pare bine că ai îndrăgit aceste locuri, fiule. Eu n-am nevoie de acest titlu, dar va fi o plăcere să știu că-l pot da cuiva care-l va prețui. A, uite-l și pe Paraway! încheie el.

Capitolul 7

Helena ajunsese la o concluzie, cu multă durere în suflet, știind că acționând astfel își ruina viața cu Simon.

N-o putea lăsa pe Alison să se mărite cu Giles Paraway. În afară de faptul că era fostul ei iubit și tatăl lui Brian, îl cunoștea prea bine pentru a ști că Alison nu putea fi fericită cu el.

Alison era de felul ei o romantică, îi semăna, trăia într-o lume ireală, văzându-l pe Giles așa cum îl văzuse și ea cu mulți ani în urmă și va fi la fel de deziluzionată.

Chiar dacă el părea foarte îndrăgostit de Alison, acest lucru nu putea să dureze. Alison nu se va putea bucura prea mult de dragostea și atenția lui Giles, pentru că semăna prea mult cu mama ei.

Așa că, lividă la față, cu ochii duși în fundul capului, făcu primul pas, încercând să-i explice fiicei sale vizitele frecvente ale lui Giles atunci când ea nu era acasă.

Îl sună pe Giles la club, cerându-i să discute cu ea.

El apăru ca de obicei, vesel, cu ochii strălucind, frecându-și mâinile aproape de soba în care ardea focul pentru că era o zi friguroasă.

– Întotdeauna ai știut să creezi o atmosferă intimă, draga mea, zise el, îi voi duce lipsa la Holt, sau mai precis când voi ajunge cu Alison la Frant House.

– Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc, Giles, zise Helena, care-și adunase toate puterile în acel moment pentru a-l înfrunta. Nu vei locui la Frant House, nu te vei căsători cu Alison și nici nu vei fi agentul lui sir Curtis.

El o privi indulgent, dar totuși surprins.

– Zău? Și cine o să mă oprească de la toate astea?

– Eu, Geoffrey, îi spuse ea pe adevăratul lui nume de data asta. M-am decis. Voi spune adevărul în fața lui Simon, a lui Alison și dacă este nevoie și a lui sir Curtis. După ce voi vorbi toți vor realiza că este imposibil să-ți materializezi visele.

El tăcu.

– Ai zis că vrei să spui adevărul, Helena. Dar care este acesta?

– Că am fost amanta ta, cândva.

– Acela nu era adevărul, Helena. Nu erai amanta, ci soția mea. După cum ești și acum.

– Nu!

Helena îl privea cu ochii măriți de uimire.

– Cred că nu spui adevărul! zise ea cu glas tremurat în cele din urmă.

– Nu, în privința asta nu mint deloc. Suntem căsătoriți legal.

– Dar mi-ai spus... nu, nu se poate! Nu te cred!

– Îmi pare rău, draga mea, dar va trebui s-o faci!

– Nu pot să cred repeta Helena într-una.

– Ba să crezi! Dar nu-i nimic, nimeni nu va afla, dacă nu te opui căsătoriei mele cu fiica ta! Dacă o faci, nenorocești multă lume. Vei fi amanta lui Simon Clurey și nu soția lui, copiii tăi vor fi bastarzi, iar Brian va fi fiul meu legitim, dar nu moștenitorul lui sir Curtis. Gândește-te la publicitatea care se va face! Nu, nu cred că mai ai chef să mă dai în vileag!

– Dar tu, dacă te vei căsători cu Alison, vei fi bigam!

Helena căzu pe sofaua din spatele ei dorindu-și să poată muri acum, în acest moment, să scape de această nenorocire care se abătuse asupra ei.

Gândurile îi alergau ca într-o colivie din care nu găsea ieșire. Era așa cum spunea el. Alison se mărita cu un bigam, cu soțul propriei mame!

– Ar fi mai bine să pleci... să pot decide singură...

– Da, înțeleg că ți-am dat un subiect de gândire, Helena. Îmi pare rău c-am ajuns aici, n-a fost asta intenția mea. Aș fi vrut să las lucrurile așa cum erau de mult îngropate, dar tu singură mi-ai forțat mâna, Helena. Mi te-ai opus; ar fi trebuit să știi că nu ai cum să câștigi în disputa cu mine. Îmi pare sincer rău pentru tine; de ce nu iei lucrurile ca atare? Nu sunt un individ chiar atât de rău.

În tinerețe, dacă mama ta n-ar fi fost atât de înverșunată împotriva mea și m-ar fi acceptat, situația ta n-ar fi fost chiar rea. Iar noi ne-am folosit unul de celălalt. Eu de tinerețea și inocența ta, care m-au obosit însă și am preferat o femeie versată. Dar să lăsăm trecutul, după cum ți-am mai spus... Cred că este cineva la ușă.

– Nu vreau să văd pe nimeni, scânci Helena.

Dar la ușă era Ruth Mallow.

Ea nu apucase să-l întâlnească pe cel care-și spunea acum Giles Paraway, iar când ușa se deschise și-l văzu pe Geoff, iubitul de altădată al surorii ei, îl recunoscu imediat.

– Dumnezeule, tu ești! Geoffrey Pellet?

– Da, am purtat acest nume cu mult timp în urmă. Acum mă numesc Paraway. Du-te te rog la sora ta. Helena este puțin cam confuză...O să-ți spună ea despre ce este vorba. El se gândi că era bine dacă Helena se destăinuia surorii ei, care moștenise caracterul doamnei Thorwell și care probabil ar mai fi adus-o cu picioarele pe pământ, preferând o rezolvare convenabilă uneia etice.

Da, Ruth era fără îndoială persoana potrivită.

Aceasta intră în salonul în care o găsi pe Helena plângând.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Cel care a ieșit te-a făcut să plângi? De ce nu mi-ai spus că era vorba de Geoff Pellet?

– N-am putut, lucrurile erau prea grave. Ruth, n-am știut ce să fac! zise Helena aruncându-se în brațele surorii sale.

Ruth o lăsă să plângă câteva clipe apoi o scuturâ de umeri.

– Gata, termină cu văicăreala și spune-mi ce s-a întâmplat! Sper că nu s-a logodit cu Alison! I-ar putea fi tată!

Helena începu să-i spună printre sughițuri povestea lui Pellet și după ce termină, însăși Ruth rămase fără replică.

– Am știut întotdeauna că n-a fost tocmai firească nunta ta cu Simon, zise ea într-un târziu. Mama știa? Dar s-o lăsăm pe mama, pentru că ea n-avea de unde să știe ce se va întâmpla. Iar acum te șantajează?

– Nu pentru bani, are destui. Vrea mai mult, după moartea lui sir Curtis Clurey. Este hotărât s-o păcălească pe Alison până la sfârșit! O, Ruth ce să fac?

– Deocamdată să nu mai jelești degeaba, zise aceasta cu fermitate. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare; o să-i lași să se căsătorească?

– Dacă Simon ar afla, asta l-ar ucide.

– Și pentru tine este valabil acest lucru, după cum arăți. Helena, cred că este mai bine să lași lucrurile așa cum sunt. El zice c-o vrea pe Alison, așadar nu vrea să se știe c-a mai fost căsătorit o dată. Cu ce te amenință?

– Asa este partea mai dificilă. Nu mă amenință cu nimic. Dacă se însoară cu Alison, o să ia Holt!

– Helena, lasă-i să se căsătorească, n-ai ce face!

– Dar el este deja căsătorit. Cu mine! Nu-l pot lăsa să-mi nenorocească fiica, Ruth!

– Atunci, mai ai o alternativă. Spune-i lui Simon că nu-i ești de fapt soție, că Brian nu va obține titlul, dacă asta vrei, spune-le. Helena, știi că eu gândesc mai bine decât tine și nici nu-mi fac atâtea scrupule. Dacă pentru tine nu poți schimba lucrurile, gândește-te măcar la Brian și Simon.

Ruth să grăbea altundeva, iar Helena după ce-și șterse lacrimile, promise că nu va acționa în seara aceea.

– Dormi puțin să te liniștești, o sfătui Ruth.

– Să dorm? Nu pot închide un ochi!

– Prostii! O să-ți dau niște pastile, uite ia-le și culcă-te devreme. Mâine când te vei trezi vei gândi mai limpede.

– Aș vrea să mor, murmură Helena.

– Ar fi o soluție, desigur, dar nu reușită, completă Ruth. Curaj, mai vorbim mâine, surioară!

Simon o privi îngrijorat la întoarcerea acasă, iar ea observă că Alison era tot mai rece față de ea, lucru care o durea foarte tare. Cum să facă s-o lămurească pe fată că acest individ nu-i va aduce decât nefericire?

Sună și Brian.

– Cu tine voiam să vorbesc, mamă! M-am logodit cu Lois! Vreau să trec cu ea pe la voi. Peste vreo oră?

– Desigur, dragul meu. Helena se întoarse spre ceilalți și le spuse fericită că Brian se logodise.

Alison nu luă parte la fericirea familiei, pentru că nimeni nu se entuziasmase când le arătase inelul de logodnă al lui Giles.

– Nu vrei să-l suni și pe Giles, să ia parte la sărbătoarea noastră? o întrebă Simon.

– O tată, nu v-ar deranja? Știu că i-ar face mare plăcere!

Simon se duse să se bărbierească, iar Alison la bucătărie; Giles apăru imediat pe poarta dinspre grădină. Alison sări de gâtul lui.

– Mama, ca de obicei, a descoperit că nu avem mare lucru de băut prin casă, spuse ea și dispăru în camera ei.

– Dacă mi-ai fi spus, aș fi adus câteva sticle cu mine.... începu el.

– Să mai scoatem ceva din pivniță?

Helena, care auzi discuția, nici nu știu cum îi veni ideea.

– Cred că avem câteva sticle în pivniță, n-are rost să te mai duci, Giles.

Îl însoți în hol spre locul în care se afla pivnița, deschise capacul acesteia apoi, după ce Giles coborî, îl trânti repede știind că sigur va cădea, pentru că lipseau câteva trepte de la scară.

Capacul căzu cu zgomot, iar Helena îl ridică din nou și începu să strige după ajutor.

Nu știu care apăru primul: Simon, doamna Oliver sau Alison.

Alison începu să țipe:

– Unde este, Giles? A căzut?

Simon încercă s-o dea la o parte, să coboare după Giles, dar Helena nu-l lăsă.

– Caută pe altcineva, Simon, o să cazi și tu!

– O să am grijă, draga mea, dar Helena îl ținu strâns, să nu se poată mișca. În cele din urmă, John aduse o frânghie și Simon coborî după Giles.

Acesta zăcea inconștient.

– Cheamă doctorul, Alison, nu trebuie să-l mișc pentru că poate avea fracturi! Iar tu, Helena, aruncă-mi ceva, o plapumă și o pernă, este cam răcoare aici!

Doamna Oliver, căreia nu-i scăpa nimic, contribui și ea aducând ce i se ceruse Helenei.

În acest timp, Helena se întreba ce văzuse și mai ales cât văzuse din ceea ce făcuse ea?

Doctorul Hewlett lăsă toți pacienții să-l aștepte și veni repede la familia Clurey. După ce-l coborâră cu toată grija, nu-i luă mult să constate că Paraway era mort. Își rupsese gâtul în cădere.

– Mă tem că bietul om a murit, zise el. Cred că a căzut pe trepte.

– Da, a coborât să aducă o sticlă de vin.

– Ce trebuie să facem, doctore? întrebă Simon, să anunțăm poliția?

– Desigur, dar nu mai sta aici, domnule Clurey, o să răcești.

– Tată! Tată! strigă Alison nu cumva...

– Din păcate, a murit, draga mea, zise doctorul.

– Nu se poate! strigă Alison, disperată. Faceți ceva, sunt sigură că se mai poate face ceva!

Helena, mai calmă ca oricând, o luă după umeri.

– Vino în salon, draga mea, nu mai avem ce face, să-i lăsăm pe bărbați să decidă.

– Dar nu-l putem lăsa acolo! Nu se mai poate face nimic?

– Trebuie să sunăm la poliție, la 999, interveni doamna Oliver.

Helena păli.

– Ce să facă poliția?

– Nu trebuie să constate moartea? exclamă Alison. O mamă, este îngrozitor! Nu voi putea trăi fără el! Îl iubeam atât de mult!

Helena o prinse în brațe, vrând s-o îmbărbăteze. Cu toate acestea, acționa detașată de tot ce se întâmpla în jurul ei, de parcă juca un rol scris de altcineva pentru ea, repetându-și tot timpul: tu ai făcut-o, Helena Clurey. Tu l-ai ucis. Tu ai trântit capacul de la pivniță, știind că astfel va cădea. De asta nu l-ai lăsat să se ducă să cumpere vin. Ai vrut intenționat să-l omori. Tu ai făcut-o, Helena Clurey.

Dar cu voce tare rostea numai cuvinte liniștitoare pentru Alison. Curând, se auziră pași în holul de la intrare.

– Va mai dura, draga mea, vor trebui să facă fotografii înainte de a-l scoate de acolo.

– Pentru ce să facă fotografii? întrebă Helena năucită.

– Așa se procedează la accidente. Mă tem că am cam încurcat-o.

– Pentru ce?

– Pentru că n-am reparat treptele; putea muri Brian sau oricare dintre noi.

– Vrei să spui că nu mai contează dacă a murit Giles și nu un membru al familiei? sări Alison.

– Îmi pare rău, Alison, n-am vrut să mă exprim astfel.

Brian, care sosise cu logodnica sa, își consolă sora.

– Îmi pare rău, surioară! Treptele alea reprezentau un pericol pentru oricine!

Apăru și doamna Oliver, adusă de inspectorul de poliție.

Helena simți că nu mai are aer când o văzu.

– Dacă tot am asistat la tot, inspectorul mi-a spus să stau aici, se scuză ea.

– Am înțeles că dumneavoastră, doamnă Clurey, erați cu decedatul când a coborât scările, zise inspectorul.

– Da, eram în hol când el, adică domnul Paraway, a deschis capacul la pivniță, dar n-am văzut prea bine ce s-a întâmplat, probabil a alunecat. Iar eu am deschis capacul...

– Dumneavoastră, doamnă Clurey? Mi s-a părut că ați spus că decedatul l-a deschis singur.

– Da așa a făcut, cred c-a ridicat capacul, sau...

– Da, interveni Simon. Așa s-a întâmplat, inspectore. A prins marginea capacului cu mâna apoi a căzut și capacul a căzut peste el.

– Eu n-am văzut capacul căzând singur, se amestecă doamna Oliver.

Inspectorul se uită de la unul la altul.

– Cred că este mai bine să vă audiez separat, zise el.

Helena se simțea obosită, dar era calmă și se putea controla destul de bine. N-o afecta defel moartea lui Paraway.

– Voi începe cu dumneavoastră, doamnă Clurey, zise inspectorul. Helena îl urmă ca un automat, cu mintea plină de fantome fără nume, fără forme, fără trupuri. Printre toate, se contura doar trupul întins a lui Paraway. Era mort, nu mai putea fi o amenințare pentru ea și familia ei.

Nu-i mai putea amenința fericirea. Cu el, murise și teama ei.

Începu să răspundă calmă la întrebările inspectorului Cuver.

Domnul Paraway se oferise să coboare în pivniță să aducă o sticlă cu vin pentru a sărbători logodna fiului ei Brian.

Da, domnul Paraway știa că scării îi lipseau câteva trepte.

Nu, el nu mai coborâse în pivniță până atunci. Ea se dusese după el în hol, dar capacul pivniței era lăsat, probabil căzuse după el. Ea nu știa ce se întâmplase, apoi îl auzise strigând și căzând. Nu, ea n-a mai deschis capacul pivniței deși ar fi putut s-o facă. Când fusese deschis de ceilalți, nu-l văzuse pe bietul om pe trepte pentru că acesta căzuse, era întins pe jos. Totul se întâmplase atât de repede că ea nici nu mai apucase să strige după ajutor.

– Mulțumesc, doamnă Clurey, zise inspectorul.

Alison plângea fără oprire și nu văzuse nimic pentru că fusese la bucătărie.

Îl audiară pe Simon Clurey, apoi pe doamna Oliver. Ea se duse să dea declarație cu un aer foarte ciudat de parcă se scuza familiei Clurey că trebuie să facă acest lucru, cu toate că abia aștepta să spună ce văzuse.

– Sigur că trebuie să fi văzut totul, doar era la observator, pe scări, ca de obicei! comentă Brian.

– Femeia cobora scara, zise Simon.

– Nimic din ce se întâmplă în casa asta nu-i scapă, insistă Brian.

Helena avu o strângere de inimă. Dacă doamna Oliver văzuse exact ce se întâmplase?

Da, doamna Oliver tocmai cobora scările când se întâmplase. Voise să ducă ceva la gunoi, în lada ei proprie de gunoi, nu în cea a familiei Clurey, care o acuză mereu de tot felul de lucruri de care ea este străină!

Îl văzuse pe domnul Paraway căzând?

Căzând? Desigur, dar nu căzuse bietul domn, dacă ea n-ar fi fost chiar în spatele lui.

– Ea? repetă inspectorul Cuver încruntându-se pentru că abia înțelegea ce spunea doamna Oliver, care vorbea cu o frecvență de invidiat.

– Doamna Clurey, adică cea care va fi lady Clurey, conchise doamna Oliver plină de venin.

Inspectorul o făcu să reia povestea de la început, apoi se duseră la locul faptei. Da, femeia putea să vadă scena accidentului de acolo de unde se afla, adică în capul scărilor. Asta desigur dacă se apleca peste balustrada scării.

Merseră să deschidă capacul pivniței și-l lăsară să se închidă singur, lucru care nu se întâmplă.

– Cred că ea l-a împins, zise doamna Oliver.

– Credeți sau ați văzut-o împingându-l? întrebă inspectorul.

– Ce să văd? repetă femeia. Erau ei doi acolo și imediat s-a auzit un strigăt și au apărut toți și m-au împins, ce să mai văd?

– Ați spus că domnul Clurey a ieșit din baie doar la strigătul doamnei Clurey? Nu înțeleg ce spuneți, doamnă Oliver.

– Am fost împinsă înapoi, în camera mea, dar am ieșit din nou să duc gunoiul.

– Aveați așa mare grabă să-l duceți, doamnă? întrebă inspectorul.

Doamna Oliver roși, dar vorbăria ei nu cedă.

– Eu n-am timp ca altele. Trebuia să fac mâncare pentru soțul meu.

– Mulțumim, doamnă Oliver, ne-ați fost de mare ajutor, zise polițistul. Vom elucida acest accident.

– Accident, domnule ofițer? A, da dacă așa credeți...

– Mulțumim încă o dată, doamnă Oliver.

Accident părea să fie, dar totuși...

Dar, de ce nu?

Domnul Clurey declarase că nu putea să vadă capacul pivniței când ieșise din baie care se afla la etaj. Simon Clurey ieșise înainte de țipătul nevestei sale. Da, era sigur de asta. Dar ce-l făcuse să iasă din baie dacă nu acel strigăt? Abia terminase de bărbierit. Mai avea urme de pastă de bărbierit pe față. De ce ar fi ieșit înainte?

Inspectorul se duse în baie. Da, văzu pămătuful aruncat pe jos, pudra ce se folosea după bărbierit. Cine mai folosea pudra asta în casă? Poate Brian Clurey?

Inspectorul se duse în celelalte încăperi ale acestei case cu etaj, demodată și veche. Un dormitor aparținea desigur lui Brian unde văzu after-shave.

Era evident că Simon Clurey ieșise din baie înainte de a termina bărbieritul și ce-l scosese de acolo dacă nu țipătul soției sale?

Inspectorul înțelesese că familia Clurey ar fi scăpat cu bucurie de un chiriaș nedorit ca doamna Oliver, dar de Paraway de ce să fi scăpat?

Luă amprentele de pe ușă. Desigur, nu va spune nimic, dacă vor fi pe capac amprentele doamnei Clurey. Era casa ei.

Capitolul 8

Verdictul dat în cazul morții lui Giles Paraway fu moarte accidentală, iar Simon Clurey primi o amendă pentru treptele lipsă de la scara casei sale și pentru neglijență.

John, care nu fusese interogat, era foarte revoltat.

– N-a fost vina tatei, comentă el. Eu puteam să urc și să cobor de zeci de ori acele trepte fără probleme. A fost greșeala lui Paraway. Ce naiba a căutat acolo?

– Nu, fiule, a fost vina mea. Am știut că lipsesc trepte și n-ar fi trebuit să-l las să coboare acolo.

Helena se înfioră. Observând-o, Simon îi spuse:

– Ți-e frig, draga mea. Iar tot ce s-a întâmplat a fost prea mult pentru tine, dar slavă Domnului că s-a terminat totul. Ar trebui să pleci undeva cu Alison. Aveți nevoie să schimbați atmosfera.

Dar Helena nu putea pleca nicăieri. Nici Alison.

– În perioada asta din an, nu cred că este tocmai indicat; de altfel, mă simt mai bine când îmi văd liniștită de treburi aici, acasă.

– Tată, mai bine ați pleca voi doi undeva, nu-mi place cum arăți.

Simon arăta ca o stafie. Helena știa că nu dormea nopți întregi. Lua tratamentul dat de un medic care-i redusese orele de veghe nocturnă alături de soțul ei. Teama nu cedase încă. Dar de ce teamă?

Ea nu merse la înmormântare. Alison plânsese, deși Giles îi spusese că nu credea în slujbele preoților și viața de apoi.

– Viața asta de pe pământ este prea bună pentru mine și vreau s-o trăiesc din plin, să nu pierd nici un moment, să iau tot ce se poate lua.

Simon ar fi vrut să-i ducă pe toți într-un loc plăcut, pentru că orice ar fi făcut, erau forțați să treacă pe lângă acel capac de la pivniță. Mai târziu, reparară treptele de la pivniță, pentru că nici măcar John nu mai voia să coboare.

Eliberarea de această stare veni subit prin moartea lui sir Clurey și plecarea lor la Holt.

Ca o ironie a sorții, familia Oliver primi în aceeași zi un alt apartament.

După moartea lui Giles Paraway, sir Curtis modificase din nou testamentul, lăsându-i o sumă mare lui Alison, dar nu mai avusese timp să numească un alt agent, așa că Simon fu nevoit să preia aceasta sarcină.

Alison se arătă foarte interesată să preia ea slujba lui Giles.

– Simt că într-un fel voi continua munca lui Giles, mărturisi ea și chiar când fu găsită o persoană adecvată, continuă să ajute.

Cu toate acestea, între Alison și Helena nu mai exista acea relație apropiată dintotdeauna.

Helena, pe de altă parte, nu era mulțumită pentru că n-avea ce face. Menajera, doamna Potter se ocupa de toate.

– Cum să mă obișnuiesc cu această nouă viață? repeta Helena. Locuiesc în cel mai frumos castel din Anglia, am servitori, sunt lady Helena Clurey...

Curând, se lăsă cuprinsă de o indiferență rece. Suporta cu greu faptul că-l omorâse pe Giles Paraway. Era o criminală. Dar de ce-și mai făcea probleme acum? Familia acceptase că fusese un accident, poliția făcuse cercetări, măsurase, stabilise că fusese o moarte accidentală.

De ce-și mai făcea probleme?

Și-ar fi făcut probleme mari dacă ar fi știut că inspectorul Cover nu trecuse deocamdată cazul Paraway de la morți accidentale la „cazuri elucidate".

El mai avea câteva chestiuni nelămurite. De ce fusese Simon Clurey atât de sigur că terminase bărbieritul când de fapt nu fusese așa?

Ce intenționase doamna Oliver să spună prin vorbăria ei inutilă pe care nu avusese răbdare s-o disece și s-o analizeze?

De ce se temea doamna Clurey? Trebuia să fie întristată, îndurerată pentru fiica ei. Dar nu speriată.

Se decise să redeschidă cazul Paraway. Cine era acest om și de unde apăruse?

Nu-i fu prea ușor. Acest Giles Paraway străbătuse jumătate din glob. Apăruse din senin, din America de Sud, venind cu foarte mulți bani.

Înainte de această adresă din America de Sud, nu găsi nimic despre el. Dosarul rămase în suspensie. Cu toate acestea, se ridicau două probleme. Nu se putea dovedi, în ciuda datei și locului de naștere că acest Giles Paraway se născuse la data și locul respective. A doua, era testamentul său în care-și lăsa toate bunurile lui Alison și Helenei, căsătorită cu Simon Clurey în anul 1930. Aceste elemente îi dădură de gândit. De ce menționase data căsătoriei Helenei ? Nu putea să spună doar Helenei Clurey? Era ceva deosebit legat de căsătoria celor doi?

Cuver luă Registrul Civil din anul 1930, dar nu găsi nimic ciudat legat de cununia Helenei cu Simon Clurey. Dar o remarcă a unui angajat al său îl făcu să tresară.

– Spuneați că s-au căsătorit la Bickford? Am citit recent ceva despre acest Bickford, dar nu mai știu ce anume.

– Legat de cazul Paraway?

– Da, parcă era o bucată de ziar...

Cuver îl lăsă să-și amintească.

– Vă amintiți cufărul de piele pe care l-am găsit printre lucrurile lui Paraway? Era acolo scris cu creion chimic:2.23 Bickford. Sunt aproape sigur că era Bickford.

– Să ne mai uităm o dată la el, zise Cuver.

Și așa era. Găsiră însemnarea, dar nimic mai mult. Ce puteau face, acum?

– Bickford este o localitate mică, iar Helena Clurey s-a măritat acolo. Data căsătoriei ei este însemnată pe acest cufăr. Iar Helena Clurey se teme foarte tare. De ce? Iar acest Giles Paraway pare a nu se fi născut niciunde.

– Poate nu s-a născut cu acest nume.

– Da, asta este evident, zise Cuver. Nici măcar n-am putut stabili de unde are atâția bani, sau măcar cum i-a făcut și asta mi se pare ciudat.

Asistentul său luă toate registrele civile și promise că va mai trece o dată peste ele.

După trei luni, acesta intră în biroul șefului cu o față zâmbitoare.

– Ce ziceți de asta, șefule? întrebă el, întinzându-i un articol de ziar, în care se afla fotografia celui pe care-l cunoșteau sub numele de Paraway sub care scria: Geoffrey Pellet. Era căutat în legătură cu dispariția bijuteriilor Richards. Fraudă. S-a schimbat mult, dar el este. Când a fost asta? Acum douăzeci de ani... Îi vedeți forma urechilor șefule? Sunt ciudate...

– Da, le-am observat. Adu-mi acum dosarul fraudei Richards.

Dar nu găsiră nimic interesant acolo, decât că Geoffrey Pellet fusese suspect, împreună cu Richards, care reușise să fugă de pe vas și murise. Acesta, un avocat care-și fraudase clienta, o văduvă bătrână lucrase împreună cu asistentul său, Geoffrey Pellet, care dispăruse fără urmă.

La scurt timp, poliția nu-l mai căutase pe Geoffrey Pellet.

– Ce facem acum? întrebă asistentul lui Cuver.

– Dumnezeu știe. Să revenim la acest Pellet. Unde locuia la vremea aceea? Era în treizeci și nouă. A trecut atâta vreme, dar trebuie să fi rămas niște evidențe.

După vreo lună, asistentul reveni cu un dosar zdrențuit în mână.

– Ar fi fost mai bine să nu-l fi găsit, zise el.

– Hmm, mormăi Cuver. S-a căsătorit în 1930 cu Helena Thorwell.

– Și când au divorțat?

– N-am găsit nimic în acest sens.

Iar Helena Thorwell se căsătorise după zece luni cu Simon Clurey. Brian Clurey se născuse la șase luni după căsătoria celor doi.

Cuver înțelese dintr-o dată totul. Moartea lui Giles Paraway nu mai prezenta nici un interes pentru el.

Între timp, Helena o femeie cu convingeri religioase puternice, care nu putea trăi fără a primi binecuvântarea Domnului se dusese la o biserică romano-catolică. Nu mai fusese acolo și îngenunche în fața sfintei Fecioare cu Pruncul Iisus în brațe.

Gândurile îi erau departe; îngenuncheată acolo, nu mai era ea, Helena Clurey, ci Helena Pellet. Deodată, percepu ceva ciudat, ca un sunet. Lângă ea, suspina o femeie foarte tânără, care intrase acolo fără ca ea să-și dea seama că nu mai era singură.

Helena, care nu putea lăsa pe cineva atât de distrus fără să-i acorde atenție, o întrebă:

– Te-aș putea ajuta cu ceva?

Tânăra luă batista de la ochi și se uită în direcția ei.

Helena avusese dreptate; era mai mult o copilă de vârsta lui Alison, cu un coș de cumpărături alături, al cărui conținut se vărsase pe podea.

– Nu, răspunse fata, nu mă poate ajuta nimeni.

– Dacă vrei, poți să-mi spui ce te frământă, insistă Helena. Sunt mai în vârstă ca tine și am venit aici pentru că și eu sunt la fel de dezolată și de nefericită.

Fata o privi lung.

– Nu pot... aici.

– Să ieșim, atunci... este o bancă afară...

Fata încuviință și Helena o ajută să-și strângă cumpărăturile în coș, apoi ieșiră și se așezară pe bancă.

Milly Cuver începu să-i spună povestea ei. Se despărțise de soțul ei pe care-l iubea cu devoțiune, dar nu se mai putea întoarce la el.

– Nu-mi pasă de Bill cu adevărat, cel puțin nu așa cum îmi păsa de Ron. Eram prea mult timp singură. Ron nu avea ce face. Era meseria lui. Eu știam asta, dar eram prea mult singură și când Bill a început să vină mai des pe la noi mi s-a părut un mod mai plăcut de a trece timpul, mergeam pe bicicletă... apoi el mă făcea să râd, m-a sărutat...

Ron a lipsit o noapte, avea un caz mai dificil și l-am lăsat pe Bill să stea cu mine, dar Ron s-a întors înainte ca Bill să plece și n-am mai avut ce să spun. Mi-a fost atât de rușine!

Acum sunt cu Bill, locuiesc la el, dar sunt foarte nefericită pentru că nu-l iubesc, iar el cred că mă urăște uneori. Nu este ca Ron. Ron era cel mai bun bărbat din lume și aș da orice să vină să mă ia acasă.

– Ai mâncat ceva până la ora asta? o întrebă Helena. Tânăra era trasă la față și se vedea că se neglijează, avea firele duse la ciorapi cu toate că în general hainele îi erau alese cu gust.

– Nu, dar nici nu mi-am dat seama că n-am mâncat. M-am certat de dimineață cu Bill; ne certăm în fiecare zi.

– Eu beau întotdeauna o ceașcă de cafea dimineața și pe la ora asta dacă mi-e foame mănânc pâine prăjită cu ceva. Vino cu mine acasă să mâncăm ceva și să discutăm. Nu este acolo decât o familie de chiriași.

Ajunseră acasă la Helena, aceasta pregăti cafea și aduse pâine prăjită cu unt.

Helena îi vorbi conștientă de propriile-i dureri și neliniști, amintindu-și anii petrecuți cu Simon, cel mai bun soț din lume, care, dacă se dădea în vileag adevărul ar fi fost pierdut pentru ea.

– Du-te înapoi la Ron, dă-ți o nouă șansă ție și soțului tău, o sfătui ea.

– Dar nu mă vrea înapoi! Nu l-am mai văzut de atunci, dar i-am scris, iar el mi-a răspuns că va divorța, ca să mă pot mărita cu Bill. Dar eu nu vreau, îl vreau pe Ron!

Dar în cele din urmă fu de acord cu Helena.

Mica ei dramă se derulase.

Milly reușise să se împace cu Ron și chiar dacă acesta n-o iertase definitiv, Milly rămăsese însărcinată iar Billy era de domeniul trecutului.

Și toate acestea se petrecuseră datorită Helenei Clurey, pe care Ron Cuver căuta s-o prindă.

Pentru prima oară Ron Cuver simți că-și disprețuiește munca. Aflase că Helena Clurey nu era decât o bigamă, care avea trei copii nelegitimi. Brian Clurey nu putea fi moștenitorul lui sir Curtis.

Asta era munca lui Ron Cuver, să-i urmărească pe alții și greșelile lor.

Iar acum o urmărea pe Helena Clurey despre care Milly îi spusese că o trimisese cu forța înapoi la el, care îl ajutase indirect să-și refacă viața distrusă, care i-o readusese pe Milly soția lui iubitoare.

Iar acum urma să aibă un copil, copilul pe care și-l doriseră întotdeauna.

Iar ca răsplată pentru tot ce-i oferise Helena fără să știe, el îi distrugea viața, familia, sănătatea, totul.

Putea să lase lucrurile așa cum erau. Giles Paraway murise accidental. Simon Clurey era acum sir Simon, iar Helena era soția lui fericită, în siguranță, femeia cu care viața fusese bună. Oftă și puse dosarul deoparte.

Giles Paraway murise și cu el murise și Geoff Pellet. Ce câștiga el, Ron Cuver, dacă tulbura viețile atâtor oameni în căutarea adevărului?

Asistentul său intră în birou.

– Șefule, ce facem cu cazul Paraway?

Cuver îl privi uimit că acesta dintr-o dată putea să ceară redeschiderea cazului.

– Nu știu dacă merită să-l redeschidem acum când Simon Clurey este baronet, iar Brian și-a anunțat logodna cu fiica generalului Garner. Nu cred că le-ar fi prea bine. Iar Alison Clurey, ei bine, îmi pare rău că și-a pierdut iubitul, dar fiind atât de frumoasă...

Tony Joyce îl privi ciudat, căci nu mai înțelegea nimic.

– După privirea ta înțeleg că te cam interesează Alison, zise Ron Cuver.

Acesta îi evită privirea.

– Sigur că mă interesează. Pe cine nu l-ar impresiona frumusețea ei, faptul că iubitul ei tocmai a murit, că tatăl ei este baronet... de fapt, nu cred că Alison este genul de fată care să pună imediat ochii pe alt bărbat acum după ce Paraway a murit. Oricum, pot aștepta.

Cuver zâmbi unui gând ascuns.

– Știi, uneori îmi doresc să fi fost orice altceva, numai polițist nu...

Capitolul 9

Când familia Clurey se mută la Holt, apartamentul repartizat familiei Oliver nu era încă gata așa că aceștia nu se mutară imediat. Dar acum Simon și Helena nu mai erau interesați de vechea casă. O scoaseră la vânzare. De fapt, era chiar convenabil pentru ei să fie cineva acasă când veneau cumpărătorii s-o vadă.

Printre aceștia sosi și o doamnă de vârstă mijlocie, cu părul blond, foarte elegantă.

– Am venit... începu ea, dar doamna Oliver i-o reteză scurt.

– Știu, pentru casă, dar s-a vândut.

– N-am venit pentru casă, zise femeia. Mă interesează familia Clurey; cred că el este baronet acum. Locuiau aici, mai adăugă doamna.

Doamna Oliver deveni tot mai interesată.

– Da, așa este, zise ea. Acum s-au mutat, eu sunt o prietenă de familie care are grijă de casă până vin noii

proprietari. Dar vă rog intrați, este cam dezordine, eu nu prea stau pe aici, vin când și când. O conduse în dormitorul doamnei Helena, în care se mutase acum ea.

Mie și ladyei Clurey mi-a plăcut întotdeauna camera asta. Eram ca surorile. Numele meu este Florence, ea îmi spunea Flo.

– De fapt, nu toată familia Clurey mă interesează. Am venit pentru bărbatul care a murit aici, Giles Paraway.

– O, da, îl cunosc, zise Flo Oliver. S-a întâmplat ceva ciudat cu el, a căzut pe treptele de la pivniță. Dar eu cred c-a fost mai mult.

– Oh! exclamă femeia.

Ea o plăcea cel mai puțin pe Alison, care se purta în accepția ei, de parcă ar fi fost regina Angliei.

– Era logodit cu Alison Clurey, începu Flo Oliver.

– Logodit, zici? Ce păcat că n-am ajuns mai devreme!

– De ce? întrebă doamna Oliver. Păcat că a murit bietul domn Paraway!

– N-ar fi putut să se însoare cu Alison Clurey, pentru că era deja însurat.

– Nu se poate! exclamă Flo. Dar mai bine să stăm undeva să vorbim pe îndelete.

La un pahar de gin, cele două își dezlegară limbile.

– Spuneți-mi, doamnă Paraway... începu Flo.

– Nu-l chema așa când m-am măritat eu cu el, începu doamna, îl chema Pellet. Eu mă numesc Gertrude Pellet, Gertie. Am venit de fapt să capăt banii lui Geoff, la care am dreptul. M-a părăsit și nu m-am supărat prea tare pentru că

nu aveam pentru ce să-l regret, dar acum... Eram actriță când ne-am căsătorit și mi-am păstrat numele de scenă Gertie Della Cross. Am văzut în ziare că un oarecare Paraway a murit într-un accident și întrucât îi dăduseră și fotografia mi-am recunoscut soțul, de care n-am divorțat niciodată. Numai că numele era diferit în ziar, se numea Giles Paraway și nu Geoff Pellet. Dar nu l-am mai văzut de vreo cincisprezece ani așa că n-am vărsat nici o lacrimă după el. N-am făcut decât să mă interesez de testamentul lui și am aflat că a lăsat totul unei femei, Alison, și mamei acesteia, Helena Clurey. Astfel am ajuns aici să-mi recapăt drepturile. Ce zici, Flo, am șanse?

– Sigur că da, draga mea!

– Atunci, o să mă duc la acest sir Clurey!

– Simon îl cheamă, o informă doamna Oliver.

– Știi ce-o să fac? Mă duc chiar mâine la lady Clurey.

– Dragă Gertie, s-au petrecut lucruri ciudate pe aici înainte de accident, începu Flo. Iar moartea lui n-a fost chiar întâmplătoare!

Gertie făcu ochii mari.

– Ce spui, Flo?

Doamna Oliver trase aer în piept plină de importanță.

– Poate că mai exagerez eu puțin, dar parcă Paraway nu venea la viitoarea soacră, ci la o prietenă. Și oricum i-a lăsat mulți bani...

– Cât? întrebă Gertie.

– Ei, nu știu cifra exactă. Am văzut-o pe Helena pusă la patru ace, pe Alison cu pălărie și un diamant mare pe deget.

– Toate astea sunt ale mele, zise femeia.

Cu toate acestea, nu prea avea curaj să se ducă să dea ochii cu acel baronet, Simon Clurey. Deși merita să lupte puțin pentru niște bani... i-ar fi prins bine...

– Sigur că banii ți se cuvin, Gertie, o încurajă Flo. Dar de fapt, aș putea vorbi cu Helena ca prietenă; ea nu are nevoie de banii bărbatului tău. Lasă-mă pe mine să rezolv problema, draga mea. Ce zici, mai treci pe aici, vineri?

– Nu știu cum să procedez, zise femeia. Tot mai bine ar fi să mă duc eu acolo. Poți veni cu mine, dacă vrei.

– Bine, dacă așa vrei, zise Flo, dezamăgită că n-o lăsa să fie mesagera veștii proaste pentru familia Clurey. Cu toate astea voia să fie prezentă când aceștia vor primi vestea că prețioasa lor fiică urma să se mărite cu un bărbat însurat. Asta i-ar face să lase nasul mai jos!

– Dacă așa crezi tu, draga mea, că este bine, o să mergem împreună. Dar poate vor avea nevoie de o dovadă. Ai vreuna?

– Dovadă? zise Gertie aruncându-și părul pe spate. Am certificatul de căsătorie, aici în poșetă, ce altceva mi-ar mai trebui?

– Este perfect în acest caz, nimeni nu poate spune că n-ai dreptul legal la banii soțului tău. Du-te la gară să vezi ce trenuri avem mâine spre Holt, sau mai bine să-mi iau un pulovăr și să merg cu tine la cabina telefonică să sunăm la gară? Aici au tăiat telefonul, nemernicii ăștia de Clurey.

– Am crezut că-ți sunt prieteni, zise Gertie mirată.

– Da, într-un fel, dar știi cum sunt avocații, ăștia nu-ți lasă un ban, zise doamna Oliver repede pentru a recâștiga teren.

***

Simon se afla în bibliotecă citind o colecție de legi când servitoarea veni să-l anunțe că avea musafiri.

– Două doamne, ai spus, Annie? întrebă el.

– Da, într-un fel... una dintre ele spune că vă cunoaște foarte bine, o cheamă Oliver.

– Doamna Oliver! Cerule! Și mă caută pe mine? Unde-ți este stăpâna?

– Lady Helena cred că s-a dus la sere, sir.

Era adevărat că Helena căuta să-și ocupe timpul cu ceva care să-i facă plăcere.

– În acest caz, n-o deranja. O să le primesc eu pe cele două doamne.

– Foarte bine, sir.

Doamna Oliver intră cu un zâmbet pe figura ei lată.

– Tu ești, Simon? Prietena mea are niște treburi pe aici, așa că, fiind o zi foarte frumoasă, am însoțit-o.

– Foarte bine, doamnă Oliver. Doamna a venit pentru vânzarea fostei noastre case?

– Nu, este altceva, fără legătură cu casa, răspunse doamna Oliver.

– Înțeleg. Dacă este vorba despre altceva, poate doamna dorește să discute cu mine între patru ochi?

– Pe Gertie n-o deranjează să asist și eu la discuție, nu-i așa Gertie? De fapt, este legat de domnul care a fost ucis pe treptele pivniței, domnul Paraway, nu Gertie?

– Poate ar fi mai bine... începu Simon... Annie, te rog condu-o pe doamna Oliver în salon, te rog! Annie vă va aduce ceaiul acolo, doamnă Oliver.

– Nu, pot să aștept până ce discutați cu doamna aici, insistă doamna Oliver, în pofida faptului că practic fusese invitată să părăsească încăperea.

– Te rog, Annie, condu-o pe doamna, repetă Simon. Iar dumneavoastră, vă rog, luați loc. Nu știu cum vă numiți.

– Della Cross, uitați cartea mea de vizită. Simon o citi nu fără uimire.

Gertie Della Cross
Artistă lirică

– Cu ce vă pot fi de folos, miss de la Cross? întrebă el. Am înțeles că vizita dumneavoastră este legată de moartea domnului Paraway.

– Da, deși nu l-am cunoscut sub acest nume. Se numea Geoffrey Pellet pe atunci.

– Adevărat? A fost cu mult timp în urmă? întrebă Simon uimit.

El sperase că odată cu închiderea cazului de către poliție, nu va mai trebui să audă numele acelui individ.

O ascultă pe femeie și realiză că spunea adevărul, că fiica sa, Alison, s-ar fi măritat cu un bărbat deja căsătorit.

– Dar de ce a lăsat averea soției și fiicei dumneavoastră? Trebuie să fie o explicație... sau nu credeți c-ar putea exista una?

– Nu, recunoscu Simon.

– Nu înțelegeți că, fiind căsătorit, nu avea dreptul să lase banii altcuiva decât mie?

– Așa este, admise Simon, dar va trebui să dovediți că Giles Paraway era aceeași persoană cu Pellet, parcă așa ați spus?

– Da, prin certificatul de căsătorie, zise Gertie. De fapt, l-am recunoscut după fotografia din ziar.

– Dar trebuie să înțelegeți că orice executor vă va cere documente. Eu nu mă pot pronunța, sau mai precis nu pot face nimic până nu va exista o sentință legală.

– Mi se pare normal să gândiți așa, zise Gertie. Dar după ce voi dovedi că a fost soțul meu, sper că-mi veți înapoia banii.

– Ca văduva lui, desigur, aveți tot dreptul să-i solicitați, zise Simon.

El se gândise deja dacă ar fi putut să dea banii lui Paraway altcuiva.

Alison primise moștenirea de la sir Curtis, Helena nu avea nevoie de bani. Dar oricum nu voia să-i spună el că, deși era văduva lui Paraway nu putea solicita decât acea parte pe care i-o atribuia legea, pentru că soțul ei o exclusese din testament.

Alison nu voia nici un ban de la bărbatul care o înșelase atât de grosolan. Miss Della Cross, sau cum o chema, putea să ia totul.

– Bine, zise el ridicându-se, cred că am discutat tot ce trebuia. Voi începe cercetările în cazul Paraway; poate aveți și niște fotografii mai vechi să mi le lăsați? O copie a certificatului de căsătorie?

– Da, cred că am, zise femeia, dar desigur arată diferit de ceea ce știți dumneavoastră, zise femeia cu un zâmbet. Se îmbrăca ciudat pe vremea aceea!

– Vă rog să-mi trimiteți orice document care mă poate ajuta să stabilesc identitatea soțului dumneavoastră, iar eu între timp nu voi fac nimic legat de testamentul domnului Paraway.

– Îmi pare bine că am apelat la dumneavoastră, sir Simon, deși mi-a fost cam teamă la început, știind că sunteți baronet și avocat.

El îi zâmbi cu prietenie.

– Acum ați văzut că n-ați avut de ce să vă temeți, nu? Sunt un om ca toți ceilalți. La revedere, miss Della Cross. Nu doriți un ceai înainte de plecare?

– Mulțumesc, dar aș vrea să plec mai repede, să nu deranjez pe nimeni, zise Gertie care abia aștepta să iasă din încăpere, deși bărbatul din fața ei se comportase foarte frumos cu ea.

Între timp, doamna Oliver nu pierduse timpul.

Fusese condusă într-un salon elegant unde în șemineu ardea un foc plăcut, dar era un salon mai mic. Când i se

aduse ceaiul strâmbă din nas. Iar măsuța pe care îi serviseră ceaiul, nu era din argint masiv, așa cum aflase ea că este obiceiul la casele mari. Serviciul de ceai era un model plăcut, dar nu de foarte bună calitate. Ăștia nu mă tratează ca pe un oaspetele de-al lor, se gândi doamna Oliver când servitoarea ieși. Nu sunt destul de bună pentru a lua ceaiul cu lady Helena! Văd că ăștia nici nu cumpără prăjituri de calitate pentru ceai.

Flo Oliver își termină repede ceaiul, mâncă prăjiturelele, lăsând una singură știind că așa era de bon-ton și se hotărî să arunce o privire prin castel, dar nu ajunse mai departe de cea de a doua încăpere că se lovi de Helena.

– Doamnă Oliver! Nu mă așteptam să te găsesc aici!

– Nici eu nu mă așteptam pentru că n-am fost invitată să vin, replică Flo plină de venin. Am venit cu o prietenă care are probleme. Îmi place parcul ăsta și întreg castelul, zise ea impresionată de ceea ce vedea în jur.

– Ai băut ceaiul, doamnă Oliver? o întrebă Helena, neștiind cum să primească această musafiră nedorită.

– Da, mi-au adus și niște prăjituri, zise doamna Oliver.

– Vrei să iei loc? o invită Helena.

– Mulțumesc, dar îmi plăcea mai mult în salonașul în care am fost la început; era mai cald acolo.

– Da, este destul de greu să încălzești încăperile astea atât de mari.

Apăru și Annie.

– Doriți ceaiul, milady? o întrebă ea pe Helena.

– Mulțumesc, Annie, voi aștepta până când Simon va fi liber. Servitoarea se retrase.

Doamna Oliver se gândi că atunci vor servi și niște prăjituri ca lumea. Cu voce tare, spuse:

– Este o schimbare pentru tine.

Helena simți că resentimentele ei față de această femeie care-i amărâse viața erau tot mai puternice; indiferent din ce motiv venise doamna Oliver, nu voia s-o încurajeze să-și repete vizita.

– Doamnă Oliver, începu Helena, aș vrea să-ți spun foarte clar că este într-adevăr o schimbare pentru noi, iar ajutorul pe care ni-l dai contra cost cu vânzarea casei aș vrea să se rezume la mesaje telefonice, atât.

Helena fu uimită când se auzi vorbindu-i femeii acesteia neinvitate pe acest ton, dar pentru ce venise acum?

Doamna Oliver roși.

– Nu face pe grozava cu mine, doamnă Clurey, zise ea, prietena mea o să-ți facă o surpriză. N-o să-ți placă să auzi că prietena mea a venit aici să-l vadă pe bărbatul dumitale în legătură cu Paraway, sau bărbatul care-și spunea Paraway...

– Bine, continuă, zise Helena, sprijinindu-se de un scaun.

– Poate o să fii mirată sau poate nu că nu-l chema Paraway, ci Pellet, că este soțul legitim al prietenei mele și nu avea cum să se însoare cu Alison.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Helena. O privea pe femeia din fața ei neștiind cum aflase toate astea.

– Am toate dovezile, continuă doamna Oliver, nu-ți place asta, doamnă Clurey, nu? N-aș vrea să fiu în locul dumitale, nici al familiei. Poate că noi suntem oameni umili, dar avem prieteni respectabili care nu apar în ziare.

Helena se forță să-și recapete suflul.

– Nu discut problemele familiei mele cu dumneata, doamnă Oliver, începu ea și fu salvată de apariția servitoarei.

– Scuzați-mă, lady, dar cealaltă doamnă este gata de plecare.

Helena se ridică repede.

– Mulțumesc, Annie. Te rog, condu-o pe doamna Oliver.

Aceasta părea foarte ofuscată. Ar fi vrut să i-o prezinte pe Gertie să vadă și Helena ce nevastă avusese Giles Paraway, dar nu i se dădu ocazia și se simți frustrată.

– Vei mai avea astfel de vești de la mine, zise ea amenințător, apoi ușa se închise în urma ei.

Helena se îndreptă ca în transă spre dormitorul ei, o încăpere mare și luxoasă, unde în prima noapte ea și Simon își amintiseră de primele zile ale căsniciei lor, făcuseră dragoste.

– Acesta este un loc asemănător celui în care te-ai născut, draga mea, zisese Simon. Întotdeauna mi-am dorit să-ți ofer ceva asemenător. O pot face acum.

– Simon, tu mi-ai dat totul întotdeauna! zise ea. Aici este minunat, dar problema materială nu mă interesează, știi bine, atâta timp cât ne avem unul pe celălalt.

El o strânse la piept.

– Niciodată n-am știut să-mi exprim sentimentele, să-ți spun că ești tot ce am mai drag.

– Îți mulțumesc, Simon, pentru toți anii pe care mi i-ai dăruit.

– Mă iubești, Helena? o întrebă el.

– O, nu știi?

Și pentru că nu mai aveau nevoie de cuvinte, pentru că dorința lor era prea mare, Simon făcu dragoste cu ea așa cum nu făcuse niciodată, după aceea o ținu în brațe, iar Helena adormi cu capul pe pieptul lui.

Toate acestea se petrecuseră în această încăpere cu mobilă masivă, lucrată manual, destinată să dureze mai mult decât viața creatorului său.

Acum pacea din sufletul ei se risipi din nou.

Nu realiza adevărul. Înțelesese că ieșise la iveală căsătoria ei cu Pellet prin intermediul doamnei Oliver, deși nu-și imagina cum.

Dar era destul că doamna Oliver știa adevărul, acum probabil îl știa și Simon.

Prin ce trecea el, oare? Prin amărăciune, deziluzie? Se gândea că îl mințise atâția ani, că-l mințise în privința lui Brian...știa acum că Brian, cel cu care se mândrea acum, nu era fiul lui, ci al lui Pellet?

Ce mai conta dacă i-ar spune acum că nu știuse că toți acești ani fusese soția lui Pellet? Oare Simon ar crede-o?

Își aminti anii aceia în care fusese dominată de mama sa și avusese atâta credulitate încât să se lase pe mâna unuia ca Geoff Pellet.

În dorința de a duce o viață normală se aruncase în brațele lui Simon, sau mai precis se lăsase aruncată de doamna Thorwell pentru a acoperi rușinea provocată de Pellet.

Oare mama ei știuse ceva despre căsătoria ei cu Pellet?

Simon n-o căută. Oare ar fi trebuit?

Probabil că stătea cu privirea ațintită undeva în tavan, fără expresie, realizând că fusese o batjocură a soției, că avea un fiu nelegitim.

Cu ani în urmă, Helena își făcuse nenumărate probleme legate de nașterea lui Brian, mai ales când moartea ultimului fiu al lui sir Curtis îl făcuse pe Brian singurul moștenitor, scrisese sub alt nume, desigur, la o revistă care oferea consultanță în orice problemă, de la cultivarea ciupercilor până la felul în care să recâștigi dragostea unui bărbat. Este, întrebase ea, legitim copilul conceput în afara unei căsnicii, dar se naște în timpul ei?

Primise asigurararea că este, la vremea aceea.

Un copil născut în timpul căsniciei este rodul ambilor părinți; cel născut înaintea căsătoriei devine legitim prin căsătoria celor doi, cu condiția ca nici unul din cei doi să nu fie căsătorit cu un al treilea, la acea dată. Dacă vreuna din părți avea un soț sau o soție în viață, căsătoria ulterioară a părinților nu face acest copil legitim.

Helena răsuflase ușurată la vremea aceea. Chiar dacă Brian nu era fiul lui Simon, fusese născut în timpul căsătoriei, așadar era fiu legitim.

Dar aflând de la Paraway că fuseseră căsătoriți legal, acum nimic nu-l mai putea face pe Brian fiu legitim.

Cine era oare femeia care-i adusese dovezi lui Simon că era soția legitimă a lui Giles? Și care avea dovezi că Geoff Pellet era Giles Paraway? Cum putea avea aceste dovezi?

Și dacă le avea, cum le obținuse? Cu toate acestea, îi mai răsuna în urechi glasul doamnei Oliver.

Indiferent cum, aceasta descoperise. N-o putuse distruge cu mărturia că o văzuse ucigându-l pe Giles Paraway și căutase altceva. Ce satisfacție avea o femeie din distrugerea alteia? Ce avea doamna Oliver împotriva ei decât resentimentul că se deranjaseră reciproc în casă?

În bibliotecă, Simon rămăsese așa cum știa Helena, cu ochii fixați pe peretele din față, lipsit de expresie. Nu se îndoia că femeia avea dovezi că fusese soția lui Geoff Pellet și că acesta era de fapt Giles Paraway.

Alison nu va fi interesată, mai ales după ce va afla că Giles era deja însurat.

Pe Simon îl chinuia gândul că dacă femeia aducea aceste dovezi, el n-avea cum să le ascundă de Helena și de copii. Dar era puțin probabil ca datorită recentei lor evoluții spectaculoase și a menționării numelor în ziare să fie scutiți de articole sâcâitoare; nu se îndoia că femeia aceea, Gertie, nu-și va face un titlu de glorie din asta.

Mai era și imposibila doamnă Oliver. Era normal ca aceasta, știind acum toate detaliile, va căuta s-o sprijine.

***

Doamna Oliver nu avea nevoie de alt motiv ci doar de satisfacția de a vedea familia Helenei umilită. Lui Simon nu-i plăcuse niciodată acel Giles Paraway, simțise că este ceva ciudat legat de existența lui, dar îi fusese imposibil să-l despartă de Alison.

Și Helena simțise la fel. Nu-i spusese nimic niciodată, numai că simțea că este împotriva acelui individ, dar poate doar din cauza diferenței mari de vârstă dintre el și Alison.

Simon își aminti cum îl văzuse prima oară. Helena leșinase atunci și ea nu era genul de femeie care să leșine. Nici nu avusese vreun motiv să leșine, dar totuși... sau poate că avusese? Helena știa oare că Paraway era deja căsătorit? Simon își alungă acest gând din minte.

Se gândi imediat la doamna Oliver. Oare știa mai mult? Oare ea îi spusese ceva Helenei, ceva ce-o făcuse să leșine? Ea o adusese pe Gertie aici, și tot ea văzuse cum murise Paraway.

Simon simțea că nu era doar atât. Ceva din atitudinea femeii îl făcea să fie foarte circumspect sau poate era pregătirea lui juridică, dorința de a căuta mereu adevărul. Ceva ciudat care deocamdată îi era neclar, îl făcu să-și amintească figura Helenei, așa cum arăta înainte ca doamna Oliver să facă presupuneri legate de felul în care murise Paraway, pe care el le respinsese chiar de la început și desigur cuvintele lui cântăriseră mult comparat cu ale acelei femei stupide, care arăta cu fiecare vorbă că este dușmanul declarat al Helenei.

Pusă în fața declarației sale, că văzuse tot ce se întâmplase, că acel capac de la pivniță se închisese fără ca Helena să-l atingă, doamna Oliver încetase să mai facă afirmații prostești, apoi retractase afirmația că văzuse ceva.

Dar dacă Helena știuse că Giles Paraway era căsătorit și trântise capacul pivniței peste el, doar pentru a-și scăpa astfel fiica de el?

Simon își spuse că era mai bine să se ducă la Cuver, cu care era oarecum amic. Va avea nevoie de ajutorul poliției în funcție de afirmațiile și dovezile pe care le va aduce acea femeie, Gertie, văduva lui Paraway. Nu avea de gând să spună nimic nimănui, mai ales Helenei, decât după ce rezolva problema.

Când se duse să-și caute soția la sere află că aceasta plecase cu mașina. Helena nu mai condusese de mulți ani.

– Nu știi unde s-a dus, Annie?

– Cred că la fermă, sir. A spus că nu va întârzia.

– Foarte bine. Când se întoarce, te rog să-i spui că am plecat în oraș cu niște probleme și nu cred că mă întorc la masă.

***

Helena pornise cu mașina spre fermă, dar apoi schimbase direcția. Simțea nevoia să vorbească, să se destăinuie cuiva. Simțise dintotdeuna nevoia de a avea pe cineva foarte puternic aproape, să tragă de la acesta puterea pe care n-o avea ea. Îi invidia pe ceilalți membri ai

familiei, care aveau destulă putere de a sta pe picioarele lor. O singură dată în viață dăduse și ea dovadă de curaj, de putere, când făcuse acea eroare fatală de a se arunca în brațele lui Geoffrey Pellet, care-i distrusese viața.

Iar acum nu putea să apeleze decât la Ruth.

Îi fusese teamă să folosească telefoanele din casă, de teamă să nu fie ascultată.

Dar Ruth nu era acasă, așa că fu nevoită să vorbească cu Hump care trata orice femeie cu neseriozitate, apoi se întoarse acasă, unde află că Simon plecase.

Înțelese imediat că fusese reacția lui la povestea femeii aduse de doamna Oliver. Simon nu avusese curajul s-o înfrunte , și-și luase timp de gândire.

Se duse în dormitor, pretextând o durere de cap și acolo o găsi Alison.

Aceasta se schimbase. Fiica ei nu mai avea acel chip încordat, nu mai era nervoasă de când se mutaseră la Holt. Ba chiar găsise o plăcere deosebită în a se ocupa de treburile castelului.

– Vreau să muncesc, să am o ocupație, îi spusese ea lui Gough, grăjdarul, care o rugase să nu-și murdărească mâinile.

Chiar și la moșia Holt unde salariile erau destul de mari nu prea se găsea mână de lucru pentru că bărbații preferau să muncească la oraș.

Alison trecu pe rând pe la staule, la cuibarele găinilor, la pășunile pline de vite.

În timp ce se afla la cocinele porcilor, se simți privită cu interes. Ridică privirea și observă că un tânăr o studia amuzat.

Pentru că nu voise să poarte doliu după Giles Paraway, îmbrăcase o salopetă, își ridicase părul în vârful capului, și nu se machiase.

Tony Joyce îi zâmbise și se apropiase, amuzat că Alison încerca să hrănească niște purcei abia fătați cu biberonul.

– Pe cei mai mici, care nu apucă să mănânce nimic, îi voi hrăni eu, îi spuse ea. Tu cine ești?

Alison îl privi și-i plăcu aerul lui sportiv, părul castaniu închis, ochii cenușii. Nu-l mai văzuse până acum, sau poate nu-l observase cu atenție. De fapt, Tony fusese prezent la ancheta din ziua în care murise Giles, dar pe atunci ea nu avea ochi decât pentru acela.

Tony o privea uimit, pentru că Alison era foarte diferită de fata pe care o văzuse atunci.

– Mă numesc Joyce, Tony Joyce, zise el. Iar dacă-mi vei spune că am încălcat dreptul de proprietate, că n-am nici un drept să fiu aici, ai dreptate. De fapt, am ajuns aici din întâmplare; am pornit cu motocicleta fără o țintă anume și aici am venit să întreb pe unde s-o iau.

– Ai dreptate, ai intrat pe o proprietate privată, zise ea pe un ton de reproș. Dacă vrei să ajungi înapoi la Fraybury, cel mai bine ar fi s-o tai peste câmp. Îți voi arăta eu pe unde.

– Cred că e grozav să ai propria ta fermă, zise Tony privind cum Alison hrănea purcelușii născuți mai mici decât frații lor.

– Da, așa este; mie totuși îmi este încă teamă de vite. Ai vrea să vezi taurul? Știu că nu poate să iasă din țarc, dar tot mi-e teamă de el.

Tony o plăcu și mai mult pe Alison pentru felul simplu în care se comporta și-i vorbea de parcă l-ar fi cunoscut de o viață.

– Nouă nu ne plac fermele astea foarte mari, dar cei care le-au ridicat au avut din belșug. Noi nu facem decât să îngrijim ce ne-a rămas de la alții. Ne numim Clurey, iar eu sunt Alison. Sper că nu ești de la vreun ziar cumva?

– Slavă Domnului, nu sunt! exclamă el, deși nu-i spuse cu ce se ocupa. Dacă i-ar fi spus, fata n-ar mai fi stat de vorbă cu el, probabil. Biata fată se săturase de toate astea.

Într-o bună zi va trebui totuși să afle care este meseria lui. Numai timpul va decide dacă i se va da ocazia să mai vorbească, să se mai vadă. Acum, ea era fiica lui sir Simon Clurey, iar el un biet polițist.

– Să înțeleg că nu știi nimic despre noi? îl întrebă Alison.

– Numai ce știe probabil, toată lumea din ziare. Tatăl tău a dobândit un titlul de noblețe, nu?

– Exact, zise Alison. Dar ce s-a întâmplat înainte, știi? Mă refer la moartea domnului Paraway?

El încuviință, nu avea sens să nege.

– Da, am auzit.

– Am fost logodiți.

– Îmi pare rău pentru tine, zise Tony.

– Să nu mai vorbim despre asta, vrei? propuse Alison. Uite, aici se află lăptăria. Alison încălzi în timp ce-i vorbea laptele pentru iedul pe care-l hrănea acum.

Tony o urmărea cu emoție. I se părea că are în față portretul femeii eterne, al mamei eterne mai precis, care, cu capul aplecat asupra animalului, părea o sfântă.

– Uite, a golit biberonul! exclamă ea, o să-l duc la frații lui. Vrei să mai vezi ceva aici la fermă?

Tony o asculta, gândindu-se cu câtă plăcere îi vorbea fata de toate cele ce se petreceau la fermă. Se gândi dacă ea ar putea trăi departe de ferma asta, dacă el ar fi mutat undeva departe de aici cum îi promisese șeful lui, la Scotland Yard de exemplu.

– Îmi place mult aici, spunea Alison, viața este mult mai simplă, mai ușoară, deși se muncește mult. Îmi place până și salopeta asta, zise ea. N-ai vrea să bei un ceai înainte de a pleca? îl întrebă ea.

Când ajunseră la castel, aflară că Helena era țintuită la pat de o durere puternică de cap.

– O, Annie, exclamă Alison, crezi că este ceva grav?

Unul din semnele că începuse să dea uitării moartea lui Giles, era faptul că înlăturase stavila ridicată între ea și mama ei.

– Nu te superi dacă te las aici și mă duc să văd ce face mama?

– Alison, eu nu mai rămân aici. Voi traversa câmpul să ajung în sat și voi bea un ceai acolo. Nu te deranja.

– Nu-mi place că trebuie să pleci fără să bei măcar un ceai, dar mă preocupă mult starea mamei.

– Voi pleca acum, dar îți cer permisiunea să mai vin pe aici.

Ea roși, zâmbindu-i.

– Și mie mi-ar face plăcere să te revăd, dar te rog să vii acasă. Nu sunt mereu la fermă.

– Mulțumesc, voi reveni cu siguranță. La revedere, Alison.

– La revedere, Tony, zise ea și urcă scările.

Helena zăcea în întuneric, cu ochii deschiși, palidă, cu ochii încercănați și o privi îngrijorată pe Alison.

– Aș vrea să-ți pot alina cumva durerea, mamă dragă, zise ea. Cred că ai nevoie de ceva mai puternic, nu de o aspirină.

– Nu ai ce face, draga mea, zise Helena. Este doar o durere insuportabilă de cap. Discutam cu Drew la vinărie și dintr-o dată a început această durere.

– Drew nu trebuia să te atragă în astfel de probleme, de ce nu mi le-a spus mie?

Draga de Alison! se gândi Helena. Ce bine că și-a recăpătat bucuria de a trăi!

– Draga mea, trebuie să-mi ocup și eu timpul cu ceva! zise Helena, reușind să zâmbească.

– Mamă, spune-mi, te simți bine aici?

– Sigur că da. Tu?

Alison își ridică brațele deasupra capului.

– Eu m-am îndrăgostit de aceste locuri. Nu știu dacă voi locui aici permanent, poate voi simți lipsa muncii în biroul

acela posomorât, dar este minunat să știi că faci ceva al cărui rezultat se vede numaidecât. Știi că în sezonul acesta vom avea cea mai mare recoltă de ouă? Dar tata unde este?

Privirea Helenei se înnegură din nou.

– S-a dus în oraș, draga mea. Vine mai târziu, ne-a lăsat vorbă să nu-l așteptăm cu masa. Nici eu nu voi veni la masă, anunță Helena.

– Asta va fi peste câteva ore. Între timp, încearcă să te odihnești.

Din motive pe care nici ea nu le înțelegea Alison nu-i spuse nimic despre Tony Joyce.

Helena rămase gândindu-se la felul în care va trăi de acum înainte, după ce copiii ei vor afla, mai ales Alison, că era căsătorită cu Geoff Pellet alias Paraway.

Capitolul 10

Simon îl găsi pe Ron Cuver gata de plecare.

– Nu contează, bine ai venit Simon, o s-o sun pe soția mea să-i spun că vin mai târziu. Sau mai bine să luăm cina la mine acasă?

– Vin cu mare plăcere, zise Simon, care-l plăcea pe inspector, mai ales după ce acesta abandonase cercetările în privința Helenei. Helena îi spusese și despre felul în care o cunoscuse pe soția lui, Milly Cuver.

– Aș vrea să discutăm despre Paraway, zise simon, după ce Cuver își sună soția care pregătea o friptură de vițel. Au apărut elemente noi pe care aș vrea să le știi înainte ed a merge înainte. Am aflat că Paraway se numea de fapt Geoffrey Pellet.

Inspectorul păru să-l privească surprins. Nu se aștepta ca Simon să știe asta. Cum putea totuși un bărbat ca Simon să accepte lucrurile cu atta seninătate? Mai ales faptul că soția lui nu-i era soție elgitimă?

– Am știut.

– Asta înseamnă că ai știut și despre căsătoria acestuia?

– Da, câte ceva.

– Poate nu știi că soția lui este încă în viață ; aș vrea să faceți cercetări discret, desigur, pentru a nu declanșa publicitatea iar adcă se adevereşte că Paraway este tot una cu Pellet executorul trebuie să-i dea banii lui soției supraviețuitoare. Fiica mea nu dorește să mai fie legată în nici un fel ed acel bărbat. Nu am primit încă certificatul dde căsătorie, continuă Simon dar îl aștept și avându-l lucrurile pot fi verificate mai ușor. Căsătoria s-a încheiat pe 10 iunie 1927.

Cuver întoarse capul. Apoi citi numele soției: Gertrude Pragg, 1927.

Întinse mâna spre dosarul Paraway pe care-l avea pe birou și se uită la data la care Geoffrey Pellet se căsătorise cu Helena Thorwell.

Noiembrie 1930.

Cu toate că prima căsătorie avusese loc în 1927, Geoffrey Pellet se căsătorise legal cu Helena ceea ce însemna că aceasta nu era căsătorită legal cu Simon Clurey.

Luă notița lui Simon și o încuie în seif.

– O să verific toate datele, sir Simon, zise el. Am descoperit și noi că Geoff Pellet era același cu Giles Paraway și că s-a încheiat o căsătorie. Cunoașteți doamna respectivă?

– Da, a venit la mine după– amiază; am fost puțin șocat la început știind că acest nefericit a cerut mâna fiicei mele știindu-se bigam. Acum nu mă interesează decât ca soția lui să primească banii rămași de la el.

– Testamentul este legal așa că nu poate solicita decât clauza numită dreptul văduvei.

– Te asigur inspectore că dacă este văduva lui va primi totul. Soția mea a afirmat deja că nu primește moștenirea, iar fiica mea la fel. Cred că soția și fiica mea vor face un testament în favoarea doamnei. Cu toate acestea, vă rog să țineți totul în mare secret.

– Desigur. Ați discutat cu lady Clurey?

– Încă nu, vreau să văd dovezile mai întâi.

***

A doua zi, Cuver se afla la birou când sosi Tony.

– Șefule, ai dormit aici? îl întrebă el.

– Mai mult decât atât Tony, vreau să demisionez.

Tony îl privi uluit.

– Dar... de ce, șefule? Nu ești bolnav sau... El știa că deși mormăia mereu nemulțumit de câte ceva, Cuver era îndrăgostit de munca sa.

– Nu, nici vorbă, mă simt foarte bine. Numai că... am nevoie de o schimbare. M-am săturat să rezolv mereu problemele oamenilor. Mă gândeam să-mi deschid un local

mic, undeva, la țară. Nu-mi mai place viața la Londra cu ceața asta! Nici Mully nu se simte bine aici ca să nu mai vorbim de copilul care va veni.

– Soția te-a convins? îl întrebă Tony.

– Nu, a fost ideea mea, ea m-a susținut. Și ei îi surâde ideea să deschidem un local la țară. Oricum, o să rezolv toate restanțele înainte de plecare. Astăzi aș vrea să rezolvi o problemă, dacă ai timpul necesar. O căsătorie a lui Giles Paraway, alis Geoff Pellet. Uite, numele soției este Gertrude Pragg. Iunie 1927, adăugă el înmânându-i actul lui Tony. Cred că la Portsmouth s-au căsătorit. Aș vrea să afli dacă au și divorțat.

Tony lua actul de căsătorie și începu să fluiere surprins.

– A avut activitate bogată acest Geoffrey al nostru. Asta înseamnă...

– Știu ce înseamnă, îl întrerupse inspectorul. Că n-a fost căsătorit legal cu Helena Thorwell, cu trei ani mai trziu, desigur, dacă n-a divorțat. Te rog, fii bun și rezolvă problema asta urgentă, de altfel. Văduva vrea banii lui Geoffrey. Simon Clurey mi-a adus acest act. Presupusa doamnă Pellet l-a vizitat ieri, iar ca executor testamentar al lui Pellet, alias Paraway, vrea să știe dacă femeia este îndreptățită să ceară banii.

Tony ascultă informațiile în liniște. Dacă era adevărat și mama ei că mama lui Alison nu fusese căsătorită legal cu acel Paraway, Alison era fiica legitimă alui Simon Clurey, deși lui nu-i prea păsa de acest aspect, pentru că-i plăcea foarte mult fata indiferent a cui fiică era.

– Asta este tot ce știe Simon Clurey? întrebă el.

– Totul. Și întrucât Paraway este mort, nu-l putem da în judecată pentru bigamie.

Tony încuviință.

Dacă Cuver destăinuia superiorilor săi această stare de bigamie, ei nu vor face nimic; poate era mai bine să lase morții în pace.

Cuver voia să ascundă bănuiala sa că Helena Clurey î omorâse pe Giles Paraway. Dar nu putea face asta continuând să fie polițist. Nu voia bani. Jurase să-și îndeplinească sarcinile cu onoare, așa că nu putea face altceva decât să demisioneze.

Era din ce în ce mai convins că Helena era vinovată și mai știa că nimeni n-o putea face să se confeseze, nici măcar Tony Joyce.

Presupuse doar că știa cine era Giles Paraway și că se considera soția lui legală și nu soția lui Simon Clurey. Cum ajunsese această femeie bună într-o situație de bigamie, nu știa.

Presupuse doar că tatăl copilului cu care era însărcinată o părăsise, așa că nu avusese de ales și se măritase disperată cu primul bărbat ieșit în cale. Probabil că fiind foarte tânără pe atunci nu știuse să rezolve problema altfel.

Și, de fapt, ce crimă comisese Helena Clurey? Scăpase ea însăși și lumea de un bărbat care-i adusese suferință ei și altor femei și care acum amenința să-i distrugă viața clădită alături de Simon Clurey.

Helenei Clurey, Cuver îi datora liniștea și pacea căminului său, ca și copilul pe care-l aștept cu mult drag.

Cântărind bine faptele, Cuver decisese să-i dea acesteia șansa la fericire.

Oricum, problemele trebuiau rezolvate cumva. Aștepta să primească verificările făcute de Tony cu privire la căsătoria lui Geoffrey Pellet cu Gertrude Pragg.

Cu acestea, încheia cercetările.

Dar pentru Helena Clurey acestea nu se încheiau.

Ea petrecu noaptea cu visuri însăpimântătoare în care fugea de ceva de care se temea, deși nu știa prea bine de ce anume.

Cum se va comporta Simon la întoarcere? Ce va trebui să facă ea? Dacă va trebui să plece să-l părăsească pe Simon o va face?

Cel mai afectat va fi totuși Brian, pe care Simon îl considera fiul său, care avea o carieră frumoasă pentru care muncise mult.

Lois, care venea dintr-o familie distinsă, cum va reacționa?

Helena care-l cunoștea prea bine pe Simon știa că dacă va voi să rămână cu ea o va lua legal de soție. Ea va fi lady Clurey, dar Brian?

Își aminti de întrebările adresate acelei reviste juridice care îi răspunsese că dacă ea avusese un soț legal, la nașterea lui Brian, căsătoria cu tatăl copilului nu-l va face pe acesta legitim, deci nu va putea fi moștenitorul lui Simon Clurey.

Alison veni din nou la ea.

– Mamă, nu te simți bine; ești foarte palidă, nu vrei să chemăm un doctor? Cum ai dormit azi noapte?

– Destul de bine, dar știi că eu sunt mereu cam palidă, zise Helena.

– Ar trebui să te machiezi puțin înainte să te vadă tata, astfel va sosi doctorul Mace imediat. Apropo, tata a sunat să ne spună că vine la unsprezece. L-am trimis pe Drew să-l ia de la gară.

– Cum ți s-a părut tata?

– Normal, ca de obicei. Nu i-am spus că nu te simți bine, altfel ar fi venit imediat înapoi! Vrei să-ți pregătesc o baie bună cu niște săruri, să-ți mai revii?

– Cum dorești draga mea, răspunse Helena.

După ce făcu baie și se îmbrăcă îi mai reveni culoarea în obraji, apoi Alison o rujă discret, dar rămase în dormitor până auzi mașina venind pe aleie.

Auzi apoi vocea lui Simon.

– Helena...

Figura ei, faptul că se dăduse speriată câțiva pași înapoi, îl făcură să se oprească.

Trebuia s-o lase pe ea să vorbească.

– Simon, vreau să-ți spun ce știu, zise ea cu glas tremurat.

El se încruntă.

– Ce știi, Helena?

– Că ai aflat totul. Am văzut-o ieri pe doamna Oliver. Mi-a spus pentru ce a venit acea femeie. Ceea ce a spus era adevărat, Simon, nu mai trebuia să cercetezi. Ar fi trebuit

să-ți spun cu mult timp în urmă. N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Vreau doar să știi că atunci când ne-am căsătorit eu n-am știut nimic. Am crezut că Geoffrey a spus adevărul că n-am fost căsătoriți legal. Am știut asta tot timpul. Numai când l-am revăzut mi-a spus adevărul.

– Ce adevăr, Helena?

– Că am fost soția lui și nu a ta, îi spuse ea evitând să-l privească. Nu suporta rușinea.

El rămase perplex. Helena fusese căsătorită cu Geoffrey Pellet? Era soția lui?

– Mă tem că ești foarte bolnavă și delirezi, draga mea. Annie mi-a spus că nu te-ai simțit bine, du-te înapoi în pat, iubito. O să-l chem pe doctorul Mace, să te vadă.

– Nu fi bun cu mine ca de obicei, Simon, nu mă trata cu dragoste ca întotdeauna, nu faci decât să mă rănești mai mult.

– Helena, draga mea, nu înțeleg...

– Nu sunt bolnavă, cel puțin nu trupește. Mi-e inima bolnavă, atât de bolnavă încât aș vrea să mor. Aș fi preferat să mor decât să afli tu.

El se ridică îndreptându-se spre fereastră încercând să înțeleagă ceva din ce-i spunea soția lui. Ea repeta că nu se căsătoriseră legal pentru că ea era deja căsătorită cu Geoffrey Pellet– Giles Paraway! Era incredibil... și totuși...

– Draga mea, n-ar fi bine să luăm totul de la început.

– Dar știi totul! Nu ți-a spus femeia aceea care a venit ieri? Nu pentru asta ai plecat la Londra? Ți-am spus și repet.

Eram deja căsătorită cu Geoffrey Pellet când ne-am căsătorit noi. N-am fost soția ta niciodată; sunt concubina ta și copiii sunt nelegitmi.

– Încerc să te cred deși îmi este foarte greu... când s-a întâmplat?

– O, nu mai știu, cu mult timp în urmă. Înainte de nașterea lui Brian.

– Brian, repetă el cu regret în glas. Helena, te-ar ajuta cu ceva dacă ți-aș spune că știu de el? Că am știut dintotdeauna?

– Ce ai știut, Simon?

– Că nu era fiul meu.

– Ai știut asta tot timpul?

– De la început, draga mea.

– Mama...

Simon scutură din cap.

– Nu, mama ta nu mi-a spus nimic. Doar pentru asta te-a convins să mă accepți ca soț, nu? După nașterea lui Brian am fost sigur. Nici moașa n-a negat, cu toate că a fost foarte bine plătită de mama ta. Dar el a fost fiul meu așa l-am considerat mereu, ba poate l-am iubit mai mult pentru că te-a costat multe lacrimi și durere. N-ar fi trebuit să-ți spun asta. Dar ce-mi spui tu acum este ceva care mă face să mă tem, Helena. Ai fost căsătorită cu acel Paraway? Când s-a întmplat?

– Ți-am spus, cu foarte mulți ani în urmă.

– Când Helena? Trebuia să știu. În ce an te-ai măritat cu acel om?

– Nu-mi amintesc. Dar stai puțin, câți ani are Brian? În 1931, parcă atunci aveam nouăsprezece ani când m-am măritat cu Geoffrey Pellet. Contează?

– Da, contează Helena. Acest Pellet sau Paraway a fost un ticălos, mai ticălos decât mi-aș fi închipuit. Femeia care a venit ieri la mine, mi-a spus că ea este soția lui. Mi-a arătat chiar și certificatul de căsătorie. Este autentic, fără îndoială ceea ce-mi dovedește că tu n-ai fost măritată legal cu Pellet pentru că era deja însurat. Căsătoria lor este din 1927, când tu aveai cincisprezece ani.

Helena îl privea incapabilă să accepte ce i se spunea.

– Adică este adevărat? Că era deja căsătorit? N-am fost soția lui? O, Simon spune-mi că este adevărat!

Simon nu putea fi la fel de fericit așa cum era ea acum. Toți anii cât fusese fericit cu Helena, Simon știuse că Brian nu era fiul lui.

Simon îi luă mâinile în palmele sale.

– Da, draga mea, asta înseamnă că femeie aceea este adevărata și singura lui soție, tot așa cum tu ești și vei fi soția mea!

Helena privi cu dragoste cu recunoștință în ochii singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Privi câteva clipe chipul lui bun, marcat de greutățile vieții, chipul lui calm și răbdător, bărbatul care niciodată nu brusca sau nedreptățea pe nimeni, cel pe care-l iubea.

Își aplecă fruntea, ascunzându-și fața de el.

– Și copiii? Alison? John? Brian? întrebă ea cu glas sugrumat de emoție.

– Nu vor ști, nu este cazul.

Helena ridică privirea spre el.

– Simon, de ce oare n-am avut încredere în tine de la început?

El zâmbi trist.

– Nu știu, Helena.

– Am considerat că nu puteam spera atât de mult de la nimeni, nici un bărbat nu mă putea ierta că am venit deja însărcinată în căsătorie.

– Lui Alison va trebui să-i spunem, totuși, zise el. Nu totul, ci doar că Paraway era deja căsătorit.

– O va durea. Ea îl diviniza, cum fac toate femeile cu bărbații pe care-i iubesc. Dar în cele din urmă va fi fericită c-a scăpat așa.

– Simon mai trebuie să afli ceva... despre el....

– Nu mai trebuie să-mi spui nimic, iubito. Unele lucruri nu trebuie spuse.

Ea tăcu. Simon știa așadar, ce voia să-i spună, acel secret pe care astfel îl va lua cu ea în mormânt.

Deodată, el o întrebă:

– Mai trebuie să te întreb dacă mă iubești, Helena?

Helena își ridică privirea spre el. Se putea citi durere și tristețe în ochii ei, și cu toate astea îi spuse cu toată convingerea:

– Dragul meu, te iubesc din toată inima și nu știu cum să-ți mulțumesc pentru anii frumoși pe care mi i-ai dăruit.

– Helena, iubito, de când te-am văzut prima oară, am știut că te voi iubi toată viața.

Rămaseră apoi în tăcere, gândindu-se la ceea ce urma să vină, la pașii începători, șovăitori pe care-i vor face pentru a se regăsi, dar că în final vor fi împreună și se vor iubi mai mult ca niciodată.

Se auziră vocile copiilor.

Helena și șterse ochii și se duse să deschidă.

Simon o prinse de mână, o întoarse spre el și o sărută.

– Vom fi întotdeauna ca astăzi, iubita mea.

Sfârșit